

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka  
(2)\Robert\_A\_Heinlein-Šestá kolona.pdb

PDB Name: Robert\_A\_Heinlein-Šestá kolona  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 16.8.1973  
Modification Date: 16.8.1973  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Robert Heinlein

Šestá kolona

Kapitola 1

"Co se tady k sakru děje?" dožadoval se odpovědi Whitey Ardmore.

Jeho poznámku ignorovali stejně, jako ignorovali jeho příchod. Muž u televizního přijímače řekl: "Zmlkni.

Posloucháme," a přidal na hlasitosti. Hlasatel zrovna vyřvával: "Washington úplně zničený dřív, než mohla vláda utéci. Manhattan je v troskách, nezbývá nic -"

Ozvalo se cvaknutí vypínacího přijímače. "A je to," řekl muž vedle něj. "Spojený státy jsou na sračky." Pak dodal: "Má někdo cigáro?"

Bez čekání na odpověď si začal probíjet cestu kroužkem seskupeným kolem přijímače a prohraboval se kapsami tuctu postav zhroutených u stolu. Díky začínajícímu rigoru mortis to nebylo nic snadného, nakonec však našel z poloviny prázdnou krabičku, vytáhl z ní cigaretu a zapálil si.

"Odpovězte mi někdo!" rozkázal Ardmore. "Co se tady stalo?"

Muž s cigaretou si ho poprvé prohlédl. "Kdo jste?"

"Ardmore, major, rozvědka. Kdo jste vy?"

"Calhoun, plukovník výzkumu."

"Dobře, plukovníku - mám naléhavý vzkaz pro vašeho velícího důstojníka. Poslal byste, prosím, někoho, aby mu sdělil, že jsem zde, a dohlédl na to, aby mne k němu zavedli?" Mluvil se špatně zakrývaným vyčerpáním.

Calhoun zakroutil hlavou. "Neposlal. Je mrtvej." Zdálo se, že mu to oznámení poskytuje jistým způsobem zvrácené potěšení.

"Hm?"

"Jo, jo - mrtvej. Všichni jsou mrtví, všichni, co zbyli. Koukněte se před sebe, můj drahý majore. To je všechno, co zbylo ze zaměstnanců Citadely - možná bych měl říct z nouzové výzkumné laboratoře při ministerstvu obrany, jak to stojí v oficiálním hlášení." Rty se mu roztáhly do něčeho podobného úsměvu, zatímco oči přelétly hrstku živých mužů v místnosti.

Ardmoreovi chvíli trvalo, než mu to došlo, načež se otázel: "Panasiati?"

"Ne. Panasiati ne. Pokud vím, nepřítel o existenci Citadely neví. Ne, to jsme si udělali sami - experiment, který proběhl příliš dobře. Dr. Ledbetter se zabýval pokusem, jak objevit význam -"

"To je jedno, plukovníku. Na koho se převádí velení? Musím splnit rozkazy."

"Velení? Vojenské velení? Dobrý bože, člověče, o tom jsme nepřemýšleli - zatím. Počkejte chvíli." Očima bloudil po místnosti a počítal nosy. "Hmmm - Já jsem nadřizený všech tady a jsou tu všichni. Předpokládám, že tím pádem jsem velící důstojník."

"Žádní řadoví důstojníci tu nejsou?"

"Ne. Všechno zvláštní pověření. Takže je to na mně. Podejte hlášení."

Ardmore se rozhlédl po tvářích půl tuctu mužů přítomných v pokoji. Ti rozhovor poslouchali s apatickým nezájmem. Ardmore přemýšlel, jak by měl vzkaz předat. Situace se změnila; možná by ho neměl předávat vůbec.

"Dostal jsem rozkaz," řekl a opatrně volil slova, "informovat vašeho generála, že byl uvolněn z vrchního velení. Měl operovat nezávisle a pokračovat ve válce proti narušiteli podle vlastního úsudku. Víte," pokračoval, "když jsem před dvanácti hodinami odjížděl z Washingtonu, věděli jsme, že nás mají. Koncentrovaná síla mozků zde v Citadele byla snad jediným zbývajícím vojenským aktivem."

Calhoun pokývl. "Chápu. Nefunkční vláda posílá rozkazy do nefungující laboratoře. Nula od nuly pojde. Bylo by to opravdu k smíchu, kdyby se člověk mohl ještě smát."

"Plukovníku!"

"Ano?"

"Teď jsou to vaše rozkazy. Co s nimi uděláte?"

"Co s nimi udělám? Co se tady ještě dá dělat? Šest mužů proti čtyřem stům miliónům. Myslím," dodal, "že bychom všechno měli pěkně po vojensku uklidit, já podepišu propuštěňák z armády Spojených států všem, co zbyli, a políbím je na rozloučenou. Nevím, co mi pak zbude - snad harakiri. Možná to nechápete. Tohle je všechno, co zbylo ze Spojených

států. A zbylo to jen díky tomu, že to Panasiati nenašli."

Ardmore si navlhčil rty. "Zjevně jsem ten rozkaz nesdělil jasně. Zní: Převzít úkol a pokračovat ve válce!"

Než odpověděl, pořádně si Calhouna přeměřil. "To vlastně není vaše věc. Vzhledem ke změněné situaci ve válečných podmínkách přebírám jakožto nejvyšší přítomný řadový důstojník tento oddíl armády Spojených států!"

Dvacet vteřin se to vznášelo ve vzduchu. Nakonec se Calhoun postavil a pokusil se narovnat nahrbená záda. "Máte naprostou pravdu, pane. Jaké jsou vaše rozkazy?"

\*

"Jaké jsou tvoje rozkazy?" zeptal se sám sebe. Přemýšlel rychle, Ardmore, ty pitomče. Přestřelil's - tak co teď? Calhoun měl pravdu, když se zeptal: "Čím?" - přestože nedokázal stát v pozoru a neviděl, že se zbytky vojenské organizace rozpadají na kousky.

Musíš jim něco říct a musí to být dobré; alespoň tak dobré, aby je to udrželo do doby, než přijdeš na něco lepšího.

Rychle, kámo, rychle! "Myslím, že bychom měli nejprve prověřit novou situaci. Plukovníku, prokažte mi laskavost a soustřeďte sem zbylý personál - řekněme k tomuhle velkému stolu. Ten bude vhodný."

"Jistě, pane." Ostatní, když slyšeli rozkaz, se přesunuli ke stolu. "Grahame! A ty - jak se jmenuješ? Thomas, že?"

Odtáhněte někam tělo kapitána MacAllistera. Zatím ho dejte do chodby."

Rozruch při odstraňování jednoho z všudypřítomných mrtvých těl a při usedání živých ke stolu prolomil atmosféru neskutečnosti a byl něčím, na co bylo možné se zaměřit. Když se Ardmore opět obrátil ke Calhounovi, cítil se sebejistěji. "Snad byste mne mohl představit. Chci o každém vědět, co dělá, a rád bych znal i jejich jména."

Byla to tělesná stráž, její osiřelý zbytek. Čekal, že zde v bezpečí a v utajení neoznačeného místa Skalistých hor najde největší seskupení výzkumných mozků, jaké kdy bylo sdruženo pro jeden účel. Dokonce i tváří v tvář úplnému vojenskému zničení pravidelné armády Spojených států zůstávala slušná šance, že dvě stě ukrytých podivínských vědátorů, o jejichž existenci neměl nepřítel ponětí, a vybavených všemi moderními výzkumnými zařízeními, by mohli dokončit a spustit nějakou zbraň, která by nakonec Panasiaty převálcovala.

Byl vyslán, aby sdělil velícímu generálovi, že má jednat podle svého a že se už nezodpovídá vyšším autoritám. Ale co mohl dokázat pultucet mužů?

A byl to ubohý pultucet. Byl zde Dr. Lowell Calhoun, matematik, kvůli válce vytržený z univerzitního života a jmenovaný plukovníkem. Dr. Randall Brooks, biolog a biochemik, zvláštním zplnomocněním major. Ardmoreovi se líbil; byl tichý a mírný, ale vyzařovala z něj klidná síla převládající u extrovertnějších lidí - poslouží a jeho rady budou užitečné.

Roberta Wilkieho si Ardmore v duchu přejmenoval na "zelenáče". Byl mladý a vypadal ještě mladší, měl v sobě neohrabanost přerostlé kolie a jeho vlasy odmítaly zůstat na svém místě. Ukázalo se, že jeho oborem je radiace a doprovodné obory fyziky, které byly pro laika příliš tajemné na to, aby jim mohl rozumět. Ardmore neměl žádnou možnost odhadnout, zda je ve své specializaci dobrý, nebo ne. Možná je to génius, ale jeho vzhled tomu nenasvědčoval.

Žádní další vědci nezbyvali. Byli zde tři odvedenci: Herman Scheer, technický seržant. Býval mechanikem, výrobcem zápustek, nástrojářem. Když si ho armáda vyzvedla, vyráběl precizní nástroje pro laboratoře Edison Trust. Jeho hnědé, hranaté ruce se štíhlými prsty toto zařazení potvrzovaly. Díky přímé, vyrovnané tváři a silným lícím svalům ho Ardmore odhadl jako dobrého chlapa, na kterého se může ve vypjatých situacích spolehnout. Bude dobrý.

Zbýval Edward Graham, vojin první třídy, specialista na vaření důstojníkům. Totální válka ho přetáhla z práce uměleckého a pokojového malíře k další věci, na kterou měl talent, k vaření. Ardmore nedokázal pochopit, jak se mohl na takovou práci hodit, až na to, že, samozřejmě, někdo vařit musel.

Posledním mužem byl Grahamův pomocník Jeff Thomas, vojin - minulost: žádná. "Jednou se sem zatoulal," vysvětloval Calhoun. "Museli jsme ho zapsat a držet tady, abychom tohle místo uchovali v tajnosti."

Seznamování Ardmorea s jedinci pod jeho "velením" trvalo několik minut, během nichž polovinou mysli zuřivě přemýšlel, co dalšího by měl říci. Věděl, čeho musí dosáhnout, něčeho na způsob injekce do žíly, která by téhle silně demoralizované skupině zvedla morálku, nějakého starého dogmatu, podle něhož muži žijí. Na dogmata věřil, protože veřejně činným člověkem byl z obchodních důvodů a vojákem jen z nutnosti. Uvědomil si další potíž - má jim říci, že není o nic víc profesionálem než oni, přestože má náhodou v rukou frontové velení? Ne, to by nebylo zrovna chytré; zrovna teď by na něj měli pohlížet s vírou, kterou obvykle mají amatéři k profesionálům.

Posledním na seznamu byl Thomas: Calhoun přestal mluvit. Tady je tvá šance, synu, tak to nezapkej!

Tak do toho - naštěstí bude potřebovat jen krátkou předehru. "Bude nezbytné, abychom ve svých pracovních úkolech pokračovali nezávisle na časovém určení. Chci vám připomenout, že naše rozkazy nepocházejí od nadřazených důstojníků zabitých ve Washingtonu, ale prostřednictvím ústavy od občanů Spojených států. Tato ústava nebyla ani zajata, ani zničena - to ani nejde, protože není jen kusem papíru, ale společenskou smlouvou amerického lidu. Jen Američané nás z ní mohou vyvázat."

Měl pravdu? Nebyl právník a nevěděl to - věděl však, že oni tomu potřebují věřit. Otočil se ke Calhounovi. "Plukovníku Calhouně, vezměte mne nyní pod přísahu jakožto velícího důstojníka této jednotky armády Spojených států." Nato dodal, jako by ho to zrovna napadlo: "Myslím, že bude dobré pro všechny, když obnovíme přísahu najednou."

Téměř prázdnou místností se rozezněl zpěvný chór. "Slavnostně přísahám - že budu vykonávat povinnosti svého úřadu a udržovat a chránit Ústavu Spojených států - proti všem nepřátelům, domácím i cizím!"

"K tomu mi dopomáhej Bůh."

"K tomu mi dopomáhej Bůh!"

Ardmorea překvapilo, když zjistil, že jím režírované představení vehnalo slzy do očí i jemu samotnému. Pak si jich všiml i v Calhounových očích. Možná v tom bylo něco víc, než si myslel.

"Plukovníku Calhoun, vy se samozřejmě stáváte ředitelem výzkumu. Jste sice druhý v pořadí velení, ale já si zastanu povinnosti výkonného důstojníka sám, abych vám umožnil pokračovat ve vědeckém bádání. K vám jsou přiděleni major Brooks a kapitán Wilkie. Scheere!"

"Ano, pane!"

"Budete pracovat pro plukovníka Calhouna. Pokud nebude plně využívat vašich služeb, přidělím vám později dodatečné povinnosti. Grahame!"

"Ano, pane."

"Vy budete pokračovat v současných úkolech. Jste zároveň stravovacím seržantem, proviantním důstojníkem, zásobovacím důstojníkem - ve skutečnosti jste celým intendantním oddělením. Později od vás očekávám hlášení odhadující dostupné příděly a stav potravin podléhajících zkáze. S vámi pracuje Thomas, jenž však může být kdykoliv odvolán kterýmkoliv členem vědeckého týmu, když to bude třeba. Tím se může jídlo opozdit, ale jinak to nejde."

"Ano, pane."

"Vy, já a Thomas si mezi sebe rozdělíme všechny povinnosti, které se netýkají přímo výzkumu, a budeme asistovat vědcům kdykoliv a jakkoliv nás budou potřebovat. To se týká zejména mne, plukovníku," zdůraznil a otočil se na Calhouna. "Jestliže se bude jakkoliv hodit pár nezkušených rukou, nařizuji vám, abyste mne zavolal."

"Dobře, majore."

"Grahame, vy s Thomasem budete muset uklidit všechna těla kolem dřív, než začnou podléhat rozkladu - řekněme do zítřka do noci. Dejte je do nepoužívané místnosti a tu pak hermeticky zapečete. Scheer vám ukáže, jak na to." Pohlédl na zápěstí. "Dvě hodiny. Kdy jste obědvali?"

"To... ehm... dneska ne."

"Dobře. Grahame, za dvacet minut servírujte kávu a sendviče."

"Jistě, pane. Pospěš si, Jeffe."

"Už jdu."

Když odešli, otočil se Ardmore zpět ke Calhounovi. "Zatím pojďme, plukovníku, do laboratoře, kde celá katastrofa začala. Stále chci zjistit, co se tady stalo!"

Zbylí dva vědci a Scheer váhali; kývl na ně a skupinka vyšla v šiku ven.

"Říkáte, že se nic zvláštního nestalo, žádná exploze, žádný plyn - přesto zemřeli?" Stáli kolem posledního zařízení dr. Ledbettera. Vědcovo zmučené tělo pořád leželo tam, kam dopadlo, jako bezmocná, rozkládající se hromádka. Ardmore od ní odvrátil pohled a pokoušel se přijít na význam aparátu. Vypadal jednoduše, ale v mysli nic důvěrně známého nevyvolával.

"Ne, nic než malá krátkodobá modrá záře. Ledbetter jen uzavřel tento přepínač." Calhoun na něj ukázal, aniž by se jej dotkl. Teď byl otevřený, byl to samootvácí typ na pružinu. "Najednou jsem pocítil závrať. Když se mi hlava pročistila, viděl jsem, že Ledbetter upadl, a tak jsem k němu došel, ale už jsem pro něj nemohl nic udělat."

"Mne to položilo," oznámil Wilkie. "Nepřežil bych, kdyby mi Scheer nedal umělé dýchání."

"Vy jste byl tady?" zeptal se Ardmore.

"Ne. Byl jsem v radiační laboratoři nahoře na druhé straně dílny. Mého šéfa to zabilo."

Ardmore se zamračil a přitáhl si od stěny židli. Když si sedal, zaslechl cupitavý zvuk, něco malého a šedého se mihlo na podlaze a vyběhlo otevřenými dveřmi ven. Krysa, pomyslel si a pustil celou věc z hlavy. Ale dr. Brooks na to hleděl s úžasem a sám vyběhl dveřmi také, volaje: "Chvilku počkejte - hned budu zpátky!"

"Co ho to popadlo?" otázal se Ardmore. Hlavou mu probleskla myšlenka, že na mírného malého biologa už bylo toho vypětí příliš. Aby tomu přišli na kloub, nemuseli čekat ani minutu. Brooks se vrátil stejně rychle, jako odešel. Díky vynaloženému úsilí těžce oddechoval a obtížně artikuloval. "Majore Ardmore! Doktore Calhoun! Pánové!" Odmlčel se a lapal po dechu. "Moje bílé myšky žijí!"

"Hm? A co z toho?"

"Nechápete? To je důležitý údaj, možná životně důležitý. Žádnému zvířeti v biologické laboratoři se nic nestalo! Nechápete?"

"Ano, ale - Ó! Možná chápu - ta krysa žije a vaše myši to nezabilo, ale pozabíjelo to všechny lidi kolem."

"Jistě! Jistě!" Brooks zuřil.

"Hmmm. Věc, která zabije pár stovek lidí skrz kamenné a ocelové zdi, bez hluku a bez příčiny, ale vyhne se myším a podobným tvorům. Nikdy dříve jsem o ničem, co by zabilo člověka, ale myš nechalo na pokoji, neslyšel." Kývl směrem k přístroji. "Vypadá to, Calhoun, že v té hračice máme účinnou medicínu."

"To ano," souhlasil Calhoun. "Pokud se ji naučíme ovládat."

"Máte nějaké pochybnosti?"

"No - nevíme, proč to zabíjelo, a nevíme, proč to ušetřilo nás šest, a také nevíme, proč to neškodí zvířatům."

"Nuže, tohle vypadá na problém." Znovu se nad tou obvykle vypadající záhadou zamyslel. "Doktore, nerad bych hned od začátku zasahoval do vaší práce, ale byl bych raději, kdybyste s tím přepínačem nehýbali, dokud mne předem neupozorníte." Pohledem sklouzl na ztuhlý Ledbetterovo tělo a rychle se odsunul.

Nad kávou a sendviči pronikal hlouběji do celé situace. "Takže nikdo vlastně neví, na čem Ledbetter dělal?"

"Dá se to tak říci," souhlasil Calhoun. "Já mu pomáhal s matematickými úvahami, ale on byl génius a tak nějak neměl s lidmi s nižším intelektem trpělivost. Kdyby žil Einstein, možná by spolu hovořili jako rovný s rovným, ale s námi probíral jen ty části, u nichž potřeboval pomoc, nebo details, které chtěl přesunout na asistenty."

"Takže nevíte, čemu se dostával na kloub?"

"Nu, ano i ne. Jste obeznámen s obecnou teorií polí?"

"Je to trestuhodné, ale ne."

"Tedy - tím hůře se o tom bude hovořit, majore Ardmore. Doktor Ledbetter prověřoval teoreticky pravděpodobná přídavná spektra -"

"Přídavná spektra?"

"Ano. Víte, většina pokroku ve fyzice za poslední půldruhého století měla co do činění s elektromagnetickým vlněním, světlem, zářením, rentgenovými paprsky -"

"Ano, ano. Tohle vím, ale co s těmi přídavnými spektry?"

"Právě se vám to pokouším říct," odvětil Calhoun s jemným náznakem podráždění. "Obecná teorie polí předpokládá možnost dalších nejméně tří celistvých spekter. Víte, existují tři ve vesmíru známé druhy energetických polí: elektrické, magnetické a gravitické čili gravitační. Světlo, rentgenové paprsky, všechna tahle záření jsou součástí elektromagnetického spektra. Teorie naznačuje možnost analogického spektra mezi polem magnetickým a gravitačním, mezi elektrickým a gravitačním a nakonec třířázový druh mezi polem elektrickým, magnetickým a gravitačním. Každý typ by představoval zcela nové spektrum, celkem tři nová pole k prostudování.

Pokud nějaká taková existují, pravděpodobně mají stejně pozoruhodné vlastnosti jako elektromagnetické spektrum, a přitom zcela odlišné. My však nemáme prostředky, s jejichž pomocí bychom taková spektra detekovali, dokonce ani nevíme, zda tato spektra existují."

"Víte," poznamenal Ardmore a trochu se zamračil, "v těchto věcech jsem jen laik a nechtěl bych svůj názor stavět proti vašemu, ale vypadá to jako hledání něčeho, co tady není. Předpokládal jsem, že je tato laboratoř zaměstnána hledáním zbraně, která by se mohla postavit cyklónovým paprskům a jaderným raketám Panasiatů. Jsem trochu překvapený, že jsem objevil muže, jehož podle všeho považujete za jedničku mezi badateli, který se zabývá pokusy objevit věci, o nichž si ani není jist, zda existují, a jejichž vlastnosti jsou zcela neznámé. To moc rozumně nevypadá."

Calhoun neodpověděl; jen se povýšenecky podíval a způsobem jdoucím na nervy se usmál. Ardmoreovi bylo, jako by strkal nos do věci, po kterých mu nic není, a uvědomil si ruměncem, jenž se mu rozléval po tváři. "Ano, ano," řekl kvapně. "Vím, že se mylím - ať už Ledbetter objevil cokoli, zabilo to pár stovek lidí. Proto je to potenciální zbraň - ale nestřílel jen tak naslepo?"

"Ne tak úplně," odvětil Calhoun jedním dechem. "Velice teoretické úvahy předpokládající přídavná spektra připouštějí určitou dostatečnou pravděpodobnost obecné povahy jejich vlastností. Vím, že se Ledbetter původně zabýval hledáním prostředků na ustavení tažného a přitlačného paprsku - ty by byly v magnetogravitačním spektru - ale posledních několik týdnů to vypadalo, že je ve stavu neustálého rozčilení a radikálně změnil směr svých experimentů. Byl to tajnůstkář; nemám než několik náznaků z transformací a rozvoje, které jsem pro něj dělal. Přesto -" Calhoun vytáhl z vnitřní kapsy objemný zápisník s volnými listy - "ohledně svých experimentů si vedl kompletní zápisky. Měli bychom být schopni pokračovat v jeho práci a možná vyvodit závěry z jeho hypotéz."

Mladý Wilkie usazený vedle Calhouna se k němu naklonil. "Kde jste to našel, doktore?" zeptal se rozčileně.

"Na lavici u něj v laboratoři. Kdyby ses podíval, našel bys to." Wilkie tohle rýpnutí ignoroval; už totiž louskal symboly napsané v otevřeném sešitku. "Ale tohle je radiační rovnice -"

"Jistě že je - myslíš si, že jsem blázen?"

"Ale je celá špatně!"

"Z tvého úhlu pohledu možná ano; ale můžeš si být jist, že pro dr. Ledbettera nebyla."

Začali se hádat o pro Ardmorea naprosto bezvýznamných věcech; po několika minutách využil odmlky a řekl:

"Pánové! Pánové! Počkejte chvíli. Chápu, že vás jen zdržuji od práce; zrovna jsem se dozvěděl vše, co potřebuji znát. Jak tomu rozumím, vašim bezprostředním úkolem je dohonit dr. Ledbettera a odkrýt, co vlastně tenhle aparát provádí - bez toho, abyste se přitom zabili. Je to správně?"

"Řekl bych, že tak je to řečeno jasně," opatrně souhlasil Calhoun.

"Velmi dobře, takže - pokračujte a informujte mne o tom, jak jste pokročili." Vstal; ostatní jeho příkladu následovali.

"Ach - ještě jedna věc."

"Ano?"

"Jen jsem ještě o něčem přemýšlel. Nevím, zda je to důležité, či nikoliv, ale přišlo mi to na mysl díky významu, který dr. Brooks přikládal těm krysám a myším." Na prstech vypočítával: "Mnoho lidí bylo zabito; dr. Wilkie byl knokautován a málem zemřel; dr. Calhoun zažil jen chvilkový neklid; zbytek těch, co žijí, viditelně netrpěl vůbec žádnými účinky jakéhokoli druhu - nebyli si vědomi, že by se něco přihodilo, až na to, že jejich spolupracovníci záhadně zemřeli. Takže, není tohle určité faktum?" Dychtivě očekával odpověď, přičemž se podvědomě obával, že vědci budou jeho poznámky považovat za hloupé nebo samozřejmé.

Calhoun se chystal odpovědět, ale dr. Brooks ho předběhl. "Jistěže ano! Proč jsem na to tedy nepomyslel? Kristepane, asi jsem dnes pěkně zmatený. To vytváří gradient, posloupný vztah v návaznosti na neznámé dění." Zastavil se a zamyslel, pak téměř okamžitě pokračoval. "Majore, opravdu musím získat vaše povolení, abych mohl vyšetřit mrtvoly našich zemřelých kolegů, pak bych také chtěl prozkoumat rozdíly mezi nimi a živými, zejména silně zasaženými tím neznámým děním -" Najednou se odmlčel a hloubavě si prohlížel Wilkieho.

"Ne, to ne!" protestoval Wilkie. "Ze mne morče neuděláš. Ne když o tom vím!"

Ardmore nebyl schopen říci, zda byla Wilkieho obava skutečná nebo jestli vtipkoval. Rychle to ut'al.

"Detaily jsou na vás, pánové. Ale pamatujte si - žádné riskování životů, aniž byste mne upozornili."

"Slyšel's to, Brooksi?" trval na svém Wilkie.

\*

Té noci šel Ardmore do postele z pouhého pocitu povinnosti, nikoliv proto, že by se cítil připraven ke spánku. Bezprostřední práci ukončil; sesbíral kousky organizace známé jako Citadela a sloučil je ve svém způsobem fungující záležitosti - zda se to nějak zúročí, to nedokázal posoudit, na to byl příliš unavený. Ale aspoň to bylo v chodu. Dal jim

model, podle kterého mohli žít, a tím, že převzal vedení a zodpovědnost, jim umožnil přenést základní starosti na něj a získat tak jistou míru emoční jistoty. To by je mohlo ochránit před tím, aby se z nich stali šilenci v šileném světě. Jaký ten nový šilený svět bude - svět, v němž se nadřazenost západní kultury zcela ztratí, svět, v němž hvězdy a pruhu spolu s holubicemi nebudou létat nad každou veřejnou budovou?

Což v mysli vyvolalo novou obavu: pokud má udržet nějaké zdání vojenského záměru, bude muset mít nějaký druh informační služby. Byl příliš zaneprázdněn tím, jak je všechny vracel k práci, než aby o tom přemýšlel, ale bude to muset promyslet - zítra, řekl si a pak se tím trápil dál.

\*

Výzvědná služba byla stejně důležitá jako nová tajná zbraň - důležitější; nezáleží na tom jak fantastická a výkonná ta zbraň objevená na základě výzkumů dr. Ledbettera může být, nebude k ničemu, dokud nebudou přesně vědět, kde a jak ji proti slabým místům nepřítele použít. Primární charakteristikou Spojených států táhnoucí se celou jejich historií byla směšně nedostatečná vojenská rozvědka. Nejmocnější národ, jaký kdy na zeměkouli byl - ale do válek se hnál jako slepý obr. Vezměte si ten současný zmatek: atomové bomby Panasie nejsou o nic silnější než naše vlastní - ale byli jsme zastížení v nedbalkách a nikdy jsme se nedostali k tomu, abychom je použili.

Kolik jsme jich měli v zásobě? Tisíc, slyšel Ardmore. Nevěděl to, ale Panasiaté ano, věděli přesně kolik a kde jsou.

Válku pro ně vyhrála vojenská rozvědka, ne tajné zbraně. Ne že by panasijské tajné zbraně byly něčím směšné - zejména když byly skutečně "tajné". Naše vlastní takzvané výzvědné služby svou práci nezvládly.

O.K, Whitey Ardmore, teď je to všechno tvoje! Můžeš si postavit jakýkoliv druh výzvědné služby, který si tvé srdce žádá - za použití tří krátkozrakých vědců z laboratoře, staršího hlavního seržanta, dvou vojinů z kuchyně a chytráka, jímž byl on sám. Na kritizování jsi kadet - "Když seš tak chytřej, tak proč nejseš bohatěj?"

Vstal a vášnivě zatoužil po dávce barbiturátů, která by mu přinesla spánek, místo toho vypil sklenici teplé vody a vrátil se do postele. Předpokládáme, že vyhrabali opravdu účinnou a novou zbraň.

To Ledbetterovo udělátko vypadalo dobře, kdyby se s ním naučili zacházet - ale co pak? Jeden člověk nedokáže ovládat válečný křižník - on ho neumí ani odlepit od břehu - a šest mužů nemůže napráskat celé říši, dokonce ani kdyby měli sedmimílové boty a paprsky smrti. Jaká byla ta stará Archimédova průpovídka? "Dejte mi dostatečně dlouhou páku a bod, o který bych ji mohl opřít, a pohnu zeměkouli." Co dodat k opěrnému bodu? Zbraň není zbraní bez armády, která by ji mohla použít.

Upadl do lehkého spánku, kdy se mu zdálo, že se houpe na konci nejdelší myslitelné páky, která je ovšem na draka, protože se o nic neopírá. Nějakou dobu byl Archimédem, nějakou dobu stál Archimédes vedle něj a se silně asijským výrazem se na něj šklebil a křenil.

## Kapitola 2

Příštích několik týdnů byl Ardmore příliš zaměstnaný na to, aby si dělal starosti s něčím jiným než s prací, kterou měl teď na starosti. Základní předpoklad jejich existence - tedy že ve skutečnosti byli vojenskou organizací, která jednou bude muset předložit účty civilním orgánům - vyžadoval, aby se přizpůsobil, nebo to alespoň věrně předstíral, nařízením týkajícím se kancelářské práce, hlášení, záznamů, mzdových seznamů, inventarizace a podobně. Uvnitř v srdci cítil, že je to mrhání silami, nerozum, ale jakožto veřejný činitel byl natolik schopným psychologem-amatérem, aby si intuitivně uvědomil, že člověk je tvor žijící podle symbolů. V tuto chvíli byly symboly vlády nejdůležitější.

A tak se zahloubal do manuálu o předpisech patřícímu zemřelému pokladníkovi a opatrně uzavřel účtování mrtvých, u každého případu zaznamenal částky náležející jednotlivým pozůstalým jako "zákonné peníze od Spojených států", dokonce i když smutně přemýšlel, zda ta strohá fráze bude ještě někdy něco znamenat. Ale udělal to a menší administrativní práce přidělil také všem ostatním, aby si nepřímo uvědomili, že se ve zvyklostech pokračuje.

Pro jednoho člověka bylo té kancelářské práce příliš. Zjistil, že Jeff Thomas, kuchařský pomocník, umí zručně používat psací stroj a že má hlavu na počty. Tak ho touto prací pověřil. Na Grahama, který protestoval, tím sice připadlo více práce, ale pro něj to je jenom dobré, pomyslel si - pes potřebuje i blechy. Chtěl, aby všichni jeho podřízení chodili každý večer do postele unavení.

Thomas měl ještě další práci. Ardmoreova povaha vyžadovala někoho, s kým by mohl mluvit. Thomas se ukázal být inteligentní a pasivně soucitný, až Ardmore zjistil, že s ním hovoří stále otevřeněji. V povaze velícího důstojníka sice nebylo svěřovat se, ale instinktivně cítil, že Thomas jeho důvěry nezneužije - a potřeboval ze sebe setřást nervozitu. Calhoun předložil záležitost, díky níž byl Ardmore nucen upustit od předešlé rutinní činnosti a obrátit pozornost ke složitějším věcem. Calhoun požádal o povolení aktivovat Ledbetterův aparát, teď už modifikovaný tak, aby vyhovoval současným hypotézám, ale přidal další a svízelnou otázku.

"Majore Ardmore, můžete mi říci něco o tom, jak zamýšlíte použít ‚Ledbetterova efektu‘?"

Ardmore nevěděl; odpověděl tedy jinou otázkou. "Jste už natolik blízko řešení, aby byla tato otázka na pořadu dne? Pokud ano, můžete mi říci něco o tom, co jste dosud objevili?"

"To bude těžké," odpověděl Calhoun akademickým a lehce blahosklonným stylem. "Protože jsem nucen nehovořit matematickým jazykem, který je nezbytně jediným možným k vysvětlení těchto věcí -"

"No tak, plukovníku, prosím," přerušil ho Ardmore podrážděněji, než by si byl ochoten připustit, navíc bržděný přítomností vojína Thomase. "Bud' s tím dokážete zabít člověka, nebo ne, a zároveň s tím bud' dokážete kontrolovat, koho zabijete, nebo ne."

"Tak je to přespříliš zjednodušené," nesouhlasil Calhoun. "Přesto si myslíme, že nové nastavení bude mít směrový účinek. Výzkumy přiměly dr. Brookse předpokládat mezi účinkem a organickým životem, na nějž je účinek aplikován, jistý asymetrický vztah, takže základní charakteristika životní formy vymezuje efekt účinku stejně jako základní charakteristiky samotného dění. Je třeba říci, že daný efekt je funkcí souhrnu faktorů tohoto procesu, včetně životní

formy, které se to týká, stejně jako je původní dění -"

"Klid, plukovníku, klid. Co to znamená jako zbraň?"

"To znamená, že to můžete otočit proti dvěma lidem a rozhodnout, kterého chcete zabít - při náležité kontrole," odpověděl podrážděná Calhoun. "Nebo si to aspoň myslíme. Wilkie se dobrovolně nabídl, že to bude ovládat, objektem budou myši."

Ardmore povolil, aby se experiment za důsledných bezpečnostních opatření a omezení uskutečnil. Když Calhoun odešel, vrátil se v myšlenkách k problému, jak zbraň použít - pokud vůbec nějak. A to vyžadovalo informace, které neměl. Sakra! - musí mít informační službu; musí vědět, co se děje venku.

Vědci byli ze hry ven, jistě. A Scheer, jeho schopnosti byly pro vědecký personál potřebné. Graham? Ne, Graham byl dobrý kuchař, ale nervózní a popudlivý, emočně nevyrovnaný. Opravdu ten poslední člověk, kterého byste vybrali pro nebezpečnou špiónážní práci. Tak zůstal jen on sám. Na takové věci byl cvičený; bude muset jít. "Ale to nemůžete udělat, pane," připomněl mu Thomas.

"Hm? Cože?" Nevědomky vyjadřoval myšlenky nahlas, návyk, který měl, když byl sám, nebo jen s Thomasem, jeho chování mu dodalo odvahy k tomu, aby jej používal jako ozvučnou desku.

"Nemůžete opustit velení, pane. Nejenže je to proti předpisům, ale, pokud mohu vyjádřit svůj názor, všechno, co jste doposud vykonal, se rozpadne na kusy."

"Proč by mělo? Za několik dní budu zpátky."

"No, pane, možná se to pár dní udrží - i když si tím nejsem jist. Kdo bude za vaší nepřítomnosti velet?"

"Plukovník Calhoun - samozřejmě."

"Samozřejmě," konstatoval Thomas se zvednutým obočím a pohotovým souhlasem názor, který kvůli vojenské ordonanci nemohl říci nahlas. Ardmore věděl, že má Thomas pravdu. Mimo svou specializaci byl podle Ardmoreova mínění Calhoun špatně naladěný, povýšenecký, ješitný starý blázen. Ardmore už musel zasahovat, aby urovnal problémy, které Calhounova arogance způsobila. Scheer pro Calhouna pracoval jen proto, že sis s ním Ardmore promluvil, uklidnil ho a zapracoval na jeho silném smyslu pro povinnost.

Tato situace mu připomněla dobu, kdy pracoval jako tiskový agent pro slavnou a úspěšnou kazatelku. Nechal se najmout jako ředitel pro vztahy s veřejností, ale dvě třetiny času strávil urovnáváním zmatků způsobených špatnou náladou té svaté semetricky.

"Ale vy si nemůžete být nijak jistý, že se za několik dní vrátíte," nenechal se odbýt Thomas. "Je to velice nebezpečný úkol; jestliže vás během něj zabijí, není tady nikdo, kdo by to po vás mohl převzít."

"Ale no tak, Thomasi, to není pravda. Nahraditelný je každý."

"Teď není čas na falešnou skromnost, pane. Může to platit obecně, ale vy víte, že v tomhle případě tomu tak není. Je zde naprosto omezený počet lidí, z něhož se dá čerpat, a vy jste jediný, od koho přijmeme rozkazy všichni. Pro přesnost, jste jediný, od koho přijme rozkazy dr. Calhoun. A to jen proto, že víte, jak s ním jednat. Nikdo jiný by toho nebyl schopen, natož aby je všechny uměl zpracovat."

"To je pěkně silné prohlášení, Thomasi."

Thomas neřekl nic. Po dlouhé chvíli Ardmore pokračoval. "Dobře, dobře - předpokládejme, že máte pravdu. Já ale musím mít vojenské informace. A jak je dostanu, když nepůjdu?"

Thomasovi chvíli trvalo, než odpověděl. Nakonec tiše řekl: "Já bych to mohl zkusit."

"Vy?" Ardmore si jej prohlédl a divil se, proč Thomase nevzal v úvahu. Asi proto, že na něm nebylo nic, co by naznačovalo možné schopnosti takovou práci zvládnout - to dohromady se skutečností, že je vojín, a člověk neposílá vojíny vykonávat úkoly vyžadující nebezpečnou samostatnou akci. Ale možná -

"Dělal jste někdy něco podobného?"

"Ne, ale moje zkušenosti mohou být za jistých okolností pro takovou práci specializací."

"Ach ano! Scheer mi o vás něco řekl. Než vás armáda uhnala, tak jste byl tulákem, že ano?"

"Tulákem ne," opravil ho jemně Thomas. "Vandrákem."

"Promiňte - jaký je v tom rozdíl?"

"Tulák je flákač, parazit, člověk, který nepracuje. Vandrák je kočovný dělník upřednostňující neformální svobodu před jistotou. Na živobytí si vydělává prací, ale nenechá se uvázat na jedno místo."

"Chápu. Hmmm - ano, a začínám rozumět tomu, proč byste měl být specializovaný na výzvědnou činnost."

Předpokládám, že proto, abyste jakožto vandrák přežil, musíte mít pěknou dávku přizpůsobivosti a vynalézavosti. Ale počkejte minutku, Thomasi - asi vám tu práci dám; ale pokud jí máte být pověřen, potřebuji toho o vás vědět mnohem víc. Víte, vy se jako vandrák nechováte."

"Jak se chová vandrák?"

"Cože? No, víte, přeskočme to. Ale povězte mi něco o svém původu. Jak jste k vandrování přišel?"

Ardmore si uvědomil, že poprvé pronikl přirozenou málomluvností tohoto muže. Thomas hledal odpověď a nakonec odvětil: "Předpokládám, že to bylo proto, že se mi nelíbilo být právníkem."

"Co?"

"Ano. Víte, bylo to takhle: od práva jsem přešel do sociální administrativy. Během této práce mě napadlo, že chci psát o potulných dělnících, a rozhodl jsem se, že abych to mohl pochopit, musím projít podmínkami, za jakých takoví lidé žijí."

"Chápu. A během laboratorní činnosti, protože nic jiného to nebylo, jste se dostal do spárů armádě."

"Ach, ne," opravil ho Thomas. "Na cestách jsem byl déle než deset let. Nikdy jsem se nevrátil. Víte, zjistil jsem, že se mi líbí být vandrákem."

Detaily byly zařízeny rychle. Z vybavení Thomas nechtěl nic než oblečení, které měl na sobě, když přišel do Citadely. Ardmore navrhol karimatku, ale Thomas nic takového nechtěl. "To by nebylo vhodné," vysvětloval. "Nikdy jsem

nebyl vagabund. Ti jsou špinaví a žádný vandrák se sebeúčtou s nimi nechce být spojován. Všechno, co chci, je dobré jídlo v žaludku a trocha peněz."

Ardmoreovy instrukce byly velmi obecné. "Téměř vše, co uslyšíte nebo uvidíte, budou pro mne data," řekl mu.

"Prozkoumejte co nejrozsáhlejší terén a pokuste se vrátit do týdne. Jestliže budete pryč mnohem déle, budu předpokládat, že jste mrtvý nebo uvězněný, a pak budu muset vyzkoušet nějaký jiný plán.

Dívejte se po nějakých prostředcích, s jejichž pomocí bychom mohli ustavit permanentní informační službu. Nedokážu říci, co byste měl v této souvislosti hledat, ale myslíte na to. Teď detaily: cokoliv a všechno o Panasiatech, jak jsou vyzbrojeni, jak jejich policie okupuje území, kde postavili velitelství, zejména ta kontinentální, a pokud budete schopni nějakého odhadu, kolik jich tam je a jak jsou rozdělení. To by vás dokázalo zaměstnat na rok, nejméně; nicméně, buďte za týden zpátky."

Ardmore Thomasovi ukázal, jak obsluhovat vnější dveře Citadely; dva takty z "Yankee Doodle", krátká odmlka a v tom co se zdálo být stěnou z pevné skály, se objevily dveře - jednoduché, a přesto myslím Asiátů cizí. Pak si s ním potřásl rukou a popřál mu hodně štěstí.

Ardmore zjistil, že Thomas pro něj má ještě jedno překvapení; když mu potřásl rukou, použil stisk deků, což bylo Ardmoreovo vlastní bratrstvo! Ardmore zůstal zírat na zavřený portál a horlivě přemýšlel.

Když se otočil, stál za ním Calhoun. Cítil se podobně, jako by jej nachytali, jak kradе marmeládu. "Ach, zdravím, doktore," řekl rychle.

"Jak se máte, majore?" odpověděl uvážlivě Calhoun. "Mohu se zeptat, co se děje?"

"Jistě. Poslal jsem poručíka Thomase na průzkum."

"Poručíka?"

"Titulárního poručíka. Byl jsem nucen použít jej pro práci vysoce přesahující jeho hodnost; zjistil jsem, že je prospěšné jmenovat ho do této hodnosti a převést na něj nové povinnosti."

Calhoun v tomto bodě dál nepátral, ale lehce kritickým tónem hlasu odpověděl otázkou: "Předpokládám, že si uvědomujete, jak vyslání kohokoliv ven ohrožuje nás všechny? Jsem trochu překvapen, že jste v takové záležitosti jednal sám, aniž abyste to konzultoval s ostatními."

"Je mi líto, že to cítíte takhle, plukovníku," odvětil Ardmore ve snaze si staršího muže udobřit. "Ale na mně je, abych učinil konečné rozhodnutí v jakékoliv záležitosti a při našem úkolu je nejdůležitější, aby nic nemohlo narušit vaše soustředění při plnění mimořádně důležité výzkumné práce. Už jste dokončili experiment?" pokračoval rychle dál.

"Ano."

"Výsledky byly pozitivní. Myši zemřely."

"Co Wilkie?"

"Wilkie je nezraněn, přirozeně. V souladu s mými předpoklady."

\*

Jefferson Thomas. Bakalář umění magna cum laude, Kalifornská univerzita, bakalář práv, harvardská právnická fakulta, profesionální vandrák, vojnín a kuchařský pomocník a nyní titulární poručík, rozvědka, armáda Spojených států, strávil první noc venku tak, že se třásl na jehličí v místě, kde ho přepadla tma. Brzy ráno druhého dne našel ranč.

Nakrmili ho, ale viditelně chtěli, aby už šel. "Nikdy nevíte, kdy bude někdo z těch nezabohů šmejdít kolem," omlouval se mu hostitel. "A já si nemůžu dovolit, aby mě zavřeli za přechovávání uprchlíků. Musím myslet na ženu a děti." Ale dovedl Thomase k cestě, přičemž stále mluvil, přirozená upovídanost převážila nad opatrností. Zdálo se, že je pro něj chmurným potěšením nářkat nad katastrofou.

"Bůh ví, do čeho ty děti vychovávám. Někdy v noci to vypadá, jakoby jedinou rozumnou věcí bylo otrávit je a jejich trápení tak ukončit. Ale Jessie - to je moje žena - říká, že je hřích takhle mluvit, že Pán se o všechno postará, až přijde Jeho čas. Možná jo - ale já vím, že pro dítě není dobrý, když vyrůstá jen proto, aby mu poroučely a panovaly tyhle opice." Odplivl si. "Není to americký."

"Jaké jsou tresty za přechovávání uprchlíků?"

Rančer na něj zíral. "Kde's byl, kámo?"

"Nahore v kopcích. Ještě jsem to všechno nestačil obhlédnout."

"Však uvidíš. Ale to pak nemáš číslo, že ne? Asi by sis měl nějaký sehnat. Ne, to by ti nijak nepomohlo; kdyby ses o to pokusil, skončil bys rovnou v pracovním lágru."

"Číslo?"

"Registrační číslo. Takový." Z kapsy vytáhl kartičku v průhledné fólii a ukázal ji. Byla na ní přilepená špatná, ale rozpoznatelná farmářova fotografie, jeho otisky prstů a příslušná data týkající se povolání, manželského stavu, adresy a tak dále. Nahore bylo dlouhé, čárkami oddělené číslo. Rančer na něj ukázal prstem poznamenaným praci. "Tahle první část je moje číslo. Znamená, že mám od císaře povolený zůstat živý a užívat si vzduchu a slunka," dodal hořce. "Druhá část je moje sériová klasifikace. Říká, kde bydlím a co dělám. Když chci přejít přes hranice okresu, musím si ji nechat změnit. Když chci jet do jiného města, než ve kterém mám přidělený obchodování, musím mít speciální denní povolení. Takže se ptám - je to snad způsob, jak by měl člověk žít?"

"Pro mne ne," souhlasil Thomas. "No, myslím, že bych se měl vydat na cestu dřív, než tě dostanu do nějakých potíží. Díky za snídani."

"O tom nemluv. V těchhle dnech je mi potěšením udělat laskavost bližnímu Američanovi."

Hned se rozběhl po cestě, protože si nepřál, aby ten milý farmář viděl, jak s ním pohled na jeho ponížení zacvičil.

Jednotlivé části registrační karty zatřásl jeho svobodnou duší způsobem, jehož prosté intelektuální vědomí porážky Spojených států nebylo schopno.

První dva nebo tři dny šel pomalu, vyhýbal se městům, až o nových uplatňovaných zvycích získal dostatečné

vědomosti a byl schopen chovat se tak, aby nevzbudil podezření. Bylo naléhavě nutné vstoupit alespoň do jednoho většího města, v němž by mohl slídit, přechít si vývěsky a promluvit si s lidmi, jimž jejich zaměstnání umožňovalo cestovat. Byl by ochoten tím, že by neměl identifikační kartu, riskovat svou osobní bezpečnost, ale vzpomněl si na Ardmoreovy příkazy: "Vaší hlavní povinností je vrátit se! Nedělejte ze sebe hrdinu. Neriskujte, když nemusíte, a vraťte se!"

Města budou muset počkat.

V noci se Thomas potuloval po okrajích měst a vyhýbal se hlídkám stejně, jako se kdysi vyhýbal železniční policii. Druhou noc venku našel první z cílů, džungli vandráků. Byla přesně tam, kde ji podle vzpomínek z předešlých cest po tomto území očekával. Přesto ji málem minul, protože neodmyslitelný oheň se před náhodným pozorovatelem skrýval v kamínkách z olejového barelu.

Vklouzl do kruhu, bez hlesu, tak jak to vyžadovala zvyklost, si sedl a čekal, až si ho prohlédnou.

Zanedlouho nějaký žalostný hlas řekl: "To je Gentleman Jeff. Páni, Jeffe, tys mě vystrašil. Myslel jsem, že je to nějaký placatej ksicht. Co pořád děláš, Jeffe?"

"Ale, to i ono. Furt na cestách."

"A kdo v těchhle dnech není?" řekl hlas. "Kdekoliv to zkusíš, tak ti šikmooci -" Přešel do vypočítávání atributů týkajících se předků a osobních zvyků Panasiatů, o kterých určitě nemohl nic vědět.

"Drž hubu, Moe," přikázal jiný hlas. "Řekni nám, co je novýho, Jeffe."

"Je mi líto," odmítl Thomas vlídně, "ale byl jsem nahoře v kopcích, tak nějak jsem se snažil držet dál od armády a trochu jsem rybařil."

"Měl's tam zůstat. Všude je to zlý. Nikdo se neodvážá dát nějakou jednodenní práci neregistrovanému a je to fuška, aby ses udržel z dosahu pracovních táborů. Proti tomuhle vypadá velká rudá smečka jako piknik."

"Řekni mi něco o pracovních táborech," navrhl Thomas. "Možná budu tak vyhládlý, že bych to v nějakým na chvilku zkusil."

"Ty nic nevíš. Nikdo není tak hladovej." Hlas se odmlčel, jako by si jeho majitel promítal to nepříjemné téma v hlavě.

"Znal's Seattle Kida?"

"Asi jo. Malej šilhavý chlapík, dost zručnej?"

"To je on. No, tak ten v jednom táboře byl, asi tejden, a dostal se ven. Nedokázal nám říct jak; mozek měl pryč. Viděl jsem ho tu noc, co umřel. Celý tělo měl samej bolák, asi otrava krve." Odmlčel se, pak zamyšleně dodal: "Ten smrad byl fakt hnusnej."

Thomas chtěl toto téma opustit, ale musel se dozvědět víc. "A koho do těchhle lágrů posílají?"

"Každýho chlapa, kterej nepracuje v nějakým schváleným zaměstnání. Kluky od čtrnácti nahoru. Všechno, co zbylo z armády potom, co jsme se složili. Každýho, koho chytěj bez registrační karty."

"To ale není všechno," dodal Moe. "Měl bys vidět, co dělají s nepřítelnyma ženskýma. Teda, zrovna nedávno mi jedna ženská říkala - taková hodná stará holka; dala mi přednášku. Vykládala mi o svý neteři, která bývala učitelka, a placatý ksichty nechťej žádný americký školy nebo učitele. Když ji zaregistrovali..."

"Sklapni, Moe. Moc mluvíš."

Bylo to čím dál rozkouskovanější, takže byl sotva schopen pokládat konkrétní otázky týkající se věcí, které chtěl opravdu vědět. Přesto si nakonec sestavil obrázek toho, jak jsou lidé systematicky a důkladně zotročováni, obrázek bezútěšného národa, zcela paralyzovaného, obranné systémy zničené, komunikace v rukou vetřelců.

Všude vřel odpor, vášnivá touha bojovat proti tyranii, ale bylo to bez řízení, nekoordinované a podle moderních měřítek neozbrojené. Sporadické rebelie byly stejně marné, jako když utíkají mravenci, jejichž mravenišť bylo napadeno. Panasiaté mohli být zabiti, ano, a byli muži, kteří si přáli střílet, když je měli na dohled, dokonce i tvář v tvář jistotě vlastní smrti. Ale ruce měli svázané ještě větší jistotou brutální mnohonásobné odvety proti celému druhu. Stejně jako v případě Židů v Německu před konečným uspořádáním Evropy odvaha nestačila. Za jednu násilnou akci proti tyranům by zaplatili jiní muži, ženy a děti, a úroky by tak byly nemyslitelné.

Ještě mučivější než mizérie, kterou viděla o níž slyšel, byly zprávy o plánované likvidaci americké kultury jako takové. Školy byly zavřené. Anglicky nesmělo být napsáno ani slovo. Bylo otázkou času, vzdáleno jednu generaci, kdy angličtina bude nepsaným jazykem šířeným jen ústně bezmocnými venkovany, kteří pro naprostý nedostatek komunikačních prostředků v širším měřítku nebudou nikdy schopni revolty.

Nebylo možné zformovat nějaký rozumný odhad množství Asiatů nyní přítomných ve Spojených státech. Podle neověřených zpráv přijížděly každý den na Západní pobřeží transporty s tisícovkami civilních administrativních úředníků, z nichž většina byli veteráni z pohlcení Indie. Bylo těžké říci, zda-li je bylo možné brát za rozšíření ozbrojených sil, které dobyly a nyní kontrolovaly celou zemi, bylo však zjevné, že nahradí menšinu bílých úředníků. Ti jim teď v civilní administrativě pomáhali s pistolí u hlavy. Jakmile budou tito bílí úředníci "eliminováni", bude o to obtížnější organizovat odpor.

\*

V jedné z vandráckých džunglí Thomas objevil prostředky pro vstup do města.

Finny - příjmení neznámé - nebyl, popravdě řečeno, rytířem silnic, ale člověkem hledajícím mezi nimi úkryt, který si poskytováním svého talentu platil cestu. Byl to starý anarchistický soudruh sloužící své představě svobody rytím opravdu excelentních dluhopisů Federálních rezerv, aniž by se obtěžoval s takovou formalitou, jakou bylo získání povolení od státní pokladny. Někteří říkali, že se jmenuje Phineas; jiní jeho přezdívkou spojovali s tím, že nejraději vyráběl pětidolarové bankovky - "dost velké na to, aby byly užitečné; ne dost velké, aby vzbudily podezření."

Na žádost jednoho z vandráků vyrobil pro Thomase registrační kartu. Zatímco jej Thomas pozoroval při práci, vykládal: "Jediné, nač si musíme dát pozor, je registrační číslo, synu. Prakticky žádný z Asiatů, na něhož narazíš, neumí anglicky,

takže opravdu nezáleží na tom, co o tobě řekneme. Asi by stačilo: „Marie měla jehňátko.“ To samé s fotkou. Jim připadají všichni bílí stejní.“ Ze své soupravy vytáhl náruč promíchaných fotografií a krátkozrace se na ně zahleděl skrz tlusté brýle. „Tady - vyber si jednu z těchhle, které nevypadají úplně jinak než ty, tu pak použijeme. A teď to číslo -“ Ruce starého muže se třásly, byly téměř ochrnuté, přesto, když přenášel indický inkoust na kartón v úžasné simulaci strojového písma, se uklidnily a byly obratně jisté. Přitom to dělal bez náležitého vybavení, bez precizního nářadí, za primitivních podmínek. Thomas pochopil, proč z jeho uměleckých výtvorů pracovníky bank bolela hlava. „Tady!“ oznámil. „Dal jsem ti sériové číslo konstatující, žeš byl zaregistrován brzy po změně, a klasifikační číslo, které ti dovoluje cestovat. Také říká, že nejsi fyzicky zdrav, abys mohl vykonávat manuální práci, a je ti dovoleno podomně obchodničit nebo žebrot. Pro ně to znamená to samé.“

„Mockrát děkuju,“ řekl Thomas. „Teď... ehm... co ti za to dlužím?“

Díky Finnyho reakci se cítil, jakoby se dopustil nějaké nemravnosti. „Nemluv o placení, synu! Peníze jsou špatné - jsou prostředkem k tomu, aby člověk zotročoval svého bratra.“

„Omlouvám se,“ řekl upřímně Thomas. „Přesto bych byl rád, kdyby existoval nějaký způsob, jak se ti odvděčit.“

„To je jiná. Pomáhej bratrovi, pokud můžeš, a pomoc přijde k tobě, až ji budeš potřebovat.“

Thomasovi zprvu připadala filosofie starého anarchisty zmatená, matoucí a nepraktická, ale už jí začínal pomalu přicházet na kloub a navíc se zdálo, že o Panasiatech ví mnohem více než kdokoli jiný, koho potkal. Finny vypadal, že se jich nebojí, a byl si zcela jist svou schopností umět si s nimi poradit, bylo-li třeba. Ze všech lidí, které Thomas potkal, vypadal Finny celou změnou nejméně vyvedený z rovnováhy - ve skutečnosti zcela nevyvedený a zcela bez emocí, jako jsou nenávist nebo hořkost. Tomu nejprve nedokázal u osoby, jako byl Finny, porozumět, ale nakonec to pochopil, jelikož anarchista věřil, že celá vláda je špatná a všichni lidé pro něj byli skutečně bratři, byl to pro něj rozdíl pouhého jednoho stupně. Při pohledu na Panasiaty Finnyho očima nebylo co nenávidět; byly to jen další svedené duše, jejichž zhýralost je politováníhodná.

Thomas to z takových olympských výšek neviděl. Panasiaté vraždili a utiskovali kdysi svobodné lidi. Dobrý Panasiat je mrtvý Panasiat, říkal si, dokud se poslední z nich nevrátí zpátky na druhou stranu Pacifiku. Pokud je Asie přelidněná, tak ať omezují porodnost.

Nicméně Finnyho lhostejnost a nerozčílování se Thomasovi znemožňovaly zhodnotit blíže podstatu problému. „Pleteš se, když si myslíš, že jsou Panasiati tak špatní - nejsou - ale jsou jiní. Za tou jejich arogancí je komplex rasové méněcennosti, masová paranoia, která je tím, že to budou vnucovat nám, nutí dokázat si, že žlutí jsou stejně dobří jako bílí, a zatraceně schopnější. To si pamatuj, synu, abychom je navenek respektovali, chtějí víc než cokoliv jiného na světě.“

„Ale proč by měli mít vůči nám komplex méněcennosti? Byli jsme od nich zcela izolováni po dvě generace - od Smlouvy o nevměšování.“

„Ty si myslíš, že rasová paměť má tak krátký život? Kořeny sahají až do devatenáctého století. Vzpomeň si, jak dva vysocí japonští důstojníci museli spáchat čestnou sebevraždu, aby smazali hanbu, kterou jim způsobil komodor Perry, když otevřel cestu do Japonska. Teď jsou tyto dvě smrti spláceny životy tisíců amerických důstojníků.“

„Ale Panasiati nejsou Japonci.“

„Ne, a nejsou ani Číňani. Jsou smíchanou rasou, silnou, hrdou a plodnou. Z amerického pohledu mají vady obou národů a ctnosti ani jednoho. Ale z mého úhlu pohledu jsou to jen lidské bytosti, které byly oklamány tím starým bludem ohledně státu superbytnosti. Ich habe einen Kameraden. Až pochopíš povahu -“ Zahájil dlouhou přednášku, směs Rousseaua, Rockera, Thoreaua a dalších. Thomas zjistil, že je to sice inspirativní, ale nepřesvědčivé.

Ale diskuse s Finnym byla pro Thomase v porovnání s tím, před čím stáli, opravdu užitečná. Smlouva o nevměšování zabránila Američanům dozvědět se cokoliv důležitého o nepříteli. Ve snaze vybavit si, co věděl o historii, svařil Thomas obočí.

V době, kdy smlouva nabyla platnosti, byla jen de jure uznáním de facto stavu. Sovětizace Asie západní národy, zejména Američany, z Asie vyhnala efektivněji, než by dokázalo jakékoliv nařízení Kongresu. Obskurní důvody, které v tomto období vedly Kongres k domněnce, že schválením zákona potvrzujícího vše, co nám dosud komisaři provedli, získaly Spojené státy na důstojnosti, Thomase vyváděly z míry; bylo to podobné protizlodějské politice seržanta Dogberryho. Předpokládal, že je levnější chtít neexistující Rudou Asii než vést válku.

Půl století to vypadalo, že je politika Smlouvy správná; nebyla válka. Příznivci tohoto opatření tvrdili, že Čína je velkým soustem ke strávení dokonce i pro sovětské Rusko a že během tohoto trávení se Spojené státy nemusejí obávat žádné války. Potud měli pravdu - ale v důsledku Smlouvy o nevměšování jsme byli obráceni zády, když Čína strávila Rusko... a Amerika čelila systému pro západní myšlení ještě cizějšímu, než byl ten odsunutý sovětský.

\*

Díky moci padělané registrační karty a Finnyho výcviku v nevolnické etiketě se Thomas odvážil vejít do středně velkého města. Finnyho zdatnost byla téměř okamžitě podrobena testu.

Zastavil se na rohu ulice, aby si přečetl vylepenou vyhlášku. Bylo to nařízení všem Američanům, aby byli přítomni každý večer před televizními přijímači, kvůli tomu, aby mohli zaznamenat instrukce, které by pro ně jejich vládci mohli mít. Nebyla to novinka; nařízení platilo několik dní a už o něm slyšel. Už se chtěl otočit, když ucítil ostrou bodavou ránu přes lopatky. Prudce se obrátil a zjistil, že se dívá do tváře Panasiata oblečeného do zelené uniformy civilního úředníka s rákoskou v ruce.

„Ustup z cesty, mládenče!“ Mluvil anglicky, ale s lehkým, zpěvavým přízvukem postrádajícím obvyklý americký akcent.

Thomas uskočil do stoky - „Rádi se dívají dolů, ne nahoru“ - a požadovaným způsobem sepal ruce. Sklopil hlavu a odvětil: „Pán mluví; sluha poslouchá.“

"To je lepší," kvitoval to Asiat, viditelně trochu obměkčený. "Lístek." Přízvuk toho muže nebyl špatný, Thomas však okamžitě neporozuměl, zřejmě proto, že emoční dopad zkušenosti v roli otroka byl mnohem větší, než čekal. Říci, že uvnitř zuřil, by bylo slabé.

Rákoska ho šlehla přes obličej. "Tvůj lístek!"

Thomas vytáhl registrační kartu. Čas, který Orientálec věnoval jejímu zkoumání, byl pro Thomase příležitostí dát se jakž takž dohromady. V tu chvíli mu nezáleželo příliš na tom, jestli karta projde, nebo ne; kdyby nastaly problémy, rozerval by toho chlapa holýma rukama.

Ale karta prošla. Asiat ji neochotně vrátil a pyšně odkráčel pryč, přičemž si neuvědomil, že ho právě minula smrt.

Ukázalo se, že ve městě je toho k zaznamenání málo, většinu už se dozvěděl zprostředkovaně v džunglích vandráků.

Měl možnost odhadnout poměr vládnoucích a ovládaných a přesvědčit se, že školy jsou zavřené a noviny zmizely. Se zájmem zaznamenal, že se stále konají bohoslužby, přestože jakékoliv jiné sdružování bílých je striktně zakázáno.

Ale byly to mrtvé, kamenné obličejové lidi a tiché děti, co se mu dostalo pod kůži a díky čemuž se rozhodl spát raději v džunglích než ve městě.

V jednom z vandráckých úkrytů narazil Thomas na starého kamaráda. Frank Roosevelt Mitsui byl stejně Američan jako Will Rogers, a více než ten anglický aristokrat George Washington. Jeho dědeček přivezl babičku, napůl Čiňanku a napůl wahini, z Honolulu do Los Angeles, kde si otevřel školku a pěstoval květiny, byliny a malé žluté dětičky, které neuměly ani japonsky, ani čínsky a ani je to nezajímalo.

Frankovu matku, Thelmu Wang, částečně Čiňanku, ale z větší části Kavkazanku, potkal jeho otec v Mezinárodním klubu na Jihokaliifornské univerzitě. Odvezl ji do Imperial Valley a nechal na hezké farmě s pěknou hypotékou. Jak rostl Frank, rostla i hypotéka.

Thomas pro Franka Mitsuiho tři sezóny okopával salát a melouny a znal ho jako dobrého šéfa. Měl se svým zaměstnavatelem téměř důvěrný vztah, protože měl rád hejno hnědých dětí, které pro Franka představovaly nejdůležitější úrodu. Ale při pohledu na plochý žlutý obličej ve vandrácké džungli se Thomasovi zjezily vlasy na hlavě, díky čemuž starého známého málem nepoznal.

Bylo to trapné setkání. Přestože znal Franka dobře, nebyl Thomas v náladě Orientálci věřit. Přesvědčily ho Frankovy oči; byl v nich zmučený pohled který byl ještě výraznější než v očích bílých mužů, pohled, který se nezmínil ani při úsměvu nebo potřásání rukou.

"Teda, Franku," improvizoval hloupě Thomas, "kdo by čekal, že tě tady najdu? Myslel jsem, že se s novým režimem lehce srovnáš." Frank Mitsui vypadal čím dál nešťastnější a zdálo se, že hledá slova. Zasáhl jeden z ostatních vandráků. "Nebud' blázen, Jeffe. Copak nevíš, co dělají lidem, jako je Frank?"

"Ne, nevím."

"No, ty jsi na útěku. Když tě chytěj, je to pracovní tábor. Frank je taky na cestách. Ale když chytěj jeho, je to popravčí četa hned. Z fleku ho zastřelí."

"Jo? A co's udělal, Franku?" Mitsui zbídačeně zakroutil hlavou.

"Nic neudělal," pokračoval ten další. "Císařství nejsou američtí asiati k ničemu. Takže je likvidují."

Bylo to celkem prosté. Japonci, Čiňané a podobné národnosti z pobřeží Pacifiku do vzorce s nevolníky a pány neseděli - zejména poloviční kříženci. Byli nebezpečím pro stabilitu. S chladnou logikou byli štvaní a zabíjeni.

Thomas naslouchal Frankově příběhu. "Když jsem přišel domů, byli mrtví - všichni. Moje malá Shirley, Junior, Jimmy i miminko a Alice." Zabořil hlavu do dlaní a rozplakal se. Alice byla jeho žena. Thomas si na ni pamatoval jako na hnědou, korpulentní ženu v kombinéze a slamáku. Mluvila málo, ale hodně se smála.

"Nejdřív jsem myslel, že se zabiju," pokračoval Mitsui, když se zase dostatečně ovládal. "Pak jsem přišel na něco lepšího. Dva dny jsem se schovával v zavlažovacím kanálu, pak jsem se vydal do hor. Potom mě nějakí bílí málem zabili dřív, než jsem je mohl přesvědčit, že jsem na jejich straně."

Thomas dokázal pochopit, jak se to mohlo stát, a nedokázal přijít na nic, co by řekl. Frank byl zatracený dvěma způsoby; nebyla pro něj naděje. "Co máš v úmyslu dělat teď, Franku?"

V mužově tváři spatřil náhlý návrat touhy žít. "Proto nedopustím, abych umřel! Deset za každého -" odpočítal je na prstech "deset těch ďáblů za každé moje dítě - a dvacet za Alici. Pak ještě možná deset za sebe a můžu umřít."

"Hmmm. Měl's štěstí?"

"Zatím třináct. Jde to pomalu, protože si musím být zcela jistý, že mě nezabijou dřív, než skončím."

Thomas přemítal a pokoušel se zasadit tuto novou vědomost do svých záměrů. Tak pevné odhodlání by mohlo být užitečné, pokud bude pod kontrolou. K Mitsui se však vrátil až o několik hodin později.

"Jak by se ti líbilo," zeptal se jemně, "zvýšit si kvótu z deseti na tisíc za každého - a dva tisíce za Alici?"

### Kapitola 3

Vnější alarmy přivolaly Ardmorea k portálu dlouho předtím, než Thomas zapískal melodii aktivující dveře. Ardmore dveře sledoval od televizoru ve strážní místnosti, palec položený na ovladači a připravený zlikvidovat jakéhokoliv neočekávaného návštěvníka. Jakmile spatřil, že vstupuje Thomas, palec uvolnil, avšak při pohledu na Thomasova společníka znovu ztuhl. Panasiat! Málem je oba naprosto reflexivně odstřelil, pak se však ovládl. Bylo možné, stěží, ale možné, že Thomas přivedl k výsledku zajatce.

"Majore! Majore Ardmore! Tady Thomas."

"Zůstaňte, kde jste. Oba."

"To je v pořádku, majore. Je to Američan. Ručím za něj."

"Snad." Hlas, který se k Thomasovi donesl přes reproduktor, byl stále zlověstně podezřivavý. "Přesto - svlékněte si veškeré oblečení, oba." Učinili tak. Thomas si z ponížení kousal ret a Mitsui se třásl vzrušením. Nechápal to a cítil se

být v pasti. "Teď se pomalu otočte, ať si vás mohu prohlédnout," nařídil hlas.

Ardmore, spokojený s tím, že nejsou ozbrojení, jim řekl, ať stojí bez hnutí a čekají, nato zavolal interkomem Grahama.

"Grahame!"

"Ano, pane."

"Okamžitě se hlase u mne ve strážní místnosti."

"Ale, majore. Nemůžu. Večeře bude -"

"Čert vem večeři! Pohyb!"

"Ano, pane!"

Ardmore ukázal na obrazovku. "Jděte tam dolů a oběma jim spoutejte ruce za zády. Nejprve zajistěte toho Asiata. Ať je k vám zády a dejte na sebe pozor. Jestliže se na vás pokusí skočit, budu vás jistit."

"Tohle se mi nelíbí, majore," protestoval Graham. "Thomas je dobřej. Ten by žádněj hokus pokus nezkoušel."

"Jistě, chlape. Já taky vím, že je v pořádku. Ale může být zdrogovaný a ovládaný. Tahle situace by mohla být podobná triku s trojským koněm. Teď jděte dolů a udělejte, co jsem řekl."

Zatímco Graham opatrně plnil nepříjemnou povinnost - za což byl fakticky způsobilý na medaili Kongresu, kterou nikdy nedostane, protože díky své umělecké představitosti si až příliš uvědomoval potenciální nebezpečí a byl nucen soustředit veškerou odvahu - zavolal Ardmore Brooksovi.

"Doktore, můžete nechat toho, co děláte?"

"Proč? Snad ano. Ano, řekl bych, že ano. Co si přejete?"

"Tak přijďte do mé kanceláře. Thomas je zpátky. Chci vědět, zda je pod vlivem drog."

"Ale já nejsem lékař -"

"To vím, ale jste tomu ze všech nejbližší."

"Dobře, pane."

Dr. Brooks vyšetřil Thomasovi zorničky, vyzkoušel jeho kolenní reflexy a prověřil mu puls a dýchání. "Řekl bych, že je v naprostém pořádku, i když je vyčerpán a zmáhán rozrušením. Přirozeně se nejedná o konečnou diagnózu. Kdybych měl více času -"

"Pro teď to bude stačit. Thomasi, věřím, že to nebudete brát osobně, když vás dám pod zámek, zatímco budeme vyšetřovat vašeho asijského kámoše."

"Jistěže ne, majore," řekl mu Thomas s pokřiveným úšklebkem. "Protože byste to udělal tak jako tak."

Když do Franka Mitsuiho vpravil Brooks jehlu, tělo se mu třásl o a z tváře mu stékal pot, ale neucukl. Zakrátko se pod vlivem drogy, jež vylučuje tlumicí látky a látky, které z řečových center odstraňují ochranu v podobě kortikální cenzury, uvolnil. Jeho tvář získala mírumilovný výraz.

Ale nebyla mírumilovnou o několik minut později, když jej začali vyslýchat, stejně jako nebyl mír v jejich tvářích. Tohle byla pravda, kterou nedokázal unést žádný muž, tak byla drsná a velmi brutální. V Ardmoreově tváři se vyhloubily od nosu po čelist hluboké vrásky, když naslouchal bídu vyjadřující historce malého mužička. Bylo jedno, kde začali, on se vždy vrátil ke scéně s mrtvými dětmi a zničenou domácností. Nakonec to Ardmore zastavil.

"Dejte mu protilátku, doktore. Víc už toho nesnesu. Zjistil jsem všechno, co jsem potřeboval vědět."

Poté co se vrátil k plnému vědomí, potřásl si s ním Ardmore rukou. "Jsme rádi, že vás tu máme, pane Mitsui. A dáme vám práci, která vám umožní dostat zpět něco z vašich drahých. Teď chci, aby vám dr. Brooks dal nějakou uspávací drogu, díky které budete moci spát asi šestnáct hodin; pak bychom mohli uvažovat o tom, že vás vezmeme pod přísahu, a o tom, v jaké práci byste byl nejužitečnější."

"Já nepotřebuji spát, pane... majore."

"Tak jako tak budete. Stejně tak Thomas, jakmile podá hlášení. Vlastně -" zarazil se a prohlížel si zdánlivě netečnou tvář. "Vlastně chci, abyste si bral prášky na spaní každou noc. To je rozkaz. Budete si je vyzvedávat u mne a spolknete je přede mnou každý večer, než půjdete do postele." Vojenský absolutismus má jisté výhody. Ardmore nemohl tolerovat, aby ten mužik lehával v bdělém stavu a zíral do stropu.

Brooks s Grahamem by očividně celkem rádi zůstali a poslechli si Thomasovo hlášení, Ardmore však tento viditelný fakt odmítl zaznamenat a propustil je. Chtěl všechna data zhodnotit sám jako první.

"Nuže, poručíku. Jsem zatraceně rád, že jste zpátky."

"Já jsem rád, že jsem zpátky. Řekl jste ,poručíku'? Měl jsem za to, že se má hodnost vrátí do původního stavu."

"Proč by měla? Ve skutečnosti se pokousím vymyslet přijatelný důvod pro povýšení Grahama a Scheera. Tím se tady věci zjednoduší a eliminují se sociální rozdíly. Ale to je vedlejší. Poslechněme si, co jste dělal. Předpokládám, že jste se vrátil se všemi našimi problémy vyřešenými a svázanými stužkou?"

"Ne tak úplně." Thomas se zazubil a uvolnil se.

"To jsem nečekal. Ale vážně, mezi námi, musím vytáhnout něco z klobouku a musí to být dobré. Vědecká osádka už na mne začíná tláčit, zejména plukovník Calhoun. Ty jejich laboratorní zázraky nebudou mít žádný zatracený smysl, dokud nevykousím způsob, jak je aplikovat ve strategii a taktice."

"To už opravdu došli tak daleko?"

"Byl byste překvapen. Vzali ten takzvaný ,Ledbetterův efekt' a protřepali ho stejně, jako když třepe teriér s krysou. Dokáží s ním dělat cokoliv až na škrábání brambor a vyrábění koček."

"Opravdu?"

"Opravdu."

"Jaké věci dokáží?"

"No -" Ardmore se zhluboka nadechl. "Upřímně, nevím kde začít. Wilkie se mě snažil průběžně informovat pomocí zjednodušených vysvětlení, ale mezi námi, rozuměl jsem každému druhému slovu. Jedním ze způsobů, jak to postavit, je

řici, že objevili atomovou kontrolu - ach, tím nemyslím rozbíjení atomu nebo umělou radioaktivitu. Podívejte - mluvíme o prostoru, času a hmotě, že?"

"Ano. Je zde Einsteinovo pojetí časoprostoru, samozřejmě."

"Samozřejmě. Časoprostor je dneska na středních školách běžnou věcí. Ale tihle chlapi to opravdu myslí vážně."

Opravdu si myslí, že prostor a čas a hmota a energie a záření a gravitace jsou všechno jen různé způsoby přemýšlení o stejné věci. A když už jednou přijdete na to, jak jen jediná z nich funguje, máte klíč ke všem ostatním. Podle Wilkieho si fyzici až doteď, dokonce i po objevení atomové bomby, jen hráli na okrajích tohoto problému; měli počátky unifikované teorie polí, ale vlastně v ně nevěřili; většinou se chovali, jako by všechna pole byla stejně různorodá jako jejich názvy. Ledbetter zjevně narazil na skutečnou podstatu záření, což Calhounovi s Wilkiem poskytlo klíč ke všemu ostatnímu ve fyzice. Je to jasné?" dodal s úšklebkem.

"Ne zcela," přiznal Thomas. "Můžete mi nějak naznačit, co s tím dokážou dělat?"

"Nuže, nejprve původní Ledbetterův efekt - ta věc, která zabila většinu zdejšího osazenstva - Wilkie nazývá náhodným vedlejším účinkem. Brooks říká, že základní záření mělo vliv na koloidní rovnováhu živé tkáně; ti zabít tím byli koagulováni. Stejně tak mohli nastavit, aby to uvolňovalo povrchové napětí -- tohle ve skutečnosti udělali druhý den, nechali explodovat půlku hovězího steaku, jako by to byl dynamit."

"Co?"

"Neptejte se mě jak; jen opakuji vysvětlení, která mi byla poskytnuta. Ale důležité je, že podle všeho zjistili, jak to že hmota tiká. Mohou ji nechat explodovat - někdy - a použít jako zdroj energie. Dokáží ji transmutovat na jakýkoliv prvek. Zdají se být přesvědčení, že dokážou zjistit, jak funguje gravitace, takže ji budou schopni ovládat tak, jako nyní ovládáme elektřinu."

"Já myslím, že gravitace už podle moderních teorií není považována za sílu."

"Také že není - ale pak také, 'síla' není podle obecné teorie polí silou. Hrome, nechal jste mě zabřednout do jazykových obtíží. Wilkie říká, že matematika je pro tyhle myšlenky jediným dostupným jazykem."

"Potom si myslím, že se s tím budu muset srovnat bez toho, abych tomu rozuměl. Ale na rovinu, nechápu, jak se mohli tak rychle dostat tak daleko. Tím se mění skoro všechno, o čem jsme si mysleli, že to známe. Upřímně, jak to že trvalo sto padesát let, než jsme došli od Newtona k Edisonovi, a přitom tihle hoši spíchnou takovýchle výsledky za pár týdnů?"

"Sám nevím. To samé napadlo i mne a zeptal jsem se Calhouna. Ten mne tím svým učenecským způsobem informoval, že průkopníci neměli tenzorový počet, vektorovou analýzu a maticovou algebru."

"Tohle neznám," poznamenal Thomas. "Na právnické fakultě se tyhle věcičky neučí."

"Ani já," přiznal Ardmore. "Pokoušel jsem se prohlédnout si některé z jejich pracovních archů. Umím jednoduchou algebru a nějaké to počítání, i když jsem to už roky nedělal. Ale ty archy mi vůbec nedávaly smysl. Vypadalo to jako sanskrt; většina znaků byla jiná, a dokonce ani ty staré nevypadaly, že by znamenaly to samé. No - myslel jsem, že a krát b se vždycky rovná b krát a."

"Ne snad?"

"Ne když to začnou hoši převracet. Ale dostáváme se pryč od tématu. Informujte mne."

"Ano, pane." Jeff Thomas hovořil klidně velmi dlouho a snažil se poctivě vykreslit detailní obrázek všeho, co viděl, slyšel a cítil. Ardmore jej s výjimkou otázek směřujících k vyjasnění některých bodů nepřerušoval. Když skončil, bylo chvíli ticho. Pak Ardmore řekl:

"Myslím, že jsem asi podvědomě věřil, že se vrátíte s kouskem nějaké informace, která by zapadla přesně na své místo a řekla mi, co mám dělat. Ale v tom, co jste mi řekl, moc naděje nevidím. Jak vyhrát zpátky kompletně paralyzovanou zemi a tak dobře hlídanou, jak popisujete, to nevím."

"Pochopitelně jsem neviděl celou zemi. Nejdál jsem se dostal na dvě stě mil odtud."

"Ano, ale máte zprávy od ostatních vandráků, kteří prošli celou zemí, ne?"

"Ano."

"A všechny zprávy byly přibližně stejné. Myslím, že můžeme spolehlivě předpokládat, že to, co jste slyšel, potvrzené tím, co jste viděl, nám dává ucelený a pravdivý obraz. Jak myslíte, že byly ty drby, které jste tichou poštou dostával, staré?"

"Tedy - z Východního pobřeží možná tři nebo čtyři dny - víc ne."

"To zní rozumně. Novinky vždycky cestují tou nejrychlejší možnou trasou. Jistě to není příliš povzbudivé. Přesto -" Zarazil se a evidentně zmateně se zamračil. "Přesto mám pocit, že jste řekl něco, co je klíčem k celé záležitosti. Ruku do ohně za to ale nedám."

Během toho, co jste mluvil, jsem už začínal dostávat nápad, pak se objevilo něco jiného, tu myšlenku to odsunulo a já ji ztratil."

"Snad pomůže, když začnu znovu od začátku," navrhl Thomas.

"Není třeba. Zítra si přehraju kousek po kousku záznam, pokud na to mezitím nepřijdu."

Přerušilo je rázné klepání na dveře. Ardmore zvolal: "Dále!" a vstoupil plukovník Calhoun.

"Majore Ardmore, co to má s tím panasijským vězněm znamenat?"

"Není to úplně tak, plukovníku, ale opravdu zde teď máme Asiata. Je to rodilý Američan."

Calhoun odhodil distingovanost. "Proč jsem nebyl informován? Upozornil jsem vás, že pro testy nutně potřebuji muže s mongolskou krví."

"Doktore, s tak bídnou posádkou, kterou máme, je těžké vyhovět veškerým formalitám vojenské etikety. Měl jste se to dozvědět obvyklými cestami - ve skutečnosti to vypadá, že jste nějakým způsobem byl informován."

Calhoun zafuněl. "Díky neformálním klepům podřízených!"

"Promiňte, plukovníku, ale jinak to nešlo. Zrovna teď se snažím obdržet Thomasovo hlášení z průzkumu."

"Jistě, pane." Calhoun byl ledově formální. "Byl byste tak laskav a okamžitě mi poslal toho Asiata?"

"To nejde. Spí, je pod drogami a nelze ho k vám dodat dříve než zítra. Mimoto, přestože jsem si celkem jist, že s vámi bude při jakémkoliv užitečném experimentu plně spolupracovat, jedná se o amerického občana a civilistu pod naší ochranou - nikoliv vězně. Budeme ho s tím muset seznámit."

Calhoun odešel stejně rychle, jako přišel. "Jeffe," uvažoval Ardmore, dívaje se za ním, "teď naprosto mimo záznam - naprosto! až jednou přijde doba, kdy nás už nebude zavazovat vojenská nutnost, pak toho starého kretěna nakopu do prdele!"

"Proč proti němu nezakročíte?"

"Nemůžu a on to ví. Je nedocenitelný, nepostradatelný. Jeho inteligenci potřebujeme pro výzkum a tu nelze zrekvírovat jen vydáním rozkazu. Ale víte, bez ohledu na jeho brilantnost, někdy si myslím, že je trochu potrhlý."

"To není nic nového. Na co tak hrozně potřebuje Franka Mitsuiho?"

"Nu, má to nějakou spojitost. Dokázali, že původní Ledbetterův efekt závisí na charakteristice druhu, kterého se týká - můžete tomu říkat přirozená frekvence. Zdá se, že každý má svou vlnovou délku nebo vlnové délky. Bylo to pro mne jako španělská vesnice, ale dr. Brooks říká, že to není žádná konsekvantní informace; dokonce to není ani nic nového. Ukázal mi papíry od chlápka jménem Fox z Londýnské univerzity, už z roku 1945 - Fox prokázal, že každý králik má hemoglobin se svou vlastní vlnovou délkou; tato vlnová délka je pohlcena spektroskopickou analýzou, právě ta jedna a ne jiná. Podle spektra hemoglobinu můžete od sebe rozlišit dva králíky nebo králíka od psa."

Tenhle dr. Fox zkoušel udělat to samé s lidmi, ale nefungovalo to - žádný rozpoznatelný rozdíl mezi vlnovými délkami.

Ale Calhoun s Wilkiem nastavili spektroskop na spektrum, se kterým si hrál Ledbetter, a to ukazuje jasně oddělené vlnové délky u každého vzorku lidské krve. Naopak, kdyby nastavili projektor tak, jak ho naladil Ledbetter, a začali běhat po stupnici nahoru a dolů, pak kdyby došli k vaší individuální, unikátní frekvenci, vaše červené krvinky by začaly pohlcovat energii, proteiny hemoglobinu by se zbouraly a prásk! jste mrtví. I když stojím hned vedle vás, mně by se nestalo nic; nedošlo by k mé frekvenci. Brooks si teď myslí, že se tyhle frekvence týkají skupin v závislosti na rase. Myslí si, že to dokáží vyladit tak, aby rozlišili rasy, aby dokázali zlikvidovat všechny Asiaty ve skupině a bílých se ani nedotkli a naopak."

Thomas se otřásl. "Fíha! To by ale byla zbraň."

"Ano. Byla. Zatím je jen na papíře, chtějí ji však vyzkoušet na Mitsui. Pokud jejich úmysly chápu dobře, nechtějí ho zabít, ale pro Mitsuiho to stejně bude nebezpečné jako peklo."

"Frankovi nebude vadit, když to riskne," podotkl Thomas.

"Ne, to ani nepředpokládám." Ardmoreovi připadalo, že pro Mitsuiho by asi byla laskavost, kdyby mu poskytli čistou, bezbolestnou smrt v laboratoři. "Teď o něčem jiném. Zdá se mi, že bychom měli být schopni vypracovat něco jako stálou tajnou službu a využít vašich vandráckých kamarádů a jejich informačních zdrojů. Promluvmě si o tom."

Ardmore dosáhl několikadenního odkladu, během něhož hlouběji zvažoval problém vojenského využití zbraní, které měl k dispozici, zatímco výzkumný tým testoval teorie zabývající se návazností mezi rasami a zdokonaleným Ledbetterovým efektem. Přestávka mu však nijak neprosperovala. Ano, měl mocnou zbraň; vlastně mnoho mocných zbraní a vypadalo to, že nové principy, které našli, měly celkově stejné proteinové možnosti jako elektřina. Bylo velmi pravděpodobné, že kdyby před rokem měly obranné složky Spojených států stejné nástroje, které nyní byly k dispozici v Citadele, Spojené státy by nikdy nepodlehly.

Ale šest mužů nedokáže zlikvidovat celou říši - ne hrubou silou. Císař by v případě nutnosti mohl poslat šest miliónů mužů, aby porazili šest. Císařské hordy by k nim mohly přijít s holýma rukama, a přesto by vyhrály, přehnal by se přes ně jako lavina, až by byli pohřbeni pod horou mrtvého masa. Ardmore potřeboval armádu, která by s pomocí báječných nových zbraní bojovala.

Otázka zněla: jak takovou armádu naverbovat a vycvičit? Panasiaté pochopitelně nebudou stát se založenými rukama, až bude u silnic a silniček shánět dohromady své jednotky. Díky důkladnosti, s jakou zorganizovali policejní dohled nad celou populací, bylo jasné, že si jsou vědomi nebezpečí revoluce a že potlačí jakoukoliv podobnou aktivitu dříve, než by mohla dosáhnout pro ně nebezpečných rozměrů.

Zůstala jedna tajná skupina, vandráci. S Thomasem konzultoval možnost jejich organizace pro vojenské účely. Thomas zavrtěl hlavou.

"Nemůžete rozumět temperamentu vandráka, šéfe. Neexistuje ani jeden ze sta, který by dokázal dodržovat striktní osobní disciplínu nutnou pro takový podnik. Předpokládejme, že byste je mohl všechny ozbrojit projektory - neříkám, že je to možné, ale předpokládejme, že byste mohl - přesto nebudete mít armádu; budete mít jen nedisciplinovanou chátu."

"Cožpak by nebojovali?"

"Jistě že by bojovali. Bojovali by jako jedinci a udělali by nějaký ten masakr, dokud by je nějaké plochej ksicht nepřekvapil a nesestřelil je."

"Přemýšlím, zda na ně můžeme spoléhat jakožto na zdroj informací."

"To je něco jiného. Většina dětí cest nebude mít tušení, že je využívána k získávání vojenských informací. Nevyberu více než tucet, aby mi podávali hlášení, a také jim neřeknu nic, co nemusí vědět."

Ať se na to podíval jakkoliv, použití nových zbraní prostě a jednoduše nebylo účelné. Surový frontální útok byl pro velitele, který mohl vyslat nějaké muže. Americký generál Grant si mohl dovolit říci: "Vybojuji to na této linii, i když to bude trvat celé léto," protože mohl přijít o tři muže na jednoho protivníka, a přesto vyhrát. Taková taktika nebyla pro velitele, který si nemohl dovolit ztratit žádného muže. V jeho případě to musí být podvod, něco zavádějícího - úskok a sek a útek ven - "a přežít pro boj příští den." Dětská říkanka se mu sama v myšlenkách dokončila. To je ono. Musí to

být něco zcela nečekaného, u čeho si Panasiati ani neuvědomí, že je to válka, dokud tím nebudou přemoženi. Musí to být něco na způsob "pátých kolon", které v těch tragických dnech vedoucích ke konečnému zatmění evropské civilizace zničily evropské demokracie zevnitř. Tohle však nebude pátá kolona zrádců se sklonem k paralyzování svobodné země, ale její protiklad, šestá kolona patriotů, jejichž hlavním cílem bude narušit morálku vetřelců, vystrašit je, aby si nebyli jisti sami sebou.

A zavádějící činnost je k tomu klíčem stejně jako umění pobláznit!

Jakmile Ardmore došel k tomuto závěru, cítil se mnohem lépe. Bylo to něco, čemu rozuměl, práce vyhovující reklamnímu pracovníkovi. Snažil se to rozloupsnout jako vojenský problém, nebyl však polním maršálem a bylo od něj hloupé, že se choval, jako by jím byl. Jeho mysl takto nepracovala. Zejména se jednalo o práci na veřejnosti, o záležitost davové psychologie. Bývalý šéf, u něhož se naučil všechny triky, mu říkal: "Zdravotnímu úřadu s řádným rozpočtem a volnými rukama dokážu prodat i mrtvé kočky."

Nuže, volné ruce měl a rozpočet problém nebyl. Samozřejmě nemohl použít noviny a reklamu, ale způsob se najde. Nyní bylo třeba vyčíslit slabé body Panasiatů a rozhodnout, jak by mohly být na tyto slabé body použita Calhounova udělátka, dokud nebudou mít Panasiati z celé věci bolení hlavy a nebudou donuceni vrátit se domů.

Doposud neměl plán. Když člověk neví, co má dělat, obvykle svolá konferenci. Ardmore ji svolal.

Načrtl jim současnou situaci včetně všeho, co se dozvěděl Thomas, a toho, co přicházelo z televize přes "výuková" vysílání dobyvatelů. Pak hovořil o silách, které jim poskytl výzkumný tým, a o různých zjevných způsobech jejich použití jakožto vojenských zbraní s důrazem na potřebnou posádku, která by každý typ zbraně mohla efektivně využít. Když skončil, zeptal se na návrhy.

"Rozumím tomu dobře, majore," začal Calhoun, "že poté, co jste nám celkem ostře sdělil, že vy učiníte veškerá vojenská rozhodnutí, tak po nás teď chcete, abychom rozhodli za vás?"

"Vůbec ne, plukovníku. Stále mám zodpovědnost za veškerá rozhodnutí, toto je však nový stav vojenské situace.

Nápad jakéhokoli druhu by se mohl ukázat jako cenný. Nelichotím si, že bych měl monopol na rozum nebo na originalitu. Rád bych, aby se tohoto problému chopil každý a dovolil ostatním zkritizovat jej."

"Můžete nám nabídnout nějaký plán?"

"Své názory si schovávám, dokud nepromluví ostatní."

"Dobře tedy, pane" - dr. Calhoun se narovnal - "sám jste si o to řekl, takže vám povím o tom, co si myslím, že by mělo být za této situace učiněno - je to vlastně jediná věc, která může být udělána.

Jste si vědom strašlivé moci sil, které jsem dal k dispozici?" Ardmore si všiml, že Wilkiemu při tomto rozdělení zásluh ztuhly rysy, nikdo však neperuškoval. "Ve svém resumé jste je podcenil, jde-li to vůbec. Zde v Citadele máme tucet rychlých hlídkových vozidel. Pokud je vybavíme pohonnými jednotkami Calhounova typu, mohou být rychlejší než cokoli, co dokáže nepřítel dostat do vzduchu. Přimontujeme na ně nejtěžší projektory a zaútočíme. S nepřekonatelně lepšími zbraněmi bude jen otázkou času, kdy panasijské císařství srazíme na kolena!"

Ardmore přemítal, jak může být někdo tak zaslepený. Sám si nepřál s Calhounem se hádat; řekl: "Děkuji, plukovníku. Žádám vás, abyste tento plán předložil detailně sepsaný. Mezitím, přeje si někdo rozšířit nebo zkritizovat plukovníkův návrh?" S nadějí čekal, pak dodal: "No tak, žádný plán není dokonalý. Musíte mít alespoň drobnosti, které byste chtěli dodat."

Graham se na to vrhl. "Jak často očekáváte, že se budete přicházet najíst?"

Calhoun mu skočil do řeči dřív, než ho mohl Ardmore vyzvat. "Jsem to ale hlupák! Musím říci, že nepovažuji tuto chvíli za vhodnou k žertování."

"Počkejte," protestoval Graham. "Nechtěl jsem žertovat. To je vážná věc. Jde o mé oddělení. Ty hlídkové vozy nejsou vybaveny k tomu, aby v nich vydržel dlouho vzduch, a mně se zdá, že znovu dobýt Spojené státy s tuctem hlídkových vozů zabere dost času, dokonce i kdybychom našli dostatek mužů a celou dobu je drželi ve vzduchu. To znamená, že se musíte vracet na základnu, abyste se najedli."

"Ano, a znamená to, že základna bude muset být chráněna před útokem," vložil se do toho najednou Scheer.

"Základna může být bráněna dalšími projektory." Calhounův hlas zněl opovržlivě. "Majore, opravdu musím požádat, aby byla tato diskuse držena v rozumných mezích."

Ardmore se podrbal na bradě a neřekl nic.

Randall Brooks, který zamyšleně poslouchal, vytáhl z kapsy kus papíru a začal čmárat. "Myslím, že má Scheer pravdu, dr. Calhoun. Pokud se na moment podíváte sem - tady, v tomto bodě, je vaše základna. Panasiaté ji mohou obklíčit loděmi ve větší vzdálenosti, než je dosah projektorů. Vyšší rychlost vašich hlídkových vozů nebude důležitá, protože nepřítel může použít tolik lodí, kolik bude nutné, aby zajistil, že se náš letoun přes blokádu nedostane. Jistěže, hlídkové vozy budou mít projektory, s jejichž pomocí mohou bojovat, ale nedokážou bojovat se stovkou lodí najednou a nepřátelské zbraně jsou také silné - na to nesmíme zapomenout."

"To máte pravdu, že jsou silné!" dodal Wilkie. "Nesmíme si dovolit základnu prozradit. S odstřelovacími raketami by mohli stát ve vzdálenosti tisíce mil a přitom odpálit celou horu od základu, kdyby věděli, že jsme pod ní."

Calhoun vstal. "Nezůstanu tady, abych slyšel pochyby bojácných bláznů. Můj plán předpokládal, že jej vykonají muži." Upjatě vyšel z místnosti.

Ardmore jeho odchod ignoroval a rychle pokračoval: "Díky námitkám proti návrhu plukovníka Calhouna se mi zdá, že bych teď měl u každého plánu vyžadovat otevřenou, přímou diskusi. Už jsem jich zvážil několik a odmítl je z přibližně těchto důvodů, nebo alespoň z důvodů logistických - tedy kvůli problému s vojenským zásobováním. Přesto jsem nemusel pomyslet na určité nejpříhodnější řešení. Má někdo návrh přímého vojenského zásahu, který by neohrozil posádku?"

Nikdo neodpověděl. "Dobře tedy, pokud si na něco vzpomenete, předněte to později. Mně se zdá, že musíme

bezpodmínečně pracovat zavádějícím způsobem. Jestliže tentokrát nemůžeme s nepřítelem bojovat přímo, musíme jej vodit za nos tak dlouho, jak jen můžeme."

"Chápu," souhlasil dr. Brooks. "Býk se unaví muletou, ale nikdy neuvidí meč."

"Přesně. Přesně. Jen bych si přál, aby to bylo tak snadné. Takže, má někdo nějaký nápad, jak bychom mohli použít to, co máme, aniž bychom jim dali vědět, kdo jsme, kde jsme nebo kolik nás je? Já si teď dám pauzu na cigaretu, vy o tom zatím popřemýšlejte."

Zakrátko dodal: "Mohli byste mít na mysli, že máme dvě skutečné výhody: nepřítel zjevně nemá ani tušení, že existujeme a naše zbraně mu připadají cizí, dokonce tajemné. Wilkie, nepřirovnal jste snad Ledbetterův efekt k magii?"

"Začínám to vidět nadějně, šéfe! Lze bezpečně říci, že mimo nástrojů v naší laboratoři prostě neexistuje způsob, jak detekovat síly, s nimiž nyní pracujeme. Dokonce se ani neví, že jsou. Je to jako poslouchat rádio a nevnímat, že vysílá."

"Přesně to mám na mysli. Mystické. Jako Indiáni, když se poprvé setkali s bílými muži a jejich střelnými zbraněmi, zemřeli a nevěděli proč. Přemýšlejte o tom. Zmlknu a nechám to na vás."

První návrh přišel od Grahama. "Majore?"

"Ano?"

"Nemohli bychom je unést?"

"Co tím myslíte?"

"Tedy, vy na ně chcete pouštět hrůzu, že jo? Co takhle překvapivá přepadová skupina používající Ledbetterova efektu? V noci bychom mohli jet jedním z hlídkových vozů a dostat fakt velkou rybu, možná samotného Vládnoucího prince. Projektorama zlikvidujeme každého, s kým se potkáme, vkráčíme rovnou dovnitř a chňapnem po něm."

"Máte k tomu nějaké připomínky, pánové?" řekl Ardmore, přičemž své vlastní si schovával.

"Má to něco do sebe," podotkl Brooks. "Navrhoval bych nastavit projektory tak, aby vyvolávaly několikahodinové bezvědomí, ne aby zabíjely. Mně se zdá, že psychologický efekt se zvýší, jestliže se prostě proberou a zjistí, že jejich šéf je pryč. A na to, co se za těchto podmínek děje, si pak člověk nevzpomíná, což mohou Wilkie a Mitsui potvrdit."

"Proč skončit Vládnoucí princem?" chtěl vědět Wilkie. "Mohli bychom ustavit čtyři nájezdnické skupiny, dvě na jeden vůz, a vykonat až dvanáct nájezdů za noc. Tak bychom mohli zlikvidovat dostatek jejich velitelů, abychom je doopravdy dezorganizovali."

"Vypadá to jako dobrý nápad," souhlasil Ardmore. "Možná nebudeme schopni vyslat tyto nájezdy více než jednou. Pokud budeme moci vykonat dostatečné škody na vrcholu pyramidy na jeden zátah, mohli bychom je jak demoralizovat, tak vyvolat všeobecné povstání. Co se děje, Mitsui?"

Všiml si, že Orientálec v průběhu vytváření plánu vypadá nešťastně. Mitsui neochotně řekl: "Obávám se, že to nebude fungovat."

"Vy myslíte, že je takto nemůžeme unést? Víte snad něco, co my ne, o jejich strážních metodách?"

"Ne, ne. Se silou procházející zdí, která skolí chlapa dřív, než zjistí, že tam jste, věřím, že je můžete zajmout, jasně. Ale výsledek nebude takový, jaký předvídáte."

"Proč ne?"

"Protože nedosáhnete žádné výhody. Oni nepřijmou, že držíte jejich vůdce jako vězně; budou předpokládat, že každý z nich spáchal sebevraždu. Výsledek bude strašlivý."

Byl to čistě psychologický bod, u něhož se naplno projevila rozdílnost názorů. Bílí muži však nedokázali věřit tomu, že by se Panasiaté odvážili k odplatě, jestliže jim bude zcela jasné, že jejich nedotknutelní lidé nejsou mrtví, ale vydání na milost vězňům. Mimoto se jednalo o plán nabízející okamžitou akci, a tu chtěli. Ardmore nakonec souhlasil s tím, že plán je schválen, přestože měl zlou předtuchu.

Po několik dalších dní byla veškerá snaha zaměřena k přípravě hlídkových vozů na projektovaný úkol. Scheer pracoval mechanicky jako Herkules osmnáct až dvacet hodin denně a ostatní mu s radostí pomáhali. Dokonce i Calhoun slezl z výšin a souhlasil, že se nájezdu zúčastní, přestože při "otrocké" práci nepomáhal. Thomas vyšel na krátkou průzkumnou výpravu a zaměřil s jistotou dvanáct doopravdy roztroušených sídel panasijské vlády.

Při velikosti myšlenky vyplývající z plánu tažení, jakéhokoli plánu, si Ardmore nevzpomněl na rozhodnutí, že je potřeba šesté kolony, podzemí nebo alespoň utajené organizace, která by nepřítele demoralizovala zevnitř. Současný plán nebyl takový, byl v podstatě vojenský. Začal o sobě přemýšlet když už ne jako o Napoleonovi, tak aspoň jako o moderní Bahenni kryse nebo jako o Sandinovi, který v noci zaútočí na profesionální vojáky a zmizí pryč.

Ale Mitsui měl pravdu.

Televizní přijímač byl užíván pravidelně i s nahráváním, aby mohli zachytit vše, co vládci vysílají k otrokům. Schůzky v osm večer ve společné místnosti k poslechu pravidelného vysílání, v němž byly oznamovány nové rozkazy obyvatelstvu, se staly tak trochu zvykem. Ardmore to podporoval; "sezení nenávisti", která to inspirovalo, byla, jak věřil, dobrá pro morálku.

Dva večery před plánovaným nájezdem byli jako obvykle pohromadě. Ošklivá, široká tvář propagandistického umělce byla rychle nahrazena starším Panasiatem představeným jako "nebeský opatrovník míru a pořádku." Starší muž se dostal hned k věci. Američtí sluhové provinční vlády se dopustili ohavného hříchu, protože rebelovali proti moudrým vládcům a zajali posvátnou osobu guvernéra, jehož drželi v jeho vlastním paláci jako vězně. Vojáci nebeského císaře ustoupili šíleným rouhačům z cesty, na níž se guvernér bohužel vydal za svými předky.

Bylo vyhlášeno ihned začínající období smutku, které bude zahájeno tím, že lidem provincie bude dovoleno odčinit hříchy svých bratranců. Televizní scéna se stříhem přesunula z místnosti, v níž mluvil.

Spočinula na obrovských masách schoulených lidí, mužů, žen, dětí, napěchovaných za ostnatým drátem. Kamera se přiblížila tak, že umožnila i osazenstvu Citadely vidět slepou bídu obličejů v davu, vyplakaných dětí, matek držících nemluvnata, bezmocných otců.

Tyto obličejové nemuseli sledovat dlouho. Kamera panoramaticky zabrala napěchovaný dav, akorát za akrem bezútěšných lidských zvířat. Pak se vrátila ke stacionárnímu detailu jedné ze sekcí.

Použili na ně epileptogenní zařízení. Teď už na nich nebylo lidského nic. Vypadalo to, jako když desítkám tisíc obludných kuřat najednou sevřete krk a hodíte je do ohrady, dokud se nepřestanou škubat ve smrtelných křečích. Do vzduchu vylétala těla zmítaná kosti lámajícími, páteř drticími záchvaty. Matky od sebe odhazovaly děti nebo je drtily v nekontrolovatelném sevření.

Obraz se stříhem vrátil ke klidné tváři asijského hodnostáře. Hlasem, v němž se zdála být lítost, oznámil, že pokání za hříchy nebylo dostatečné, bylo to pouze nezbytné ponaučení, v tomto případě v rozsahu jednoho z každého tisíce.

Ardmore rychle učinil v hlavě výpočty. Sto padesát tisíc lidí! To bylo neuvěřitelné.

Ale brzy už to uvěřitelné bylo. Kamera se znovu stříhem přemístila, tentokrát do ulice v nějakém americkém městě. Sledovala jednotku panasijských vojáků vbíhající do obývacího pokoje rodiny. Ta byla shluknuta u televizního přijímače, zcela omráčena tím, co právě spatřila. Matka si tiskla malou holčičku k sobě a pokoušela se ji utiшит. Když k nim do domu vtrhli vojáci, vypadali spíše otupeně než vystrašeně. Otec bez protestů ukázal kartu; zatímco ji velitel jednotky porovnával se seznamem, vojáci ho hlídali.

Evidentně byli instruováni, aby použili nehezký způsob zabítí. Ardmore vypnul přijímač. "Nájezd je odvolán," oznámil. "Jděte do postele, všichni. A každý si vezme prášek na spaní. To je rozkaz!"

Odešli ihned. Nikdo nepromluvil. Když byli pryč, Ardmore znovu zapnul přijímač a díval se až do konce. Pak seděl dlouhou dobu sám a snažil se soustředit. Ti, kteří příkazují vzít si prášky na spaní, si je sami neberou.

#### Kapitola 4

Následující dva dny se Ardmore s ostatními příliš nestýkal, jídlo si bral na pokoj a odmítal vše s výjimkou kratičkových rozhovorů. Teď svou chybu viděl dost jasně; bylo pro něj malou útěchou, že k masakru vedl omyl někoho jiného - symbolicky se cítil vinen.

Problém, ale zůstával. Teď věděl, že měl pravdu, když se rozhodl pro šestou kolonu. Šestá kolona! Něco, co se naoko zcela přizpůsobí vzoru určenému vládci, co však v sobě bude mít prostředky k jejich konečnému zániku. Může to trvat roky, ale nesmí se opakovat strašlivý omyl přímé akce.

Intuitivně věděl, že kdesi v Thomasově hlášení je nápad, který potřebuje. Přehrával si ho znovu a znovu, ale pořád na to nemohl přijít, dokonce i když to podvědomě věděl. "Systematicky potlačují vše, co je v kultuře typicky americké. Školy jsou pryč, stejně jako noviny. Hrdelním zločinem je vytištění čehokoliv v angličtině. Oznámili, že brzy vejde v platnost systém překladatelů veškeré obchodní korespondence do jejich jazyka; mezitím musí být všechna pošta schválena jako nezbytná. Jsou zakázána jakákoliv setkání s výjimkou náboženských."

"Předpokládám, že je to výsledek jejich zkušeností z Indie. Otrokům to zavírá pusy." To byl jeho vlastní hlas, který zněl z reproduktoru divně.

"Také si myslím, pane. Není snad historickým faktem, že všechny úspěšné říše tolerovaly lokální náboženství bez ohledu na to, co jinak potlačovaly?"

"Mám ten dojem. Pokračujte."

"Věřím, že opravdová síla jejich systému spočívá v metodách registrace. Zjevně jim bylo uloženo, aby registraci uvedli v život a trvali na ní přednostně před ostatními záležitostmi. Tím se Spojené státy staly jedním velkým vězeňským táborem, v němž je téměř nemožné pohybovat se nebo komunikovat bez povolení vězňů."

Slova, slova a další slova! Už si je přehrál tolikrát, že skoro ztratila smysl. Možná v tom hlášení nakonec nic nebylo - nic než jeho představitost.

Odpověděl na zaklepání na dveře. Byl to Thomas. "Požádali mě, abych s vámi promluvil, pane," řekl ostýchavě.

"O čem?"

"No - všichni se sešli ve společné místnosti. Rádi by s vámi hovořili."

Další konference - a tentokrát ji nesvolal on. Nuže, bude muset jít. "Řekni jim, že jsem za okamžik tam."

"Ano, pane."

Jakmile Thomas odešel, chvíli seděl, pak přešel k zásuvce a vytáhl služební zbraň. V samotném faktu, že se někdo opovážil svolat všeobecnou schůzi bez jeho svolení, cítil vzpuru. Obrátil zbraň v ruce, vyzkoušel závěr a zásobník a pak se na ni díval. Zakrátko ji zajistil a vložil zpět do zásuvky. Ta teď v tomhle zmatku nepomůže.

Vešel, posadil se do křesla v čele stolu a čekal. "Nuže?"

Brooks se rozhlédl, aby se přesvědčil, zda chce někdo odpovědět, odkašlal si a řekl: "Ehm - chtěli jsme se vás zeptat, zda máte nějaký plán, podle kterého bychom se mohli řídit."

"Nemám - dosud."

"Pak ho máme my!" To byl Calhoun.

"Ano, plukovníku?"

"Nemá smysl potácet se tady se založenýma rukama. Máme nejsilnější zbraně, jaké kdy svět viděl, k jejich obsluze jsou ale potřební muži."

"Tedy?"

"Chystáme se evakuovat a odjet do Jižní Ameriky. Tam můžeme najít vládu, která bude mít zájem o kvalitní zbraně."

"Jak to poslouží Spojeným státům?"

"To je zřejmé. Císařství se nepochybně snaží rozšířit moc na celou tuto polokouli. My je můžeme připoutat k preventivní válce. Nebo můžeme postavit armádu z uprchlíků."

"Ne!"

"Obávám se, že sám to nezvládnete, majore." V hlase mu znělo škodolibé zadostiučinění.

Otočil se k Thomasovi. "Ty jsi v tomhle s nimi?"

Thomas vypadal nešťastně. "Doufal jsem, že budete mít lepší plán, pane."

"A vy, dr. Brooksi?"

"No - vypadá to proveditelně. Cítím to dost podobně jako Thomas."

"Grahame?" Ten mu odpověděl mlčením. Wilkie vzhledl a pak uhnul pohledem.

"Mitsui?"

"Půjdu zpátky ven, pane. Musím dodělat nějaké věci."

"Scheere?"

Scheerovy lící svaly se třásly. "Pokud tady zůstanete vy, pane, tak já taky."

"Díky." Otočil se ke zbytku. "Řekl jsem ‚Ne!‘ a myslím to vážně. Jestliže odsud někdo z vás odejde, bude to přímé porušení přísahy. To platí i pro vás, Thomasi! Není to má svévole. Věc, kterou navrhuje, je úplně stejná jako ten nájezd, který jsem zrušil. Dokud jsou občané Spojených států rukojmími vydanými na milost Panasiatům, nemůžeme uskutečnit přímou vojenskou akci! A nezáleží na tom, zda útok přichází zevnitř nebo zvenku, tisíce, snad milióny nevinných lidí za ni zaplatí svými životy!"

Byl velmi rozrušený, ale ne natolik, aby se nerozhlédl a neviděl efekt, jaký jeho slova mají. Měl je v hrsti - anebo je bude mít během několika minut. Všechny až na Calhouna. Vypadali zmateně.

"Předpokládejme, že máte pravdu, pane -" to byl Brooks hovořící velmi tvrdě - "předpokládejme, že máte pravdu, je něco, co můžeme udělat?"

"Už jsem to jednou vysvětloval. Musíme vytvořit něco, co jsem nazval ‚šestou kolonou‘, předstírat pokoru, studovat jejich slabá místa a pracovat na nich."

"Chápu. Možná máte pravdu. Možná je to nezbytné. Ale vyžaduje to trpělivost, která vyhovuje spíše bohům než lidem."

Už to skoro měl. Co to bylo?

"Takže, co nevidět tu bude modré z nebe," poznamenal Calhoun. "Měl jste být kazatelem, majore Ardmore. My dáváme přednost akci."

To je ono! To je ono!

"Máte skoro pravdu," odpověděl Ardmore. "Poslouchal jste Thomasovo hlášení?"

"Slyšel jsem nahrávku."

"Vybavujete si jediné místo, kde je bílým stále ještě dovoleno sdružovat se?"

"Tedy, ne. Na žádné si nevzpomínám."

"Žádné? Místo, kde je jim dovoleno scházet se?"

"Já vím!" vskočil jim do toho Thomas. "Kostely!"

Ardmore počkal, až se to vsákne, pak velmi jemně řekl: "Napadlo někoho z vás přemýšlet někdy nad možností založit novou církev?" Chvilí bylo překvapené ticho. Přerušil je Calhoun.

"Ten chlap se zbláznil!"

"Uklidněte se, plukovníku," řekl Ardmore mírně. "Nemám vám za zlé, že si myslíte, že jsem se zbláznil. Opravdu zní bláznivě, když hovořím o zakládání nové církve, když tím, co chceme, je vojenská akce proti Panasiatům. Ale zvažte to - co potřebujeme, je nějaká organizace, která může být vycvičena a vyzbrojena k boji. Tohle a komunikační systém umožňující nám koordinaci celého dění. A celou věc musíme uskutečnit Panasiatům pod nosem, aniž bychom vzbudili jejich podezření. Kdybychom byli náboženskou sektou namísto vojenské organizace, bylo by to všechno možné."

"To je absurdní! Já s tím nechci mít nic společného."

"Prosím, plukovníku. Strašně vás potřebujeme. Na tu záležitost s komunikačním systémem - představte si chrámy ve všech městech v zemi pospojované komunikačním systémem a to celé soustředěné sem do Citadely."

Calhoun zafuněl. "Ano, a Asiaty poslouchající všechno, co řeknete!"

"Proto vás potřebujeme, plukovníku. Mohl byste navrhnout systém, který by nemohli zachytit? Něco jako rádio, snad, ale operující v jednom z těch přídavných spekter, aby to jejich zařízení nezachytila? Nebo nemohl?"

Calhoun znovu zafuněl, ale s jinou intonací. "Tedy, jistěže mohl. To je elementární problém."

"Přesně proto vás potřebujeme, plukovníku - abyste mohl řešit problémy, které jsou pro muže vašeho génia elementární -" Ardmoreovi bylo uvnitř trochu nevolno: tohle bylo horší než psaní reklamních sloganů - "ale které jsou pro nás zázrakem. To je to, co církev potřebuje - zázraky! Budete povolán k výrobě efektů, které budou namáhavé dokonce i pro vašeho génia, věci, jimž Panasiaté nebudou třeba rozumět a budou je považovat za nadpřirozené." Když viděl, že Calhoun stále váhá, dodal: "Dokážete to, že ano?"

"Jistěže dokážu, můj drahý majore."

"Fajn. Jak brzy mi dodáte komunikační metodu, která nemůže být ani narušena, ani detekována?"

"To není možné říci, ale nebude to trvat dlouho. Sice ve vašem plánu stále nevidím smysl, majore, ale obrátím pozornost k výzkumu, který, jak říkáte, potřebujete." Vstal a vyšel ven v jednočlenném procesí.

"Majore?" žádal o pozornost Wilkie.

"Co? Ach ano, Wilkie."

"Já pro vás mohu takový komunikační systém navrhnout taky."

"O tom sakra ani trochu nepochybuju, ale na tuhle práci budeme potřebovat veškerý talent, který dokážeme vyždímat. Pro tebe toho bude taky hodně. A teď ke zbytku návrhu, tohle mám na mysli - jen hrubý nápad a chci po vás, abyste ho prokopali skrz naskrz, až bude tak neprůstřelný, jak jen to je možné."

Projdeme vším tím hnutím, které souvisí s ustavováním evangelické církve, a zkusíme přilákat lidi na naše bohoslužby. Když už je budeme mít tam, kde s nimi můžeme mluvit, vybereme si ty důvěryhodné a odvedeme je do armády. Uděláme

z nich církevní diákoný nebo něco takového. Zaměříme se hlavně na charitu - do toho vstoupíš ty, Wilkie, s procesem transmutace. Vyrobíš množství drahých kovů, zejména zlata, takže budeme mít k ruce hotovost, se kterou budeme moci pracovat. Nakrmíme chudé a hladové - těmi nás Panasiati zásobují dostatečně! - a všichni se k nám pěkně brzo pohnou v houfech.

Ale to ještě není všechno. Opravdu se ve velkém vrhneme na zázraky. Nejen abychom udělali dojem na bílou populaci - ta je vedlejší - ale abychom zmátli naše pány a vládcy. Budeme dělat věci, kterým nerozumí, z nichž budou nesví, nejistí si sami sebou. Nikdy nic proti nim, rozumíte? Budeme loajálními subjektem Císařství ve všech myslitelných ohledech, budeme však schopni dělat věci, které oni dělat neumí. To je rozruší a znervózní." V hlavě se mu to formovalo jako dobře promyšlená reklamní kampaň. "Ve chvíli, kdy budeme připraveni zaútočit na ně silou, měli by být demoralizováni, měli by se nás bát a být napůl hysteričtí."

Začínali být nakaženi něčím z jeho nadšení; ale plán byl koncipovaný z úhlu pohledu, který byl jejich zaběhanému myšlení víceméně cizí. "Možná to bude fungovat, šéfe," namítl Thomas. "Neříkám, že nebude. Ale jak navrhujete, že by se to mělo rozjet? Copak asiatské úřednictvo neucítí v náhlém objevení se nové církve nějaký háček?"

"Možná ano, ale nepovažuji to za pravděpodobné. Všechna západní náboženství jim připadají stejně praštěná. Tuší, že máme desítky církví, ale o většině z nich nevědí nic. To je jeden z aspektů Období nevměšování, který nám bude užitečný. O naší společnosti toho od Dohody o nevměšování mnoho nevědí. Tohle bude prostě vypadat jako jeden z tuctu bláznivých kultů, které raší v Jižní Kalifornii přes noc."

"Ale co se týče toho rašení, šéfe - čím začneme? Nemůžeme prostě vypočítat z Citadely, odchytit nějakého žluťáka a říct: „Jsem Jan Křtitel.“"

"Ne, nemůžeme. To je bod, který musíme propracovat. Má někdo nějaký nápad?"

Ticho, které následovalo, bylo ztěžklé intenzivním soustředěním. Nakonec navrhl Graham: "Proč se prostě neusadit a nepočkat, až si nás všimnou?"

"Jak to myslíš?"

"No, máme tady dost lidí schopných operovat v malém měřítku. Kdybychom měli někde chrám, jeden z nás by mohl být knězem a ostatní žáky nebo tak něco. Pak stačí jen čekat, až si nás všimnou."

"Hmmm. Na tom něco bude, Grahame. Ale my se zpřístupníme v tom největším možném měřítku. Všichni budeme kněží a oltářní služebníci a tak dále. Thomase pošlu ven, aby pro nás mezi svými kámoši posháněl kongregaci. Ne, počkat. Ať přijdou jako poutníci. Nastartujeme to šeptandou mezi vandraky a stejně to pošleme dál. Necháme je, ať říkají: „Přichází Řád!“"

"Co to znamená?" dotazoval se Scheer.

"Zatím nic. Ale bude, až přijde čas. Ted', podívejte - Grahame, ty jsi umělec. Několik dní budeš muset zvládat večere levou rukou. Pravou budeš mít zaneprázdněnou náčrtky návrhů robů a oltářů a vůbec těchhle podpůrných prostředků - kněžských věcí. Hádám, že interiér a exteriér chrámu bude taky z větší části na tobě."

"Kde bude chrám umístěn?"

"Tedy, ovšem, to je otázka. Nemělo by to být příliš daleko odsud, pokud neopustíme Citadelu úplně. To by nebylo účelné; potřebujeme ji jako základnu a laboratoř. Ale chrám nemůže být ani moc blízko, protože si nemůžeme dovolit přilákat na tuhle stranu hory přílišnou pozornost." Ardmore si poklepával prsty na stůl. "To je složitá záležitost."

"Proč," nabídl dr. Brooks, "neudělat chrámem tohle?"

"Co?"

"Nemyslím tuhle místnost, pochopitelně, ale proč nepostavit první chrám přímo nad Citadelou? Bylo by to výhodné."

"To by bylo, doktore, ale jistě by to přitáhlo příliš nezdravé pozornosti - Počkat! Myslím, že chápu, co máte na mysli."

Otočil se k Wilkiemu. "Bobe, mohl bys využít Ledbetterova efektu ke skrytí Citadely, pokud by mateřský chrám seděl přímo na ní? Šlo by to?"

Wilkie vypadal zmateněji a smutněji než jindy. "Ledbetterův efekt by to nezvládl. Chcete ho použít výhradně? Protože jestli ne, nebude monitor typu sedm v magnetogravitačním spektru těžké obalamutit, takže zařízení elektromagnetického typu budou zcela zakrytá. Víte -"

"Samozřejmě je mi jedno, co použiješ! Dokonce ani neznám jména těch věcí, které vy kluci z laboratoře užíváte - chci jenom výsledek. OK - postarej se o to. Chrám kompletně sestrojíme tady, všechny materiál rozložíme a připravíme ke kompletaci dole, pak se probouráme na povrch a tam ho postavíme tak rychle, jak jen to bude možné. Má někdo tušení, jak dlouho to bude trvat? Obávám se, že mé zkušenosti se stavby budov netýkají."

Wilkie se Scheerem se zabrali do šeptané rady. Za chvíli Wilkie řekl: "Nedělejte si s tím starosti, šéfe. Bude to práce pro síly."

"Jakého druhu?"

"Na stole máte o celé věci memorandum. Ovládání tahu a tlaku jsme vyvinuli z dřívějších Ledbetterových experimentů."

"Ano, majore," dodal Scheer. "Můžete na to zapomenout; já se o všechno postarám. S tažnými a tlačnými zařízeními v agravitickém poli to nebude trvat déle než sestavení lepenkového modelu. Ve skutečnosti si to na lepenkovém modelu nacvičím, než to rozjedeme naostro."

"O.K., jednotko," souhlasil Ardmore s úsměvem a s optimismem pocházejícím z vidiny množství těžké práce. "Mám radost, když mluvíte takhle. Povykování se zatím odročuje. Do práce! Thomasi, pojď se mnou."

"Chvilíčku, šéfe," připojil se Brooks, který se zvedl a šel za ním. "Nemohli bychom -" Vyšli ze dveří, přičemž stále hovořili.

\*

Přes Scheerův optimismus přinesl úkol postavit chrám na hoře nad Citadelou nečekané problémy. Nikdo ze skupinky neměl opravdovou zkušenost s velkým stavitelstvím. Ardmore, Graham a Thomas o těchto věcech nevěděli zhora nic,

přestože Thomas už rukama udělal hodně práce a něco z toho byla i tesařina. Calhoun byl matematik a povahově nebyl disponován tak, aby se jakkoliv obtěžoval s manuální činností. Brooks byl sice velmi ochotný, ale byl to biolog a ne inženýr. Wilkie byl brilantním fyzikem a kromě oborů vztahujících se k jeho specializaci zvládal slušně i inženýrství; dokázal celkem zručně navrhnout kus zařízení, který ke své práci potřeboval.

Ale i tak, Wilkie nepostavil žádný most, neprojektoval přehrady, nedohlížel na tlupy potících se chlapů. Přesto ta práce připadla podle Hobsonova výběru na něj. Scheer nebyl schopný postavit velkou budovu. Myslel si, že je, ale přemýšlel v dimenzích malých věcí, nástrojů, šablon a ostatních složek zámečnické dílny. Uměl postavit měřítkový model rozsáhlé budovy, ale těžkým konstrukcím prostě nerozuměl.

Bylo to na Wilkiem.

O několik dní později se ukázal v Ardmoreově kanceláři s rolí nákrešů pod paží. "Uf, šéfe?"

"Co? Ach, pojď dál, Bobe. Sedni si. Co tě žere? Kdy začneme se stavbou chrámu? Koukni sem - uvažoval jsem nad dalšími způsoby, jak zakrýt fakt, že je Citadela pod chrámem. Myslíš, že bys dokázal zařídit oltář tak, aby -"

"Promiňte, šéfe."

"Hm?"

"Do projektu dokážeme zahrnout skoro všechny kličky, které chcete, ale nejprve musím vědět něco o vzhledu."

"To je tvoje starost - tvoje a Grahamova."

"Ano, pane. Ale jak chcete, aby byl velký?"

"Jak velký? Přesně to nevím. Musí být velký." Ardmore rozpřáhl obě ruce tak, že zahrnul podlahu, zdi a strop. "Musí být monumentální."

"Co takhle třicet stop v nejvyšším bodě?"

"Třicet stop? Tedy, to je směšné! Nestavíš stánek s občerstvením; stavíš mateřský chrám mocné církve - jistě, ty ne, ale musíš o tom takhle přemýšlet. Musí jim to vyrazit dech. Co je za problém? Materiál?"

Wilkie zakroutil hlavou. "Ne, s transmutací Ledbetterova typu není materiál problémem. Na ten můžeme použít samotnou horu."

"Tohle jsem si myslel, že chcete udělat. Vykrojit velké špalvy žuly a za pomoci těch vašich tažných a tlačných paprsků je poskládat jako obří cihly."

"Ach, ne!"

"Ne? proč?"

"Tedy, mohli bychom, ale až bychom skončili, nebylo by to moc pěkné - a nevím, jak bychom to zastřešili. Měl jsem v úmyslu použít Ledbetterova efektu nejen k řezání a dolování, ale taky abych vyrobil - transmutoval - potřebné materiály. Víte, žula je vlastně oxidem křemíku. To věci trochu komplikuje, protože oba prvky jsou v periodické tabulce dost dole. Pokud se ovšem nepustíme do problému a nezbavíme se množství přebytečné energie - obrovského množství; to se zatraceně blíží energii, kterou produkuje memphiský reaktor - jak říkám, dokud nevymyslíme, jak všechnu tu energii vypustit, a zrovna teď prostě nevím, jak bychom to mohli udělat, pak -"

"Jdi k věci, chlape!"

"Už se k ní dostávám, pane," odpověděl ukřivděn Wilkie. "Transmutace seshora nebo zespoda periodické škály směrem ke středu vylučuje energii; opačným směrem ji pohlcuje. V polovině minulého století zjistili, jak to udělat tím prvním způsobem; na tom jsou založeny atomové bomby. Ale při transmutaci stavebních materiálů přece nechcete vylučovat tolik energie jako atomová bomba nebo reaktor. To by vadilo."

"To si myslím!"

"Takže využijí ten druhý postup, ten, který energii pohlcuje. Vlastně je oba vyvážím. Vezměte si například magnézium. Leží mezi křemíkem a kyslíkem. Obsažené vázané energie -"

"Wilkie!"

"Ano, pane?"

"Prostě předpokládej, že jsem nevychodil třetí třídu. Takže, dokážeš vyrobit potřebné materiály, nebo nedokážeš?"

"Ano, pane. Dokážu."

"Takže, jak ti mohu být nápomocen?"

"No, pane, jde o tu záležitost, jak na to dát střechu - a o velikost. Říkáte, že třicet stop ve všech rozměrech není dost -"

"Vůbec to není dost. Viděl jsi severoamerickou expozici? Pamatuješ na výstavu všeobecné atomiky?"

"Viděl jsem obrázky."

"Chci něco stejně okázalého a impresivního, jenže větší. Proč jsi tedy omezen třiceti stopami?"

"Nuže, pane, panel šest krát třicet je největší, jaký může protlačit dveřmi tak, abych ho mohl v chodbě vytočit."

"Vyzvedni je výtahem pro hlídkové vozy."

"Už jsem na to myslel. Vejde se do něj panel třináct stop široký, což je dobré, ale maximální délka je jen dvacet sedm stop. A mezi hangárem a výtahem je roh, kolem kterého se musíme obtočit."

"Hmm - podívej, jde tím magickým udělátkem svařovat? Myslel jsem, že bys mohl chrám tady dole postavit po částech a pak ho nad zemí sestavit."

"Taky mě to napadlo. Ano, předpokládám, že bychom mohli svařit tak velké zdi, jak chcete. Ale podívejte, majore, jak velkou chcete budovu?"

"Tak velkou, jak jen dokážete zvládnout."

"Ale jak velkou ji chcete?"

Ardmore mu to řekl. Wilkie písl. "Předpokládám, že je možné vám tak velké zdi dát, ale neznám způsob, jak to zastřešit."

"Mně se zdá, že už jsem budovy s tak velkou klenbou viděl."

"Ano, jistě. Dejte mi k ruce stavební inženýry a architekty a těžký průmysl k výrobě podpěr nesoucích klenbu a postavím vám tak velký chrám, jak si budete přát. Ale já a Scheer to sami nezvládneme, dokonce ani s tažnými a tlačnými zařízeními obstarávajícími všechnu dřinu. Je mi líto, pane, ale odpověď neznám."

Ardmore vstala položil ruku Wilkiemu na rameno. "Chceš říct, že zatím neznáš odpověď? Nebud' smutný, Bobe. Vezmu cokoliv, co postavíte. Ale pamatuj si - tohle bude naše první prezentace na veřejnosti. Záleží na ní hodně. Nemůžeme čekat, že na naše pány nějak zapůsobíme se stánkem na párky v rohlíku. Udělejte to tak velké, jak budete moci. Chtěl bych něco stejně impozantního, jako je Velká pyramida - ale ať vám stavba netrvá stejně dlouho."

Wilkie vyhlížel ustaraně. "Pokusím se, pane. Vrátím se a pouvažuji o tom."

"Fajn!" Když byl Wilkie pryč, otočil se Ardmore k Thomasovi. "Co si o tom myslíš, Jeffe? Žádám snad příliš?"

"Jen jsem uvažoval," řekl pomalu Thomas, "proč na ten chrám kladete takový důraz?"

"Nuže, za prvé poskytně Citadele perfektní krytí. Jestliže budeme dělat něco jiného, ne jen tady sedět a čekat, až zemřeme stářím, pak přijde čas, kdy hodně lidí bude muset chodit dovnitř a ven. Za takových okolností bychom neudrželi naši skryš v tajnosti, takže potřebujeme důvod, krytí. V kostelích pořád někdo chodí dovnitř a ven - k bohoslužbám a tak. Chtěl bych krytí pro to a tak."

"Tomu rozumím. Ale budova o maximálním rozměru třicet stop dokáže zakrýt tajné schodiště stejně dobře jako něco na způsob konferenčního sálu, který chcete, aby mladý Wilkie vytáhl nahoru."

Ardmore byl dotčen. K sakru - cožpak nikdo kromě něj nedokázal pochopit význam reklamy? "Podívej, Jeffe, celá tahle záležitost závisí na vytvoření správného dojmu hned na začátku. Kdyby Kolumbus přišel a chtěl čtvrták, z paláce by ho vyvedli za ucho. Ale udělal to tak, že dostal korunovační klenotu. Musíme mít impozantní fasádu."

"Asi ano," odvětil nepřesvědčivě Thomas.

O několik dní později zažádal Wilkie pro sebe a pro Scheera o povolení jít ven. Když Ardmore zjistil, že nemají v úmyslu jít daleko, vstúpil jim nutnost být extrémně opatrní a potom jim to povolení dal.

Po nějaké době se s nimi setkal, když šli hlavní chodbou směrem k laboratořím. Nesli obrovský žulový balvan. Z dosahu zdí a podlahy jej Scheer udržoval pomocí tahů a vtlačků generovaných přenosným Ledbetterovým projektorem, který měl připásaný na ramenou. Wilkie kolem obřího skalního bloku uvázal lano a vedl jej, jakoby to byla kráva. "Propánakrále!" řekl Ardmore. "Co to tam máte?"

"Uf, kus skály, pane."

"To vidím. Ale proč?"

Wilkie vyhlížel záhadně. "Majore, mohl byste později obětovat nějaký čas? Možná vám budeme moci něco ukázat."

"Když nechceš říct, tak nechceš. Dobře."

Wilkie mu později zatelefonoval, o hodně později, poprosil ho, aby přišel, a navrhl, aby přišel i Thomas. Když do dílny dorazili, byli tam všichni až na Calhouna. Wilkie je přivítal a řekl: "S vaším dovozením začneme, majore."

"Nebud' tak formální. Nepočkáme na plukovníka Calhouna?"

"Pozval jsem ho, ale odmítl."

"Tak tedy do toho."

"Ano, pane." Wilkie se otočil ke zbytku. "Tenhle kus žuly představuje horu, která je nad námi. Pokračuj, Scheere."

Wilkie zaujal postavení u Ledbetterova projektoru. Scheer už byl u jiného; ten byl speciálně vybaven mířidly a dalšími součástkami, které Ardmore nedokázal určit. Scheer zmáčkł pár tlačítek; vyskočil nitkový svazek světla.

Pak jím, jakoby to byla pila, uřízl vršek balvanu. Oddělenou část zachytil Wilkie kombinací tlaku a tahu a odsunul ji stranou. Nastavil ovladače tak, že visela ve vzduchu; na odříznutém místě byl rovný a zrcadlový povrch. "To je základ chrámu," řekl Wilkie.

Scheer pokračoval pomocí nitkového paprsku v řezání a podle nutnosti pohyboval projektorem. Plochý povrch měl nyní čtvercový tvar; čtverec byl vrcholem čtyřstranného komolého jehlanu. Když byl hotov, začal na jedné straně modelu vyřezávat schody. "To stačí, Scheere," přikázal Wilkie. "Udělejme zeď. Připrav povrch."

Scheer udělal něco s projektorem. Nebylo vidět žádný paprsek, ale hladká svrchní plocha se zbarvila černě. "Uhlík," oznámil Wilkie. "Pravděpodobně technický diamant. To je náš ponk. OK, Scheere." Wilkie odsunul oddělený odřezek z "ponku"; Scheer kus odkrojil; ten se roztavil, odkapal na hladkou plochu, rozlil se až ke krajům a zastavil. Nyní bíle kovově zářil. Zatímco chladl, uštípl Scheer rohy a pak je za použití dvou tlaků zvedl. Jeden roh ke kameni pevně přitiskla druhý působil jako pohyblivý klín. Nyní byla z kamene mělká, otevřená krabice o ploše dvou čtverečních stop, hluboká jeden palec. Wilkie ji odsunul stranou a nechal viset ve vzduchu.

Tento postup se opakoval, tentokrát byl ovšem namísto krabice vytvořen jen plát. Ten Wilkie odstrčil a zpátky na podstavec postavil krabici. "Teď dáme do krocanu nádivku," oznámil.

Odříznutý skrojek přemístil zpět do pozice nad otevřenou krychlí. Scheer z něj vyřízl kousek, který snesl do krabice, pak přes něj přejel paprskem. Tím jej roztavil tak, aby se rozlil po dně. "Žula je vlastně sklo," poučoval Wilkie. "A my chceme pěnové sklo. Proto při tomto kroku použijeme transmutaci - s výjimkou nejmenšího kousku, který plynům vytvoření pěny umožní. Scheere, dáme dávku dusíku." Hlavní seržant přitakal a na zlomek sekundy celý ten zmatek osvětlil; napěnilo se to jako zběsilé, pěna až po okraj naplnila mělkou krabici a pak ztuhla.

Wilkie stáhl ze vzduchu jednoduchý plát, který přiměl vznášet se nad naplněnou krabicí, a pak ho snesl, takže ležel tak nějak nerovnoměrně, jako příklop. "Vyžehli to, Scheere."

Plát rudě zazářil a jakoby přitlačený neviditelnou rukou se pevně usadil na své místo. Scheer jej obešel s projektorem a pořádně příklop ke krabici přivařil. Jakmile byl hotov, posadil Wilkie naplněnou krabici na kraj podstavce. Nechal ovladače projektoru nastavené tak, aby ji tam udržely, a přešel na druhý konec místnosti, kde byla na lavici plachtou zakrytá hromádka čehosi.

"Abychom vám ušetřili čas a abychom si to natrénovali, udělali jsme už dříve čtyři další," vysvětlil a strhnul plachtu.

Objevila se hromada sendvičových panelů přesně stejných jako ten, který právě vyrobili. Nedotkl se jich; namísto toho je Scheer po jednom vyzvedl projektorem a postavil krychli. přičemž čerstvě vyrobený panel použil jako průčelí a podstavec jako dno. Wilkie se vrátil ke svému projektoru a držel celou strukturu bez hnutí, zatímco Scheer svařoval všechny švy. "Scheer je mnohem přesnější než já," vysvětloval. "Všechno to nepříjemné je na něm. Dobře, Scheere co takhle dveře?"

"Jak velké?" zabručel seržant, který promluvil za celou dobu poprvé.

"To je na tvém úsudku. Osm palců na výšku bude stačit." Scheer znovu zabručel a vyřízl obdélníkový vstup ve stěně, která byla čelem ke svahu, v němž už předtím začal vyřezávat schody. Když skončil, Wilkie oznámil: "Zde je váš chrám, šéfe."

Balvanu nebo jakékoliv jeho části se od začátku do konce nedotkla lidská ruka.

Potlesk zněl, jakoby jej vydávalo mnohem více než jen pět lidí. Wilkie se červenal; Scheer naprázdno pohyboval čelistmi. Všichni se shlukli kolem. "Je to ,horké'?" tážal se Brooks.

"Ne," odpověděl Mitsui. "Dotkl jsem se toho."

"Takhle jsem to nemyslel."

"Ne, není to ,horké'," ujistil ho Wilkie. "Při Ledbetterově procesu ne. Všechno jsou to stabilní izotopy."

Ardmore se po důkladné prohlídce narovnal. "Jestli tomu rozumím, tak to celé chcete udělat venku?"

"Je to v pořádku, majore? Jistěže bychom na tom mohli pracovat pod zemí a nahoře to sestavit z malých panelů - ale jsem si jist, že by to trvalo stejně dlouho, jako kdybychom s velkými panely začínali od nuly. A ohledně sestavení střechy z malých částí, tím si nejsem jist. Sendvičové panely, jako jsou tyto, jsou nejllehčí, nejsilnější a nejtuzší strukturou, kterou můžeme použít. Tenhle systém jsme vypracovali kvůli problému s velkou plochou střechy, kterou po nás chcete."

"Udělejte to po svém. Jsem si jist, že víte, co děláte."

"Samozřejmě," přiznal Wilkie, "že to nemůžeme za tak krátkou dobu dokončit. Tohle je jen skořápka. Nevím, jak dlouho zabere, než to nastrojíme."

"Nastrojít?" otázal se Graham. "Jestliže máte jemný, nádherně prostý tvar, proč ho chcete znevážit dekorací? Krychle je jedním z nejjednodušších a nejkrásnějších možných tvarů."

"Souhlasím s Grahamem," přidal se Ardmore. "Tady to před vámi je přesně ten chrám. Nic nepůsobí účelněji než obrovská, neporušená hmota. Pokud máte něco prostého a účelného, nezměňte to."

Wilkie pokrčil rameny. "To jsem nevěděl. Myslel jsem, že chcete něco pestrého."

"Tohle je pestré. Ale podívej, Bobe, jedna věc mě mate. Upozorňuji tě, že to není kritika - to bych raději kritizoval dny stvoření ale řekni mi jedno: proč jsi riskoval tím, že jsi šel ven? Proč jsi prostě nezašel do jedné z neobsazených místností, neseškrábal malbu ze zdi a nepoužil ten kouzelný nůž k vykrojení žulového špaluku přímo ze srdce hory?" Wilkie vypadal, jakoby do něj praštil blesk. "Nato jsem nikdy nepomyslel."

## Kapitola 5

Hlídková helikoptéra pomalu křižovala jižně od Denveru. Panasijský poručík, který jí velel, se poradil s nedávno vytvořenou mozaikovitou leteckou mapou a naznačil pilotovi, ať se vznáší. Ano, tady je to, obrovská krychlová budova tyčící se z úbočí hory. Byla zachycena kartografickou inspekci nové Západní říše Božského císaře a jeho poslali, aby to prozkoumal.

Poručík na tuto práci pohlížel jako na jednoduchou rutinní záležitost. Přestože se budova neobjevila v administrativních záznamech okresu, v němž se nacházela, nebylo v tom nic překvapivého. Nově dobytá území byla svou rozlohou enormní a domorodci tím svým nepořádkem a nedisciplinovaností - tak charakteristickými pro všechny podřadné rasy - nevedli u ničeho pořádné záznamy. Bude možná trvat léta, než se vše v léta divoké nové zemi řádně sepiše a zaarchivuje, zejména proto, že zdejší bledí anemičtí lidé téměř dětinsky odmítají výhody civilizace. Ano, bude to dlouhá práce, možná delší než pohlčení Indie. V duchu si povzdechl. Ráno obdržel dopis od své první manželky, v němž jej informovala, že jej jeho druhá žena obdarovala mužským potomkem. Mohl by tedy požádat o reklasifikaci na stálého kolonistu tak, aby se k němu mohla jeho rodina připojit, nebo by mohl požádat o doživotní dovolenku?

To však nebyly myšlenky hodné muže ve službě Božskému cíli! Odřikal si pro sebe Sedm zásad rasy bojovníků a ukázal pilotovi pastvinu, na níž má přistát.

Ze země byla budova ještě impozantnější, ohromná hranatá kompaktní hmota, nejméně dvě stě yardů napříč v každém rozměru. Průčelí před ním zářilo jedinou čistou barvou, smaragdovou zelení přesto, že bylo na odvrácené straně od odpoledního slunce. Zahlédl kousek stěny napravo; byla zlatá.

Pracovní skupina sestávající z jedné čety se vysoukala z helikoptéry za ním a následoval ji horský vůdce, jehož pro odvedli tento úkol. Anglicky tomu bílému muži řekl: "Viděl jsi tuto budovu už dřív?"

"Ne, pane."

"Proč ne?"

"Tato část hory je pro mne nová."

Muž pravděpodobně lhal, bylo by však zbytečné jej potrestat. Nechal toho. "Veď nás."

Neměnným tempem se plahočili po svahu nahoru směrem k obrovské krychli, na místo, odkud vedlo široké rameno schodů, rozlehlejší než samotná krychle, k nejbližšímu průčelí. Než po nich začal stoupat, poručík na moment zaváhal. Uvědomoval si všeobecný pocit neklidu, lehkého znepokojení, jakoby ho nějaký hlas varoval před neznámým nebezpečím.

Položil nohu na první schod. Kaňonem se rozezněl jediný hluboký čistý tón; pocit neklidu se vzedmut v iracionální

hrůzu. Viděl, že i jeho muži jsou tím nakaženi. Rezolutně vystoupil na druhý schod. Mezi kopci se znovu rozezněl tón, tentokrát jiný.

Ztuhle pochodoval po dlouhém schodišti nahoru, jeho muži ho neochotně následovali. Pomalé, těžkopádné a nekonečně tragické largo udávalo jeho lopotným krokům rytmus - lopotným proto, že každý schod byl příliš široký a příliš příkrý na to, aby byl pohodlný. Pocit hrozící katastrofy, nevyhnutelné zkázy byl tím větší, čím více se blížil k budově.

\*

Jakmile poručík vystoupal nahoru, dvojí vrata heroické velikosti se pomalu houpavě rozevřela. V takto vytvořeném vstupu stála lidská postava, muž oděný do smaragdové róby dosahující až na podlahu. Laskavě důstojnou tvář lemovaly bílé vlasy a splývající plnovous. Majestátně vyšel ze dveří kupředu a k vrcholu schodiště dospěl právě ve chvíli, kdy jej docílil i poručík. Ten s úžasem zaznamenal, že kolem hlavy starého muže bliká nehmotná svatozář. Měl však málo času se nad tím zamýšlet; starý muž pozvedl pravou ruku k požehnání a pravil:

"Pokoje nechť je s tebou!"

A tak se stalo! Pocit děsu, iracionální hrůzy, z Panasiata spadl stejně náhle, jako by někdo otočil knoflíkem. Při tom, jak se mu ulevilo, zjistil, že na tohoto příslušníka podřízené rasy - který byl evidentně knězem - pohlíží s vřelostí vyhrazenou rovnocenným. Vybavil si Výstrahu k jednání s podřadnými náboženstvími.

"Co je tohle za místo, Svatý?"

"Stojíš na prahu Motova chrámu, Pána Pánů, Pána všech!"

"Mota - hmmm." Nedokázal si takového boha vybavit, na tom však nezáleželo. Tahle bleďá stvoření měla tisíce podivných bohů. Otroci musí mít jen tři věci: jídlo, práci a své bohy, a z této trojice se nikdy nesmíte otírat právě o bohy, jinak se otroci stanou nepřijemnými. Tak praví Zásady vládnutí. "Kdo jsi?"

"Jsem jen prostý kněz, První služebník Shaama, Pána pokoje."

"Shaama? Myslel jsem, že tvým bohem je Mota?"

"Bohu Motovi sloužíme v šesti z jeho tisíce podob. Vy mu sloužíte svým způsobem. Dokonce i Božský císař mu slouží svým způsobem. Má oddanost náleží Pánovi pokoje."

Tohle je nebezpečně blízko velezradě, pomyslel si poručík, když už ne rouhání. Přesto, může to být tak, že bohové mají mnoho jmen a domorodec nevypadal na to, že by způsoboval potíže. "Dobře tedy, starý světče, Božský císař ti dovoluje sloužit bohu v podobě, ve které ho vidíš, ale já musím pro císařství vykonat prohlídku. Ustup stranou."

Stařec se nepohnul, ale lítostivě odvětil: "Je mi líto, pane. To nelze."

"Musí. Ustup stranou!"

"Prosím, pane. Zapřísahám tě! Není možné, abys vstoupil. Mota je v této podobě Pánem bílých lidí. Musíš jít do svého vlastního chrámu, do tohoto vstoupit nesmíš. Znamená to smrt pro všechny, kdo nejsou jeho stoupenci."

"Vyhrožuješ mi?"

"Ne, pane, ne - sloužíme císaři tak, jak to naše víra žádá. Ale toto Pán Mota osobně zakazuje. Jestliže zhřešíš, nemohu tě zachránit."

"Z úřadu Božského císaře - ustup stranou!" Pevně vykročil přes širokou terasu ke dveřím, jeho oddíl jej tupě následoval. Když pochodoval, popadla ho panická hrůza, která s tím, jak se blížil k velkým dveřím, získávala na síle. Jakoby se mu sevřelo srdce a řvala v něm šílená touha utéct. Jen fatalistická odvaha nabytá výcvikem jej nutila pokračovat. Dveřmi viděl rozlehlý prázdný sál, v němž byl na vzdálené straně oltář, sám také velký, ale vzhledem k mamutím rozměrům místnosti trpasličí. Vnitřní zdi zářily, každá svým vlastním světlem, červeným, modrým, zeleným, zlatým. Strop byl dokonale a bez poskvrnky bílý, podlaha stejně dokonale černá.

Není tam nic, čeho bych se měl bát, říkal si, ta nelogická, ale strašlivě skutečná hrůza je jen slabost nehodná válečníka. Překročil práh. Chvilková závrať, záblesk děsivé nejistoty a zhroutil se.

Jednotka, jdoucí mu v patách, nedostala žádné varování. Ardmore vykřikl z úkrytu. "Dobrá práce, Jeffe," zvolal. "Měl bys vystupovat v divadle!"

Starý kněz se uvolnil. "Díky, šéfe. Co bude dál?"

"Budeme mít čas si to rozmyslet." Otočil se k oltáři a zvolal: "Scheere!"

"Ano, pane!"

"Vypněte ten čtrnácticyklový tón!" Směrem k Thomasovi dodal: "Ten zatracený infrazvuk naplňuje plíživou hrůzou dokonce i mne, přestože vím, co se děje. Jaký to asi mohlo mít účinek tady na našeho kámoše?"

"Mám za to, že se zhroutil. Nikdy bych si nepomyslel, že to zvládne až ke dveřím."

"Nemám mu to za zlé. I mně se z toho chtělo kňučet jako psovi, a přitom jsem já sám nařídil zapnutí. Chlap se z ničeho tak nesepse jako ze strachu z toho, čemu nerozumí. Nuže, držíme medvěda za ocas. Teď přijít na způsob, jak uvolnit -"

"A co s ním?" Thomas trhl hlavou směrem k horalovi pořád ještě stojícímu na úpatí velkého schodiště.

"Ach ano." Ardmore na něj zapískal a zakřičel: "Hej, ty - pojď sem!"

Muž váhal, načež Ardmore dodal: "K sakru - my jsme bílí! Cožpak to nevidíš?"

Muž odpověděl: "Vidím, ale nelíbí se mi to." Přesto pomalu přicházel.

Ardmore řekl: "Tohle je malý podfuk na naše žluté bratry. A protože už jsi v tom, jsi v tom! Hraješ?"

V tuto chvíli už se shlukli ostatní členové posádky Citadely. Horský vůdce se rozhlédl po jejich obličejích. "Nezdá se, že bych měl na výběr."

"Možná ne, ale raději bychom měli dobrovolníka než vězně."

Horal si přehodil tabák z levé strany úst na pravou, rozhlédl se po neposkvrněném dláždění, kde by si mohl odplivnout, rozhodl se neplivat a odvětil: "Co je to za hru?"

"Bouda na naše asijské šéfy. Máme v úmyslu dát jim za vyučenou - s pomocí boží a velkého Pána Moty."

Průvodce si je znovu prohlédl, pak najednou vystrčil ruku a řekl: "Jdu s váma."

"Fajn," souhlasil Ardmore a vzal jej za ruku. "Jak se jmenuješ?" "Howe. Alexander Hamilton Howe. Přátelé mi říkají Alec."

"O.K., Aleku. Takže, co umíš? Umiš vařit?" dodal.

"Trochu."

"Dobře." Otočil se. "Grahame, prozatím je tvůj. Později si s ním promluvíme. Ted' - Jeffe, nezdálo se ti, že jedna z těch opic šla k zemi trochu pomaleji?"

"Možná. Proč?"

"Tenhle, že ano?" Botou se dotkl jedné z tichých, svinutých postav.

"Myslím, že jo."

"Dobře, chci ho prověřit, než je oživíme. Pokud je to Mongol, měl se složit rychleji. Dr. Brooksi, vyzkoušel byste reflexy tohoto mládence? A nebudte přitom moc jemný."

Brooksovi se povedlo vyvolat rychle za sebou nějaké záškuby. Když to Ardmore viděl, sklonil se a pevně přitiskl palec na obnažený nerv pod uchem. Voják si se svíjením klekl. "Dobře, kámo vysvětlí to." Voják na něj apaticky zíral.

Ardmore si chvilku prohlížel jeho tvář a pak udělal rychlé gesto, které před zraky ostatních chránil svým tělem.

"Proč jste to neřekl hned?" zeptal se panasijský voják.

"Musím přiznat, že je to výborný make-up," podotkl obdivně Ardmore. "Jaké je vaše jméno a hodnost?"

"Tetování a plastická operace," odvětil druhý. "Jméno je Downer, kapitán, armáda Spojených států."

"Já jsem Ardmore. Major Ardmore."

"Rád vás poznávám, majore." Potřásl si rukama. "Velmi rád, musím říct. Hájl jsem měsíce pozici a přemýšlel jsem, komu a jak bych měl podat hlášení."

"Nuže, nám budete jistě k užítku. Jsme narychlo poskládaná organizace. Ted' musím jít něco udělat - promluvíme si později." Otočil se. "Na místa, pánové. Druhé jednání. Ověřte u všech ostatních, jestli nemají make-up. Wilkie, dohlédni na to, aby Howe a Downer byli z dohledu. Vrátime naše ospalé hosty zpátky k vědomí."

Začali jeho rozkaz plnit. Downer se dotkl Ardmoreova rukávu. "Ještě moment, majore. Neznám váš plán, ale dříve, než budeme pokračovat, jste si jistý, že nechcete, abych zůstal ve svém současném určení?"

"Co? Hmmm - něco na tom je. Přejete si to dělat?"

"Přeji, pokud to bude užitečné," odvětil klidně Downer.

"Bylo by to užitečné. Thomasi, pojď sem." Všichni tři si udělali krátkou poradu a zajistili Downerovi způsob, jak podávat hlášení. Ardmore mu řekl o celé situaci tolik, kolik bylo nutné. "Nuže, hodně štěstí, starouši," uzavřel to.

"Vraťte se a hrajte mrtvého, my zatím oživíme vaše spolubojovníky."

Thomas, Ardmore a Calhoun dávali pozor na asijského poručíka, který pomalu otvíral oči. "Velebme!" zanotoval Thomas. "Pán žije!"

Poručík se rozhlédl kolem sebe, zakroutil hlavou a sáhl pro zbraň. Ardmore, vypadající v rudé róbě Dise, Pána ničení, působivě, pozvedl ruku. "Opatrně, pane, prosím! Snažně jsem prosil svého pána, Dise, aby vás k nám navrátil. Neurazte ho znovu."

Asiat zaváhal, pak se zeptal: "Co se stalo?"

"Pán Mota jednájící skrze Dise, Ničitele, vás vzal k sobě. Modlili jsme se a plakali a zapřísáhli Tamaru, Paní milosti, aby se za nás přimluvila." Rozhodil rukama k otevřeným dveřím. Wilkie, Graham a Brooks, příhodně oblečení, stále horlivě poklekali před oltářem. "Naše modlitba byla milostivě vyslyšena. Jděte v míru!"

Scheer, u ovládacího panelu, si zvolil tento moment k tomu, aby zvýšil hlasitost čtrnácticyklového tónu. Poručík se s nevyslovným strachem svírajícím mu srdce, popletený a zmatený, vydal ven. Shromáždil kolem sebe své muže a sešel po širokém schodišti dolů, přičemž ho stále provázela kolosální varhanní hudba jako hrůzný, nevyhnutelný doprovod.

"Tak, a je to," podotkl Ardmore, když skupinka zmizela v dálce. "První kolo pro děti boží. Thomasi, chci, aby ses hned vydal do města."

"Prosím?"

"V róbě a s veškerou parádou. Vyhledej okresního šéfa a vynes formální stížnost, že poručík Smradlavej Ksicht k velkému rozhořčení bohů bezprávně znesvětil naše svatá místa a žádej záruku, že už se to nebude opakovat. Chceš celou záležitost nějak vyřešit - spravedlivé rozhořčení, však víš - ale, ach, velmi uctivý ke světským autoritám."

"Oceňuji důvěru, kterou ve mne vkládáte," řekl Thomas se sardonickým úšklebkem. Ardmore se na něj zazubil.

"Vím, že je to těžký úkol, kamaráde, ale hodně na tom záleží. Pokud dokážeme využít jejich vlastních zvyklostí a pravidel k tomu, abychom hned ted' ustavili precedens poukazující na nás jakožto na skutečnou církev mající právo požívat všech běžných výsad, máme bitvu z poloviny vyhranou."

"Co když po mně budou chtít identifikační kartu?"

"Pokud se budeš nosit s dostatečnou arogancí, nikdy je nenapadne o ni žádat. Prostě si vybav typickou členku dámského klubu a zkus se stejně naparovat. Chci, aby si zvykli na myšlenku, že každý s berlou, v róbě a se svatozáří má svou identifikaci jen díky vzhledu. Později nám to ušetří nepříjemnosti."

"Pokusím se - ale nic neslibuju."

"Myslím, že to dokážeš. Každopádně jdeš ven vybaven dostatkem věcí na to, abys byl v bezpečí. Měj zapnutý štít, kdykoliv kolem tebe bude některý z nich. Nepokoušej se jim to jakkoliv vysvětlovat; ať se prostě odrazí, když tě budou chtít obklíčit. Je to zázrak - netřeba vysvětlovat."

"O.K."

\*

Poručíkově hlášení nebylo pro nadřazené uspokojivé. Koneckonců nebylo uspokojivé ani pro něj samotného. Měl

ostrý pocit ztráty cti, který slova přímého nadřazeného nijak nezmenšila. "Vy, důstojník armády Božského císaře, jste dovolil, abyste vypadal hloupě před zraky poddané rasy. Co k tomu můžete říci?"

"Vaše odpuštění, pane!"

"Nejde o mne - je to záležitost, kterou byste si měl vyřešit se svými předky."

"Rozumím, pane!" Pohládl krátký mečík, který mu visel u boku.

"Nemusíte spěchat; chci, abyste svou pohádku sdělil osobně císařskému Zástupci."

Místní Zástupce císaře, vojenský guvernér oblasti zahrnující Denver a Citadelu, nebyl o nic víc potěšen než jeho podřízený. "Co vás to popadlo, že jste vstoupil na jejich svaté místo? Tihle lidé jsou jako děti, popudliví. Váš čin by mohl být politováníhodnou příčinou zabití mnoha dalších, kteří jsou cennější než vy. Nemůžete pořád plýtvat otroky, abyste jim dal lekci."

"Jsem hanebný, sire."

"To nepopírám. Můžete jít." Poručík odešel, aby se připojil ne ke své rodině, ale ke svým předkům.

Císařský Zástupce se otočil na svého adjutanta. "Pravděpodobně budeme tímto kultem žalováni. Dohlédni na to, aby byli žalobci upokojeni a ujištěni, že jejich bohové nebudou vyrušováni. Zaznamenej charakteristiky sekty a rozešli obecné varování, aby s nimi bylo zacházeno jemně." Povzdechl si. "Tihle divoši a jejich falešní bohové! Už mne začínají nudit. Přesto jsou nezbytní; kněží a bohové otroků vždy bojují na straně pánů. To je zákon přírody."

"Promluvil jste, sire."

Ardmore byl rád, když viděl, že se Thomas vrátil do Citadely. I přes důvěru v Jeffovu schopnost poradit si v nepřátelském prostředí, i přes ujištění dané mu Calhounem, že ochranný štít, je-li s ním náležitě zacházeno, ochrání nositele před čímkoliv, co by mohli Panasiati vymyslet, byl nervózní už od chvíle, kdy Thomas vyrazil, aby u panasijských úřadů nahlásil stížnost. Koneckonců postoj Panasiatů vůči místním církvím může být spíše jen tolerance než zvláštní podpora.

"Vítej doma, starouši!" zvolala poklepal ho po zádech. "Jsem rád, že tě vidím - pověz mi, co se stalo?"

"Dejte mi čas, abych se mohl vysvléct z tohoto zatraceného županu, pak vám to povím. Máte cigáro? To je odvrácená strana toho, když jste svatým mužem; ti nekouří."

"Jistě. Tady. Měl's něco k jídlu?"

"Poslední dobou ne."

Ardmore zapnul interkom do kuchyně. "Aleku, schrať nějaké jídlo pro poručíka Thomase. A řekni jednotce, že si můžou poslechnout jeho příběh, pokud přijdou do mé kanceláře."

"Zeptejte se ho, jestli má nějaké avokádo."

Ardmore se zeptal. "Říká, že v mrazáku pořád ještě jsou, jednu rozmrazí. Tak, teď jsi na řadě ty. Co řekla Červená Karkulka vlkovi?"

"Tedy - tomu sotva uvěříte, šéfe, ale neměl jsem vůbec žádné potíže. Když jsem se dostal do města, napochodoval jsem přímo k prvnímu panasijskému policajtovi, kterého jsem našel, sestoupil jsem z obrubníku a vystříhl tu žehnající pózu - berlu v levé ruce, pravou rukou jsem máchl ve vzduchu; žádný to spínání rukou a sklánění hlavy, který by měli bílí provádět. Pak jsem řekl: „Pokoj s tebou! Zavede pán svého služebníka k sídlu vlády Božského císaře?“ Nemyslím, že by moc rozuměl anglicky. Vypadal, že ho moje chování překvapilo, tak odchytil dalšího plochého ksichta, aby mu pomohl. Ten uměl anglicky líp a já požadavek zopakoval. Něco žvatlali v tom svým zatraceným zpěvavým jazyce a pak mě odvedli do paláce císařova Zástupce. Bylo z nás pěkný procesí - každý na jedné straně a já v rychlé chůzi, takže jsem šel zároveň s nima nebo kousek vepředu."

"Dobrá propaganda," pochválil ho Ardmore.

"Tak jsem to myslel. No, dovedli mě tam a já svůj příběh odvykládal nějakému nižšímu úředníkovi. Výsledek mě ohromil. Okamžitě mě zavedli k samotnému Zástupci."

"Ale nepovídej!"

"Počkejte chvíli - vyplatilo se to. Přiznávám, že jsem měl strach, ale řekl jsem si: "Jeffe, starouši, jestli se teď začneš plazit, nikdy se odsud nedostaneš živý." Věděl jsem, že běloch má před tak vysokým úředníkem padnout na kolena. Já to neudělal; dal jsem mu stejné požehnání vestoje jako těm jeho poskokům. A on mě nechal být! Prohlídl si mě a říká: "Děkuji ti za požehnání, svatý. Můžeš přistoupit." Mimochodem, mluví skvěle anglicky.

Tak tedy, řekl jsem mu přijatelně přesnou verzi toho, co se tady stalo - oficiální verzi, chápete - a on se mě zeptal na pár otázek."

"Jakých?"

"Nejprve chtěl vědět, jestli moje víra uznává autoritu císaře.

Ujistil jsem ho, že ano, že naši stoupenci jsou naprosto zavázáni podrobit se světské moci ve všech záležitostech, že nám však naše učení přikazuje uctívat skutečné bohy naším vlastním způsobem. Pak jsem mu dal dlouhé teologické kázání. Řekl jsem mu, že všichni lidé uctívají Boha, ale že Bůh má tisíc podob, z nichž každá je kultem. Bůh ve své moudrosti byl schopný ukázat se různým rasám v různých podobách, protože není slušné, aby pán i sluha uctívali stejným způsobem. Proto je šest podob Moty, Shaama, Mense, Tamary, Barmaka a Dise rezervováno pro bílé stejně, jako je Božský císař podobou rezervovanou pro rasu pánů."

"Jak to přijal?"

"Pochytil jsem, že je to podle něj velmi zdravá nauka - pro otroky. Zeptal se mě, co naše církev dělá kromě bohoslužeb. Já mu řekl, že naší hlavní touhou je poskytovat pomoc chudým a nemocným. Zdál se tím být potěšen. Získal jsem dojem, že pro naše laskavé vládce je výpomoc velmi vážným problémem."

"Výpomoc? Oni nějakou poskytují?"

"Ne tak úplně. Ale když nacpete vězně do koncentračních táborů, musíte je něčím nakrmit. Vnitřní ekonomika se

zhroutila ve velkém a oni ji ještě nepostavili na nohy. Myslím, že hnutí, které jim odlehčí od přílišných starostí týkajících se nakrmení otroků, vítají."

"Hmmm. Něco dalšího?"

"Nic moc. Znovu jsem ho ujistil, že nám, jakožto duchovním vůdcům, je dogmaty zakázáno mít cokoliv společného s politikou a on mi řekl, že v budoucnu nebudeme obtěžováni. Pak mě propustil. Zopakoval jsem požehnání, otočil se k němu zády a odkráčel ven."

"Zdá se mi," řekl Ardmore, "že jsi ho pořádně napálil."

"Tím bych si nebyl tak jistý, šéfe. Ten parchant je chytrý machiavelista. Asi bych mu neměl říkat parchant, protože to on není - podle svých standardů. Je státník. Musím přiznat, že na mne zapůsobil. Podívejte - tihle Panasiati nemůžou být hloupí; podrobili si a drží půlku světa, stovky miliónů lidí. Jestliže tolerují místní náboženství, je to proto, že zjistili, že je to chytrá politika. Musíme je držet při tom i v našem případě, navzdory chytrým a zkušeným úředníkům."

"Máš nesporně pravdu. Určitě si musíme dát pozor, abychom je nepodcenili."

"Ještě jsem úplně neskončil. Na cestě z paláce mě vyzvedla další eskorta a zůstala se mnou. Šel jsem dál a nevěnoval jim pozornost. Cesta z města mě zavedla k centrální tržnici. Byly tam stovky bílých, seřazených ve frontách a čekajících na možnost koupit si na potravinové listky jídlo. Dostal jsem nápad a rozhodl se zjistit, jak daleko sahá moje imunita. Zastavil jsem, vyšplhal na krabici a začal jim kázat."

Ardmore pískl. "Páni, Jeffe, takhle riskovat jsi neměl!"

"Ale, majore, my to musíme vědět a já si byl dost jistý, že to nejhorší, co mi můžou udělat, je donutit mě přestat."

"Tedy... ano, myslím, že ano. Tahle práce stejně vyžaduje, abychom riskovali, a ty musíš použít vlastní úsudek. Drzost by mohla být nejlepší taktikou. Promiň to přerušení - co se stalo?"

"Eskorta nejprve vypadala zaraženě a nebyla si jistá, co má dělat. Já jsem pokračoval a koutkem oka je sledoval. Hezky brzo se k nim připojil nějaký chlápek, co vypadal jako jejich nadřízený. Udělali si poradu a ten nadřízený policajt odešel. Asi tak za pět minut se vrátil a jenom tam tak stál a pozoroval mě. Domyslel jsem si, že telefonoval a obdržel instrukce, že mě má nechat na pokoji."

"Jak to přijaly zástupy?"

"Myslím, že nejvíce na ně zapůsobil zřejmý fakt, že bílý porušuje jedno z nařízení pánů a prochází mu to. Nepokoušel jsem se jim toho říct nějak moc. Vzal jsem: 'Přichází Řád!' a ozdobil to mnoha zářivými frázemi. Řekl jsem jim, ať jsou hodní kluci a holky a ať se nebojí, protože přichází Řád, aby nasýtil hladové, vyléčil nemocné a utěšil nešťastné."

"Hmmm. Takže když jsi začal dělat sliby, měli bychom se asi usadit, abychom je mohli plnit."

"K tomu jsem chtěl dojít, šéfe. Myslím, že bychom asi měli v Denveru postavit pobočný kostel."

"Ale na to, abychom začali s pobočkami, máme sotva dost personálu."

"Jste si jistý? Nechci stavět svůj názor proti vašemu, ale nevím, jak máme získat množství rekrutů, když nepůjdeme tam, kde jsou. Teď jsou na to všichni připraveni; můžete si být jistý, že každý běloch v Denveru mluví o tom nosálovi se svatozáří - se svatozáří, všimněte si! - který kázal na tržišti a Asiati si ho netroufli zastavit. Pohrnou se!"

"No... možná máš pravdu -"

"Myslím, že mám. Přiznávám, že stálou posádku Citadely nemůžeme postrádat, takže to můžeme udělat takhle: půjdu s Alekem do města, kde si vyhlédneme budovu, kterou můžeme změnit v chrám, a začneme s bohoslužbami. Zprvu nám budou stačit energetické jednotky v berlách, pak může přijet Scheer, přestavět interiér chrámu a postavit pořádnou jednotku v oltáři. Když už to bude v chodu, může rutinu odkázat Alekovi. Ten bude místním knězem pro Denver."

\*

Zatímco Ardmore a Thomas hovořili, ostatní proudili po jednom dovnitř. Teď se Ardmore obrátil na Aleka Howea.

"Co ty na to, Aleku? Myslíš, že dokážeš jako kněz dělat hluk, kázat, organizovat charitu a tyhle věci?"

Horský vůdce si dal s odpovědí na čas. "Myslím, majore, že raději zůstanu u práce, kterou mám teď tady."

"Nebude to těžké," ujistoval ho Ardmore. "Thomas nebo já ti ta kázání můžeme napsat. Zbytek bude sestávat zejména z toho, že budeš mít zavřenou pusku a otevřené oči a že budeš sem nahoru posílat slibné adepty, které bychom mohli naverbovat."

"Nejde o kázání, majore. Dokážu kázat - v mládí jsem byl kostelním zpěvákem. Já jen nedokážu tohle falešné náboženství srovnat se svým svědomím. Vím, že to děláte s ušlechtilým záměrem, a já souhlasil, že mu budu sloužit, raději bych však zůstal v kuchyni."

Než odpověděl, zvážil Ardmore jeho slova. "Aleku," řekl po chvíli tlumeným hlasem. "Myslím, že tvé stanovisko dokážu ocenit. Nikoho bych nežádal, aby udělal cokoliv proti svému svědomí. Ve skutečnosti bychom se neschovali pod pláštěm církve, kdybychom znali jiný praktický způsob, jak bojovat za Spojené státy. Zakazuje ti tvá víra bojovat za svou zemi?"

"Ne, nezakazuje."

"Tvá práce kněze v kostele bude většinou sestávat z pomoci potřebným. Slučuje se to s tvým vyznáním?"

"Přirozeně že slučuje. Přesně proto to nemohu dělat ve jménu falešného Boha."

"Ale je to falešný Bůh? Opravdu věříš, že Bůh se nějak stará o to, jakými jmény Jej nazýváš, pokud práce, kterou vykonáváš, je pro Něj přijatelná? Takže pozor," dodal chvatně, "neříkám, že tento takzvaný chrám, který jsme postavili, je nutně Domem Božím, není však uctívání Boha spíše záležitostí toho, co cítíš v srdci, než verbální podoba a užívané ceremoniály?"

"To je pravda, majore, každé vámi vyřčené slovo je evangelium - ale já to prostě necítím tak úplně správně."

Ardmore si všiml, že Calhoun diskusi poslouchá se špatně skrývanou netrpělivostí. Rozhodl se ji proto ukončit.

"Aleku, chci, abys teď šel a o samotě si o tom popřemýšlel. Zítra přijď za mnou. Jestliže nebudeš schopen tuhle práci sloučit se svým svědomím, dám ti nepředpojaté propuštění z důvodu rozporu se svědomím. Dokonce nebude ani

nutné, abys sloužil v kuchyni."

"Tak daleko bych nezašel, majore. Mně to připadá -"

"Ne, opravdu. Pokud je špatné jedno, je i to druhé. Nechci být zodpovědný za to, že budu po někom vyžadovat něco, co by mu mohlo připadat jako hřích. Teď jdi a přemýšlej o tom."

Ardmore jej popohnal ven, aniž mu dovolil cokoliv dalšího říct.

Calhoun už se nedokázal déle ovládat. "Tedy, opravdu, majore, musím promluvit! Je snad vaší taktikou dělat ústupky pověrám tváří v tvář vojenské nutnosti?"

"Ne, plukovníku, není - ale tato pověra, jak tomu říkáte, je v tomto případě vojenským faktem. Howeho případ je prvním překladem toho, s čím se budeme muset vyrovnávat - s postojem ortodoxních církví vůči té, kterou jsme vymysleli."

"Možná." navrhl Wilkie, "že jsme měli napodobit běžnější církev."

"Možná. Možná. Přemýšlel jsem o tom, ale nějak to nejsem schopen pochopit. Nedokážu si představit, že by jeden z nás předstíral, že je pastor, řekněme, v jednom z běžných protestantských kostelů. Já moc do kostela nechodím, ale nemyslím, že bych to spolkl. Když už na to přijde, možná mě trápí stejná věc jako Howeho. Ale musíme se s tím vyrovnat. Musíme vzít v úvahu přístup ostatních církví. Nemusíme jim šlapat na paty v případě, že budeme schopni pomoci."

"Možná pomůže tohle," navrhl Thomas. "Jednou ze zásad naší církve by mohlo být, že zahrneme a budeme tolerovat, nebo dokonce povzbuzovat, jakoukoliv jinou formu zbožnosti, které dají lidé přednost. Mimoto, každá církev, zejména v těchto dnech, má mnohem více sociální práce než si může dovolit. Poskytneme ostatním finanční pomoc bez jakýchkoliv závazků."

"Obojí pomůže," rozhodl Ardmore. "Ale bude to choulostivá záležitost. Bude-li to možné, naverbujeme skutečné kněze a pastory. Můžeme se vsadit, že každý Američan bude s námi, jestliže pochopí, kam směřujeme. Problémem bude rozhodnout, kterým bude možno světit celé tajemství. A teď k Denveru - Jeffe, chceš se tam vrátit a začít hned, řekněme zítra?"

"Co Howe?"

"Myslím, že změni přesvědčení."

"Ještě moment, majore." To byl dr. Brooks, který jako obvykle seděl tiše, zatímco hovořili ostatní. "Myslím, že je dobrý nápad, abychom den dva počkali, až Scheer udělá v energetických jednotkách berel patřičné změny."

"Jaké změny?"

"Pamatujete, že jsme experimentovali s Ledbetterovým efektem jakožto sterilizačním činitelem?"

"Ano, jistě."

"Proto jsme mohli bez obav prorokovat, že pomůžeme nemocným. Abych pravdu řekl, podcenili jsme potenciál této metody. Na začátku týdne jsem sám sebe nakazil antraxem -"

"Antraxem! Bože můj, doktore, proč jste pro všechno na světě na sebe bral takové riziko?"

Brooks vrhl na Ardmorea pohled svých mírných očí. "Zjevně to bylo nezbytné," vysvětloval trpělivě. "Testy s morčaty byly pozitivní, to je pravda, ale lidské experimenty byly nutné k tomu, aby šlo metodu zavést. Jak jsem říkal, nakazil jsem se antraxem a nechal nemoc propuknout, pak jsem se vystavil Ledbetterovu efektu na všech vlnových délkách s výjimkou frekvenčního pásma smrtelného teplokrevným obratlovcům. Nemoc zmizela. Za méně než hodinu přirozená rovnováha anabolismu nad katabolismem uvedla do pořádku zůstatky patologických symptomů. Bylo mi dobře."

"Ze mne snad bude šilhavý internista! Myslíte, že to bude stejně rychle fungovat i u ostatních nemocí?"

"Jsem si tím jist. Nejen proto, že takové byly výsledky i u jiných chorob při experimentech se zvířaty, které jsem prováděl, ale díky dalšímu neočekávanému, i když experimentálně předvídatelnému závěru. Nedávno jsem trpěl celkem silným nachlazením dutin, jak si mohli někteří z vás všimnout. Expozice nejenže vyléčila antrax, také zcela odstranila ono nachlazení. Virus nachlazení zahrnuje více než tucet známých patogenních organismů a pravděpodobně stejné množství neznámých. Expozice je zabila všechny bez rozdílu."

"Jsem potěšen, že takové hlášení dostávám, doktore," odpověděl Ardmore. "Tento objev může být dlouhodobě pro lidskou rasu mnohem důležitější než jakékoliv současné vojenské využití. Ale jak se to týká ustavení filiálního kostela v Denveru?"

"Nuže, pane, možná se ho to netýká. Ale dovolil jsem si pověřit Scheera modifikací jedné z přenosných energetických jednotek tak, aby mohli všichni naši agenti běžně uzdravovat, i když budou vybaveni jen berlou. Myslím, že byste mohl počkat, až tu samou modifikaci Scheer udělá na berlách navržených k použití Thomasem a Howem."

"Asi máte pravdu, pokud to nebude trvat příliš dlouho. Mohu tu modifikaci vidět?"

Scheer předvedl hůl, na níž pracoval. Na povrchu se nijak nelišila od ostatních. Šest stop vysoká tyč završená hlavicí ve formě ozdobné krychle okolo čtyř palců v průměru. Strany krychle byly vybarveny tak, aby odpovídaly stranám velkého chrámu. Základ krychle a celá berla byly pokryty složitými ornamenty vyvedenými válečkem, vytvářenými arabeskami a jemným basreléfem vše dovedně zastíralo ovladače energetické jednotky a projektoru umístěné v krychlové hlavicí.

Povrchový vzhled berly Scheer nezměnil; jednoduše přidal k pohonné jednotce v krychli vnitřní dodatečný okruh, díky němuž mohla oscilovat jen mimo frekvenční pásma smrtelná obratlovcům. Tento okruh ovládal energetickou jednotku a projektor poté, co byl stisknut určitý list na dekoraci hole.

Scheer a Graham se společně lopotili s vytvářením vzhledu hole tak, aby bylo dosaženo integrovaného celku, v němž bude mechanika skryta za uměleckou kamufláží. Byl z nich dobrý tým. Ve skutečnosti nebyly jejich talenty zase tak vzdáleny; umělec je ze dvou třetin řemeslníkem a řemeslník má v podstatě stejné kreativní nutkání jako umělec.

"Navrhují," dodal Brooks poté, co bylo nové ovládání vysvětleno a předvedeno, "aby byl tento nový efekt zasvěcen

Tamaře, Paní milosti, a aby se zapnulo její světlo, když bude používán."

"Tak jo. Dobrý nápad," schválil to Ardmore. "Nikdy nepoužívejte berlu k nějakému účelu bez zapnutí světla spojeného s bohem, jehož pomoc máte přivolávat. To je neměnné pravidlo. Ať si zavaří mozky, až se budou snažit přijít na to, jak může prosté monochromatické světlo způsobovat zázraky."

"Proč se otravovat s nesmysly?" dotazoval se Calhoun. "Panasiati pravděpodobně nebudou schopni detekovat námi používaný efekt tak jako tak."

"Jsou pro to dva důvody, plukovníku. Doufáme, že tím, že jim dáme falešnou návnadu, za níž půjdou, zajistíme, aby své vědecké snahy zaměřili špatným směrem. Nemůžeme si dovolit podcenit jejich schopnosti. Ale ještě důležitější je psychologický dopad na nevědecké myšlení, bílé i žluté. Lidé si myslí, že kouzelné věci také kouzelně vypadají. Průměrný Američan je zcela neohromen vědeckými divy; očekává je, bere je jako samozřejmost s přístupem, který lze vyjádřit jako: "No a co? Za to jste vy, hoši, placení."

Ale přidejte dostatečné množství nesmyslů a dogmat a nedejte tomu nálepku 'vědecké', a udělá to na něj dojem. Tomu se říká báječná reklama."

"Tedy," řekl Calhoun, zamítaje celou záležitost, "bezpochybně to víte nejlépe - zjevně máte značné zkušenosti s oblbaváním veřejnosti. Já jsem se o podobné záležitosti nikdy nezajímal; mé zájmy jsou čistě vědecké. Jestli mne tady už nepotřebujete, majore, mám nějakou práci."

"Jistě, plukovníku, jistě! Jen jděte, vaše práce má nejvyšší důležitost..."

"Přesto nechápu," dodal zamyšleně, jakmile byl Calhoun pryč, "proč by masová psychologie neměla být vědeckým oborem. Kdyby si nějací vědci dali tu práci, aby zformulovali věci, které obchodníci a politici už znají, nemuseli bychom se dostat do té šlamastyky, ve které jsme."

"Myslím, že na to dokážu odpovědět," řekl ostýchavě dr. Brooks.

"Cože? Ach ano, doktore - co jste to chtěl říct?"

"Psychologie není vědou proto, že je příliš komplikovaná. Vědecká mysl je většinou systematická, s přirozenou náklonností k řádu. Neschvaluje a má tendenci ignorovat odvětví, v nichž není řád ihned viditelný. Kloní se k oborům, kde je řád snadno k nalezení, jako jsou fyzikální vědy, a komplexnější odvětví ponechává těm, kteří hrají podle ucha, jak se říká. Tudíž máme přísně termodynamickou vědu, ale nevypadá to, že bychom ještě dlouho mohli mít vědu psychodynamickou."

Wilkie se prudce otočil, takže byl k Brooksovi čelem. "Tomu opravdu věříš, Brooksíku?"

"Jistě, drahý Bobe."

Ardmore poklepal na stůl. "Je to zajímavé téma a rád bych v diskusi pokračoval - ale vypadá to na dešť a seno pořád ještě není pod střechem. Takže k záležitosti týkající se vyhledání kostela v Denveru - má někdo nějaký nápad?"

## Kapitola 6

Wilkie řekl: "Jsem rád, že se tím nemusím obtěžovat. Nemám totiž ponětí, kde bych měl začít."

"Ale Bobe; možná se tím budeš muset obtěžovat," odporoval Ardmore. "Možná se tím budeme muset obtěžovat všichni. Sakra - kdybychom jenom měli několik set lidí, na které bychom se mohli spolehnout! Ale nemáme; je nás jen devět." Chvilí seděl bez hnutí a bubnoval na stůl. "Jen devět."

"Plukovníka Calhouna nikdy nepřinutíte, aby vyřvával jako kazatel," podotkl Brooks

"Dobře tedy - osm. Jeffe, kolik je ve Spojených státech velkoměst a měst?"

"A nemůžete použít Franka Mitsuiho," trval na svém Brooks. "A když už jsme u toho, i když bych moc chtěl, nevím, jak byste mohli použít mne. O rozjezdu falešné církve toho nevím o nic víc než o baletu."

"Nerozčilujte se, doktore, ani já ne. Budeme muset improvizovat. Naštěstí tady neexistuje příliš pravidel. Můžeme si to ušít na tělo."

"Ale jak chcete být přesvědčivý?"

"Nemusíme být přesvědčiví - ne ve smyslu konvertitů. Skuteční konvertité by se mohli ukázat jako obtíž. Musíme být přesvědčiví jen natolik, abychom vypadali jako opravdová církev před našimi vládci. A to příliš přesvědčivé být nemusí. Všechna náboženství vypadají navenek stejně hloupě. Vezměte -" Ardmore zachytil pohledem Scheerův výraz a řekl: "Promiňte! Nechtěl jsem nikomu šlápnout na kuří oko. Ale je to fakt, který my vojensky využijeme. Vezměte si kterýkoliv náboženský obřad, jakékoliv teologické tvrzení: vyjádřeny běžnými termíny budou lidem zvenčí připadat jako úplný nesmysl, od rituálního, symbolického konzumování lidského masa a krve, což je praktikováno všemi křesťanskými náboženstvími, až po otevřený kanibalismus prováděný některými divochy.

No tak, počkejte!" pokračoval. "Ničím po mně neházejte. Nevynáším soudy nad žádnými náboženskými vírami nebo praktikami; jen poukazuji na to, že můžeme dělat úplně cokoliv, pokud to budeme nazývat náboženskou praktikou a pokud nebudeme opičákům šlapat na paty. Musíme rozhodnout, co vlastně budeme dělat a co říkat."

"Blábolení mi starosti nedělá," řekl Thomas. "Jen jsem se držel toho, abych velkými slovy nic neřekl, a ono to vyšlo. Jde o to efektivní zaháknutí se ve městech. Nato prostě nemáme dost lidí. Nato jste myslel, když jste se mne ptal, kolik je v zemi velkoměst a měst?"

"Hmmm, ano. Nemůžeme jednat - nesmíme jednat, dokud nebudeme pokrývat Spojené státy jako deka. Budeme se muset rozhodnout pro dlouhou válku."

"Majore, proč chcete pokrývat každé velkoměsto a město?"

Ardmore vypadal, že jej to zaujalo. "Mluv dál."

"Nuže," pokračoval nesměle Thomas, "podle toho, co už o víme, Panasiati neudrží skutečné vojenské síly v každé vesničce. Existuje něco mezi šedesáti a pětasedmdesáti místy, která obsadili posádkou. Většina měst má jen něco na způsob kombinace výběrčího daní, starosty a šéfa policie dohlížejícího na plnění příkazů Zástupce. Tenhle místní

papaláš není dokonce ani vojákem v pravém slova smyslu, přestože je ozbrojený a nosí uniformu. Je něco jako poslanec, civilní služebník vystupující jako vojenský guvernér. Myslím, že si můžeme dovolit ho ignorovat; jeho moc by se neudržela ani pět minut, kdyby neměl za zády vojáky a zbraně ve městech s posádkou."

Ardmore přikývl. "Rozumím, co máš na mysli. Myslíš si, že bychom se měli soustředit na posádková města a zbytek nechat na pokoji. Ale Jeffe - nesmíme nepříteli podcenit. Jestliže se velký bůh Mota ukáže jen na obsazených místech a nikde jinde, nějakému zpravodajskému důstojníkovi mezi Panasiaty to může ve chvíli, kdy bude šmejdit ve statistikách o obsazenosti země, připadat ohromně zábavné. Myslím, že se musíme ukázat tu i onde."

"A já uctivě oponuji, že nemůžeme, pane. Na to, abychom to spustili, nemáme dost mužů. Už tak budeme mít dost problémů s rekrutováním a vycvičením tolika mužů, aby založili kostel v každém z posádkových měst."

Ardmore si cucal nehet na palci a vypadal zklamaně. "Asi máš pravdu. Takže, čert to vem. Když tady budeme sedět a dělat si starosti s těžkostmi, nikam se nedostaneme. Řekl jsem, že budeme muset hrát podle ucha, a přesně to uděláme. Nejprve musíme postavit velitelství v Denveru. Jeffe, co k tomu budeš potřebovat?"

Thomas se zamračil. "Nevím. Peníze, předpokládám."

"S těmi není problém," řekl Wilkie. "Kolik? Dokážu ti vyrobit půl tuny zlata stejně snadno jako půl kila."

"Nemyslím, že by mohl snadno utratit valoun," podotkl Ardmore. "Mělo by to být v mincích."

"I valoun se dá použít," oponoval Thomas. "Jediné, co musím udělat, je zanést ho do Císařské banky. Vyrýžované zlato je vítané; naši milostiví páni účtují za tvrdou měnu hotovéj majlant."

Ardmore zakroutil hlavou. "Nedochází ti propagandistický aspekt. Kněz v dlouhé róbě a se splývajícím plnovousem se nevytahuje s šekovou knížkou a plnicím perem; to nepatří k roli. Nechci, abys měl jakýkoliv bankovní účet; ten by nepříteli poskytl detailní záznamy všeho, co děláš. Chci, abys za věci platil krásnými, třpytivě zlatými mincemi, hromádkami mincí. Ty udělají obrovský dojem. Scheere, jste dobrý v padělání?"

"Nikdy jsem to nezkusil, pane."

"Někdy se začít musí. Každý potřebuje alternativní zaměstnání. Jeffe, asi jsi neměl možnost vzít císařskou zlatou minci, že? Potřebujeme vzor."

"Ne, neměl. Ale myslím, že bych nějakou mohl dostat, pokud mezi vandráky vyšlu hlášku, že nějakou potřebuju."

"Nesnáším čekání. Ale aby ses mohl pustit do Denveru, potřebuješ peníze."

"Musí to být císařské peníze?" zeptal se doktor Brooks.

"Co?"

Biolog z kapsy vylovil zlatý pětidolar. "Tohle je mince pro štěstí, kterou nosím už od dětství. Myslím, že je šťastná chvíle na to, abych ji dal do oběhu."

"Hmm... Co myslíš, Jeffe? Udáš americké peníze?"

"Tedy, americké bankovky dobré nejsou, ale zlatá mince - odhaduji, že pokud jde o zlato, nebudou ty pijavice nic namítat - alespoň za cenu ryzího zlata. Jsem si jistý, že Američani ji přijmou."

"Nezáleží na tom, kolik si srazí." Ardmore minci vzala hodil ji Scheerovi. "Jak dlouho vám bude trvat, než toho uděláte čtyřicet, padesát liber?"

Hlavní seržant si minci prohlížel. "Ne dlouho, pokud je budu namísto ražení odlívat. Chcete je všechny úplně stejné, pane?"

"Proč ne?"

"Nuže, pane, jedná se o datum."

"Ach! Chápu. Tedy, tohle je jediná matrice, kterou máme; odhaduji, že musíme doufat, že si toho buď nevšimnou, nebo jim to bude jedno."

"Pokud byste mi poskytl jen o trochu více času, pak myslím, že bych to mohl dát do pořádku, pane. Udělám přibližně dvacet s touhle jako se vzorem, pak na tom trochu ručně zapracuji a dám na každou jiné datum. Tím dostanu dvacet různých matric namísto jedné."

"Scheere, vy máte duši umělce. Udělejte to tak. A když už v tom budete, tak na každé raději změňte i škrábance a známky opotřebení."

"Nato už jsem myslel, pane."

Ardmore se zazubil. "Tenhle tým ještě přivedí Jeho Císařské Ohavnosti pěkné bolení hlavy. Nuže, co ty na to, Jeffe? Ještě nějaké body, které bychom měli vyřešit, než tuhle sešlost rozpustíme?"

"Jen jeden, šéfe. Jak se dostanu do Denveru? Či spíše, jak se tam dostaneme, když předpokládám, že Howe pojede také?"

"Věděl jsem, že se zeptáš. Je to případný dotaz; nemůžeme čekat, že ti Zástupce poskytne helikoptéru. Jak jsi na tom s nohama? Něco polámaného? Kuří oka a puchýře?"

"Nato se fakt těším, že půjdu pěšky. Je to daleko."

"Nevyčítám ti to. A nejhorší na tom je, že tenhle problém už teď budeme mít pořád, pokud se budeme usazovat v celé zemi."

"Nechápu, v čem je obtíž," vložil se do toho Brooks. "Myslel jsem, že obyvatelé stále ještě mohou řídit cokoliv s výjimkou letadel?"

"Jistě - s cestovními povoleními a nekonečnou byrokracií. Nevadí," pokračoval Ardmore. "Přijde den, kdy kostým kněze Moty bude jediným cestovním povolením, které budeme potřebovat. Pokud to uděláme dobře, budou z nás oblíbenci se všemi druhy speciálních privilegií. Mezitím musíme nějak vymyslet, jak dostat Jeffa do Denveru, aniž bychom přilákali nepřiměřenou pozornost a aniž by si úplně sešlapal nohy. Pověz, Jeffe, nikdy jsi mi neřekl, jak jsi cestoval. Nějak jsme se k tomu nedostali."

"Stopoval jsem. Taky trochu nádeničina. Většina tiráků se příliš bojí tajné policie, než aby to riskovala."

"Ty's stopoval? To's neměl, Jeffe. Kněží Moty nestopují. Nepasuje to k děláni zázraků."

"Takže co dělají? Přemýšlejte, majore, kdybych šel pěšky, byl bych pořád ještě na cestě - nebo spíše zatčený nějakým poskokem, ke kterému se ještě nedostaly novinky." Na Thomasově tváři bylo patrné podráždění, což u něj bylo velmi neobvyklé.

"Promiň. Neměl jsem se s tebou hádat. Ale budeme muset vymyslet lepší způsob."

"Proč ho tam nemůžu prostě odvézt v jednom z hlídkových vozidel?" zeptal se Wilkie. "V noci, samozřejmě."

"Noc pro radar nic neznamená, Bobe. Sestřelili by tě z oblohy."

"Nemyslím. K dispozici máme téměř neomezené množství energie - někdy mě až straší, když si uvědomím kolik. Myslím, že můžu sestavit majákový efekt na radary, který odpálí každou radarovou soustavu zaměřenou na nás."

"A dát nepříteli zprávu, že je tady pořád ještě někdo schopný dělat čachry s elektronikou? Nesmíme se prozradit tak brzy, Bobe." Wilkie schliple zmlkl. Ardmore uvažoval. "A přesto musíme riskovat. Sestav ten svůj zázrak, Bobe - pak naplánuj přízemní let po celé trase. Uděláme to kolem tří nebo čtyř ráno, kdy je šance, že vás vůbec nezachytí. Použij ten svůj trik, pokud budeš muset, ale jestli to uděláš, pak se všichni vrátí na základnu. Incident nesmí být spojován s kněžími Moty, dokonce ani časově. To samé platí, až vás tam Wilkie usadí, Jeffe. Pokud budeš přepaden, použij Ledbetterův efekt tak, abys pozabíjel všechny nepřátele ve své blízkosti - a pak přejdi do utajení. Jdi tábořit. Žádný Panasiat nesmí mít za žádných okolností podezření, že by kněží Moty nebyli tím, čím se zdají být. Pozabíjejte svědky a zmizte."

"Dobře, šéfe."

Malé hlídkové vozidlo se vznášelo nad horou Lookout, několik metrů od hrobu Buffalo Billa. Otevřely se dveře a na zem seskočil kněz, který pod tíhou opasku s penězi, jenž mu visel od ramen k pasu, klopýtl. Následovala jej podobná postava, ta přistála poněkud jistěji. "Jsi v pořádku, Jeffe?"

"Jasně." Wilkie přepnul vozidlo na automat na tak dlouho, aby se mohl vyklonit a říci: "Hodně štěstí!"

"Díky. Ale už zmlkni a jeď."

"Dobře." Dveře se zavřely a vozidlo zmizelo do noci.

Když Thomas s Howem došli na úpatí hory a zamířili k Denveru, už se rozednívalo. Pokud jim bylo známo, nebyli objeveni, i když jednou se museli několik minut krčit mezi keři, kdy se báli i nadechnout, zatímco kolem procházela hlídka. Jeff měl berlu v pohotovosti, palec lehce položený na zlatém listu v dekoraci pod krychlí Moty. Ale hlídka přešla, aniž by o namířených osedlaných blescích věděla.

Když už byli ve městě a za denního světla, nepokoušeli se nadále vyhýbat pozornosti. Tak brzy bylo vzhůru jen několik Panasiatů; po ulicích pospíchali za prací příslušníci rasy otroků, ale panská rasa ještě spala. Američané, kteří je viděli, se na ně letmo zahleděli, ale ani je nezastavili, ani na ně nepromluvíli; rodilí Američané už se stačili naučit první zákon policejního státu: starej se o své a nebuď zvědavý!

Jeff se chtěl záměrně setkat s nějakým panasijským policistou. Spolu s Alekem sestoupili z obrubníku, zapnuli si štíty a čekali. V blízkosti nebyli žádní Američané; přítomnost okupantů je naučila, jak splynout se zemi. Jeff si navlhl rty a řekl: "Já obstarám mluvení, Aleku."

"To se mi hodí."

"Už jde. Ach, můj bože, Aleku, zapni si svatozář!"

"Cože?" Howe zajel prstem pod turban na místo za pravým uchem; nad hlavou se mu náhle objevila svatozář, zářivé duhově zbarvené světlo. Byl to pouhý ionizační efekt, salónní trik s přídatnými spektry, mnohem méně záhadný než přírodní aura - ale vypadalo to dobře.

"To je lepší," kvitoval Jeff koutkem úst. "Co se děje s tvým vousem?"

"Nechce držet. Potím se."

"Ať se ti teď neodlepí! Už jde -" Thomas vystříhl žehnajícím pózu; Howe ho následoval. Jeff zadeklamoval: "Pokoj s tebou, pane!"

Asijský policajt se zastavil. Jeho znalost angličtiny byla omezena na zastavit, pojd' se mnou a ukaž kartu; aby udržel psy v lajně, spoléhal na svou hůl. Na druhé straně však ten postoj poznal; byl totožný s obrázkem na vyhláše, kterou zrovna poslali do kasáren - tohle byla jedna z mnoha hloupých věcí, které otroci mohli dělat.

Přesto je otrok pořád jen otrokem a musí být držen zkrátka. Všichni otroci se musí klanět; to tihle neudělali. Zamířil holi na bránci bližšího otroka.

Obušek se odrazil předtím, než se k postavě v rouchu dostal; policajta brněly prsty stejně, jakoby praštil do něčeho dost tvrdého. "Pokoj s tebou!" zamumlal znovu Jeff a podíval se na něj zpřímá. Muž byl ozbrojený vortexovou pistolí; té se Jeff nebál, nebylo však součástí plánu, aby ta kreatura zjistila, že jsou imunní vůči císařovým zbraním. Mrzelo ho, že musel použít štít proti ráně holí, a doufal, že Panasiat nebude schopen uvěřit svědectví svých smyslů.

Muž byl určitě překvapený. Podíval se na obušek, rozmáchl se, jakoby chtěl znovu udeřit, pak se však zdálo, že si to rozmyslel. Uchýlil se ke své skrovné anglické zásobě. "Pojd' se mnou!"

Jeff znovu zvedl ruku. "Pokoj s tebou! Nesezdává se, aby sluhák parákoval podpaložníka před zraky velkého pána Moty! Krleš!" Ukázal na Howeho.

Policajt vypadal nerozhodně, načež přešel několik metrů na roh ulice, podíval se nahoru a dolů a zapískal na píšťalku. Alec zašeptal: "Proč jsi ukázal na mne?"

"Nevím. Vypadalo to jako dobrý nápad. Sleduj!"

Přiklusal další policajt; duo pak přistoupilo k Howemu s Thomasem. Nově příchozí vypadal, že je nadřazeným prvního; měli krátkou debatu v monotónní řeči, která nedávala smysl, pak se ten, co přišel, přiblížil a vytahoval pistol. "Teď hned, vážení, pojdte se mnou!"

"Pojd', Aleku." Thomas se zařadil za policisty, přičemž si vypnul štít. Doufal, že si toho Alec všimne a přizpůsobí se, asi

bude dobré, když existenci štítů utají - alespoň prozatím.

Panasiasi je vedli na nejbližší policejní stanici. Jeff krácel svižně kupředu a rozdával svatá požehnání na všechny strany. Když se ke stanici blížili, nadřízený policista poslal toho druhého napřed. Jakmile skupinka dorazila, sloužící důstojník, viditelně zvědavý na ty podezřelé rybky, které jeho muži ulovili, už čekal ve dveřích.

Byl jednak zvědavý, ale také nervózní; věděl, za jakých okolností odešel nešťastný poručík, jenž tyto podivné svaté muže objevil jako první, za svými předky. Byl rozhodnutý neudělat chybu, díky níž by ztratil tvář.

Jeff k němu připochoďoval, nasadil pózu a řekl: "Pokoj s tebou! Pane, musím si stěžovat na tvé služebníky. Přerušili nás při výkonu svaté práce, posvěcené osobně Jeho Jasností, císařským Zástupcem!"

Důstojník poklepal prsty na vycházkovou hůl, načež promluvil ve vlastním jazyce ke svým podřízeným. Otočil se zpět na Jeffa. "Kdo jsi?"

"Kněz velkého boha Moty."

Stejnou otázku položil Panasiat i Alekovi; Jeff zasáhl. "Pane," řekl kvapně. "On je tím nejsvětějším a přijal přísahu mlčení. Donutí-li ho ji porušit, padne tento hřích na tvou hlavu."

Důstojník zaváhal. Bulletin týkající se těchto bláznivých domorodců byl velmi jasný, neposkytoval však žádný zřejmý precedens, jak s nimi nakládat. Nesnášel, když musel ustavovat precedenty. Ti, kteří tak činili, byli někdy povýšeni, častěji se však připojili k předkům. "Nemusi svou přísahu porušovat. Ale oba mi ukažte karty."

Jeff vypadal překvapeně. "Jsme pokorní, bezejmenní svatí muži sloužící velkému bohu Motovi. Co bychom s něčím podobným dělali?"

"Dělejte!" Jeff se snažil vypadat spíše smutně než nervózně. V mysli si tuto řeč nacvičoval; hodně na ní záleželo, aby se dostali dál. "Je mi tě líto, mladý pane. Budu se za tebe u Moty modlit. Ted' však musím trvat na tom, abys mne zavedl k Zástupci císaře - ihned!"

"To nejde."

"Jeho Výsost už mne viděla; uvidí mne znova. Zástupce císaře je vždy připraven setkat se se služebníky velkého boha Moty." Důstojník se na něj po díval, otočil se a vešel zpět do budovy stanice. Čekali.

"Předpokládáš, že nás opravdu zavede k Princi?" zašeptal Howe.

"Doufám, že ne. Nemyslím."

"Takže co uděláš, až nás tam zavede?"

"Co budu muset. Zmlkni - máš být pod přísahou mlčení." Důstojník se vrátil za několik minut a úsečně řekl: "Můžete jít."

"K císařskému Zástupci?" otázal se Jeff škodolibě.

"Ne ne! Prostě jděte. Vypadněte z mého okrsku."

Jeff o krok ustoupil a učinil poslední požehnání. Oba "kněží" se odvrátili. Koutkem oka Jeff spatřil, že důstojník pozvedl vycházkovou hůl a surově sekl staršího z policistů; dělal, jako že nevidí. Obešli asi jeden blok, než na Howeho promluvil. "Tak! Na chvíli bychom neměli mít potíže."

"Jak's na to přišel? Určitě jsi ho podráždil."

"O tom to není. Nemůžeme připustit, aby si on nebo kterýkoliv jiný policajt myslel, že nás může postrkovat jako ostatní."

Až obejdeme tři bloky, po celém městě už se roznese, že jsem zpátky a volný. Právě to potřebujeme."

"Možná. Pořád si myslím, že je nebezpečné, aby nad námi bděli policajti."

"Nechápeš to," řekl Jeff netrpělivě. "Neexistuje jiný bezpečný způsob, jak to udělat. Policajti jsou policajti, bez ohledu na barvu kůže. Jednají ve strachu a strachu rozumějí. Jakmile pochopí, že se nás nesmí dotknout, že obtěžovat nás má velmi neblahé účinky, budou k nám stejně zdvořilí jako ke svým nadřízeným. Uvidíš."

"Doufám, že máš pravdu."

"Mám. Policajti jsou policajti. Hezky brzo je budeme mít na naší výplatní listině. Ó, ó! Sleduj, Aleku - tady jde další." Za nimi cupital panasijský policista. Ale namísto toho, aby je honil nebo aby je vyzval k zastavení, přešel a držel se na jejich úrovni na druhé straně ulice. Odhodlaně je ignoroval.

"Co se podle tebe děje, Jeffe?"

"Máme garde. To je dobré - zbytek těch opičáků nás teď nebude otravovat. Budeme prostě pokračovat v práci. Ty tohle město znáš dost dobře, že jo? Kde si myslíš, že bychom měli umístit chrám?"

"Hádám, že to záleží na tom, co hledáš."

"Nevím přesně." Zastavil se a setřel si z tváře pot; v róbách bylo horko a opasek s penězi to ještě ztěžoval. "Když už jsem tady, připadá mi celá záležitost hloupá. Asi se nehodím na tajného agenta. Co takhle v západní části, v bohaté čtvrti? Chceme udělat velký dojem."

"Ne, nemyslím, Jeffe. V bohatých čtvrtích jsou teď jen dva druhy lidí."

"Ano?"

"Panasiasi a zrádci - obchodníci z černého trhu a další kolaboranti."

Thomas vypadal šokovaně. "Asi jsem už dlouho mimo. Až doted' mě vůbec nenapadlo, že by Američan - kterýkoliv Američan - mohl spolupracovat s vetřelci."

"No, já bych tomu taky nevěřil, kdybych to neviděl. Odhaduji, že někteří lidé udělají cokoliv, jsou to děvky."

Dohodli se na prázdném skladišti v centru města u řeky, v lidnaté, chudé čtvrti. Tato oblast už byla dlouho sešlá; teď byla v krizi. Tři ze čtyř obchodů byly zabeďněné; trh stagnoval. Skladiště bylo jednou z mnoha prázdných budov.

Thomas si jej vybral, protože mělo téměř krychlový tvar a odpovídalo tak mateřskému chrámu a krychli na berle, a díky skutečnosti, že od ostatních budov bylo odděleno alejí na jedné straně a prázdným pozemkem na druhé.

Hlavní dveře byly vylomené. Nakoukli dovnitř, vešli a rozhlíželi se. Všude byl nepořádek, ale rozvody byly netknuté a stěny důkladné. Přízemím byla jedna místnost se stropem ve výšce dvaceti stop a s několika pilíři; ty poslouží při

"bohoslužbách".

"Myslím, že to bude stačit," rozhodl Jeff. Z hromady odpadků nakupených u zdi vyběhla krysa. Téměř jakoby duchem nepřítomen na ni zaměřil berlu; zvířátko vyletělo vysoko do vzduchu a dopadlo mrtvé na zem. "Jak to zařídíme s koupí?"

"Američané nesmí vlastnit nemovitosti. Budeme muset zjistit, který úředník má na to tady práva."

"To by nemělo být těžké." Vyšli ven; jejich policejní doprovod čekal na druhé straně ulice. Díval se opačným směrem. Ulice teď byly slušně zaplněné, dokonce i v této čtvrti. Thomas zachytil procházejícího chlapce - dítě, kterému nebylo více než dvanáct, ale mělo ostré, vědoucí oči cynického muže. "Pokoj s tebou, synu. Kdo pronajímá tuto budovu?"

"Hej, pusťte mě!"

"Nechci ti nijak ublížit." Podal chlapci jeden ze Scheerových nejlepších pětidolarových výtvorů.

Chlapec se na něj podíval a očima z něj sklouzl na asijského hlídače na druhé straně ulice. Ten však nevypadal na to, že by se díval; mladík nechal minci zmizet. "To byste se měli sejít s Konským. On má tyhle věci podchycené."

"Kdo je Konský?"

"Každý zná Konského. Řekni, dědo, co maj tyhle srandovní hadry za význam? Šikmovoci ti budou dělat potíže."

"Jsem knězem velkého boha Moty. Pán Mota se o své stoupence stará. Zaved' nás za tím Konským."

"Ani náhodou. Nechci se zaplýst se šikmovocejma." Chlapec se snažil vykroutit; Jeff ho držel pevně za paži a vytáhl další minci. Ale nepodal mu ji.

"Neobávej se. Pán Mota ochrání také tebe."

Kluk se na minci podíval, rozhlédl se kolem sebe a řekl: "O.K. Pojd'te."

Zavedl je za roh a do kanceláře, do které se šlo po schodech v budově nad pivnici. "Jestli je doma, tak je tady nahoře." Jeff dal chlapci druhou minci a řekl, ať zase přijde, do skladiště, protože Pán Mota má pro něj dárek. Když stoupali do schodů, zpochybňoval Alec moudrost tohoto rozhodnutí.

"To děcko je v pořádku," řekl Jeff. "Jistěže z něj věci, které se mu staly, udělaly hajzlíka. Ale je na naší straně. Dá o nás vědět - a ne Panasiatům."

Konský, jak se ukázalo, byl mírně podezřivavý muž. Brzy bylo zřejmé, že "má konexe", ale než spatřil červeně zlatou barvu peněz, bylo s ním těžké pořízení. Poté mu přinejmenším nevadil divný hábit a zvláštní chování klientů (Thomas mu poskytl celý výklad s připojeným požehnáním, přičemž mu bylo jasné, že to Konský bude brát s rezervou, ale bylo třeba zůstat v roli). Ověřil si budovu, kterou měl Thomas na mysli, usmlouval nájemné a úplatek - říkal tomu "poplatky za zvláštní služby" - a opustil je.

Thomas s Howem byli rádi, že zůstali sami. Být "svatým mužem" mělo svá minus; od chvíle, kdy opustili Citadelu, neměli nic k jídlu. Jeff z pod róby vydoloval sendviče, které sežvýkali. Nejlepší však bylo, že u Konského kanceláře byla i koupelna.

O tři hodiny později byli majiteli dokumentu, anglického překladu udávajícího, že Božský císař s milostivým potěšením poskytuje svým věrným poddaným atd, atd - pronájem splatný na skladiště. Výměnou za další nesmyslně vysokou částku Konský souhlasil, že ihned popožene dostatek pracovních sil, aby to místo vyčistili, ještě ten samý den, a že zajistí nutné opravy a materiál. Jeff mu poděkoval a s kamennou tváří jej pozval na první bohoslužbu konanou v novém chrámu.

Plahočili se zpátky do skladiště. Když už byli mimo Konského doslech, Jeff řekl: "Viš, Aleku, naše role budeme hodně využívat, ale až přijde ten den, nuže, pak mám takový seznámek a on je hned nahoře. Chci se o něj postarat sám."

"Rozděl se o něj se mnou," byl jediný Howeho komentář. Když došli ke skladišti, vynořil se odněkud pouliční výrostek. "Nějaký další úkoly, dědo?"

"Buď požehnan, synu. Ano, několik." Po další finanční transakci chlapec odešel, aby pro ně našel lůžka a přikrývky. Jeff sledoval, jak odchází, a řekl: "Myslím, že z toho kluka udělám ministranta. Může chodit, kam my ne, a dělat věci, které my nemůžeme a policajti budou sotva kontrolovat někoho jeho věku."

"Nemyslím, že bys mu měl důvěřovat."

"Nebudu. Bude vědět jen tolik, že jsme párek hlupáků, a bude skálopevně přesvědčený, že jsme kněžími velkého boha Moty. Nemůžeme si dovolit někomu důvěřovat, Aleku, dokud si jím nebudeme jistí. Pojd' - pozabíjíme všechny místní krysy dřív, než dorazí uklízeči. Chceš, abych na tvé berle zkontroloval nastavení?"

S příchodem noci začínal být První denverský chrám Pána Moty skutečností, i když ještě pořád vypadal jako skladiště a neměl žádnou kongregaci. Páchlo to tam desinfekcí, odpadky byly pryč a vstupní dveře se daly zamknout. Byly tam dvě postele, které sice vypadaly jako z vetešnictví, ale stačily, aby na nich mohli dva muži čtrnáct dní přespávat.

Doprovod z policejní stanice byl pořád ještě na druhé straně ulice.

\*

Strážník s nimi zůstal čtyři dny. Dvakrát přišly policejní jednotky a místo prohledaly. Thomas je nechal: zatím nebylo co skrývat. Berly pro ně stále byly jediným zdrojem energie a díky jedinému Ledbetterovu komunikátoru, který s sebou měli, Howe během dne vypadal tak trochu jako hrbáč. Nosil ho na sobě, zatímco Thomas měl zase opasek s penězi. V mezidobí získali přes Konského rychlé a silné pozemní vozidlo - a povolení k tomu, aby ho mohli řídit, nebo si ho nechat řídit kdekoliv pod jurisdikcí Zástupce. "Poplatek za zvláštní služby" byl dost vysoký. Řidiče, jehož si najali, nezařizovali přes Konského, ale nepřímo přes Mrňouse Jenkinse, chlapce, který jim pomohl první den.

Jejich hlídka byla odvolána kolem poledne čtvrtého dne. To odpoledne nechal Jeff Howeho, ať dohlédne na budovu, a autem odjel nazpět do Citadely. Vrátil se se Scheerem, který se v kněžském rouchu a s plnovousem tvářil nesmírně znechuceně a ne ve své kůži, ale který s sebou přivezl krychlovou bednu vybarvenou v šesti posvátných barvách Moty. Když byli uvnitř skladiště za zamčenými dveřmi, Scheer bednu velmi opatrně a speciálním způsobem zabráňujícím explozi, která by vyhodila do vzduchu jak je, tak budovu, otevřel. Pak byl velmi zaneprázdněn stavbou

nového "oltáře". Skončil krátce po půlnoci; ještě další věci bylo třeba udělat venku, kdy Thomas a Howe stáli na stráži, připravení podle nutnosti kohokoliv omráčit nebo zabít, aby zabránili tomu, že by byl seržant vyrušen. Ranní slunce dopadlo na smaragdově zelené průčelí, ostatní zdi měly červenou, zlatou a nebesky modrou barvu. Motův chrám byl připraven na konvertity - a na ostatní. Nejdůležitější bylo, že teď nemohl beztrestně projít dveřmi nikdo s výjimkou lidí kavkazské rasy. Hodinu před úplným rozedněním se Jeff postavil do dveří a nervózně čekal. Náhlá proměna jistě přiláká další prohledávací oddíl: pokud to bude nutné, musí je zastavit, omráčit, nebo dokonce zabít - k žádnému prohlídce však nesmí dojít. Doufal, že je odradí; chrám musí být zavedený jako enkláva užívaná jen otrockou rasou. Ale mírný nadbytek horlivosti na straně úřednictva by ho přinutil k násilí, čímž by zničil naději na pokojnou penetraci. Howe k němu přišel zezadu tak, že poskočil. "Uf. Ach - Aleku! Tohle nedělej. Už tak jsem nervózní jak prvnička." "Promiň. Major Ardmore je na drátě. Chce vědět, jak ti to jde." "Musíš s ním promluvit ty. Nemůže odejít ze dveří." "Taky chce vědět, kdy bude Scheer zpátky." "Řekni mu, že ho pošlu nazpátek ihned, jakmile si budu jistý, že je bezpečné od těchto dveří odejít, ale ani o minutu dřív." "O.K." Howe odešel. Jeff se podíval zpět na ulici a cítil, že se mu na zátylku ježí vlasy. Na budovu zvědavě hleděl nějaký Panasiat v uniformě. Na chvíli zůstal stát, načež s tím psím poskakováním, které napodobovali všichni Asiati ve službě, odcupital. "Moto, chlače," řekl si Jeff pro sebe. "Je čas na ty tvoje nesmysly." Asi o deset minut později dorazil oddíl vedený stejným důstojníkem, který už budovu prohledával předtím. "Ustup stranou, svatý." "Ne, pane," řekl Jeff stroze. "Chrám je nyní zasvěcen. Nesmí do něj vstoupit nikdo, kdo není Motovým následovníkem." "My tvému chrámu neubližíme, svatý. Ustup stranou." "Pane, jestliže vstoupíte dovnitř, nebudu vás moci uchránit před hněvem Pána Moty. Ani vás nebudu moci uchránit před hněvem císařského Zástupce." Než měl důstojník čas nechat si to projít hlavou, Jeff rychle pokračoval: "Pán Mota tuto vaši návštěvu očekával a vítá vás. Příkazuje mi, svému pokornému služebníkov, abych ti dal tři dary." "Dary?" "Pro tebe -" Jeff mu dal do ruky těžký měsíc. "Pro tvého nadřízeného důstojníka, budiž pozhnáno jeho jméno -" následoval druhý váček - a pro tvé muže." Byl přidán třetí měsíc; Panasiat musel použít obě ruce. Chvilí tam stál. Nebylo pochyb, už podle váhy, co váčky obsahují. Bylo to více zlata, než kolik měl v rukou za celý svůj život. Brzy se otočil, vyštěkl na své muže nějaký rozkaz a odkráčel pryč. Znovu se objevil Howe. "Povedlo se, Jeffe?" "Alespoň tohle kolo." Thomas sledoval, jak oddíl odchází nahoru ulicí. "Policajti jsou všichni stejní, na celém světě. To mi připomíná jednoho hñupa od železnice, kterýho jsem kdysi znal." "Myslíš, že se rozdělí tak, jak jsi mu to navrhl?" "Jeho muži nedostanou ani ň, to je jasný. Možná se rozdělí se svým šéfem, aby mu zavřel pus. Pravděpodobně najde ještě dřív, než dojdou na stanici, způsob, jak třetí díl kořisti schovat. Ale nad čím přemýšlím: je to poctivý politik?" "Cože?" "Poctivý politik je ten, který zůstává koupenny. Pojď, připravíme se na zákazníky." Ten večer měli první bohoslužby. Z církevního hlediska nebyly nic moc, protože se do toho Jeff stále ještě nedostal. Podřídili se starému dobrému principu potulných misionářů: zazpívat hymnus a sníst jídlo. Tím jídlem však bylo dobré červené maso a bílý chleba - a jeho příjemci takhle dobře nejedli už celé měsíce.

Kapitola 7

"Haló? Haló? Jeffe, jsi tam? Slyšíš mě?"

"Jistě že vás slyším. Nekřičte, majore."

"Kéž by tahle věčička byla jako normální telefon. Rád bych viděl člověka, s nímž mluvím."

"Kdyby to byl běžný telefon, mohli by nás naši asijsí kámoši odposlouchávat. Proč nepožádáte Boba a plukovníka, aby vám vykouzlili obrazovou linku? Vsadím se, že to dokážou."

"Bob už to udělal, Jeffe, ale Scheer má tolik práce s instalací oltářů, že se mi ho nechce prosit, aby mi to vyrobil. Myslíš, že bys mohl pro Scheera naverbovat nějaké pomocníky? Jednoho nebo možná dva mechaniky a rádiového technika? Zpracovatelská část tohle překvapení se nám začíná trochu vymykat a Scheer se hroutí z přepracování. Každou noc za ním musím jít a přikázat mu, aby šel do postele."

Thomas se zamyslel. "Mám v hlavě jednoho muže. Býval hodinářem."

"Hodinář! To je skvělý!"

"Nevím. Je trochu rozhozený; celá jeho rodina byla vyvražděna. Smutný případ, skoro stejně smutný jako u Franka Mitsuiho. Povězte, jak se má? Cítí se o něco líp?"

"Zdá se. Ne uvnitř, pochopitelně, ale při práci vypadá dost šťastně. Převzal kuchyň a administrativu, kterou jsi pro mne dělal ty."

"Pozdravujte ho ode mne."

"Pozdravím. A teď ten hodinář - při verbování zaměstnanců do Citadely nemusíš být tak opatrný, jako při vybírání pracovníků do terénu, protože když už budou tady, nedostanou se ven."

"To vím, šéfe. Když jsem vám posílal Estelle Devensovou, nepoužil jsem žádné zvláštní testy. Pochopitelně bych ji neposlal, kdyby neměla být odvezena jako děvče pro potěšení."

"Udělal's to dobře. Estelle je fajn ženská. Pomáhá Frankovi v kuchyni, s Grahamem šije roucha a Bob Wilkie ji zaškoluje jakožto operátora paravysílačky." Ardmore se zachichotal. "Trochu nám tu do toho začíná kecat sex. Myslím, že Bob je na ni milý."

Thomasův hlas byl najednou vážný. "A co s tím, šéfe? Mohlo by to něco zvorat?"

"Nemyslím. Bob je gentleman a Estelle je ta nejmilejší holka, jakou jsem kdy viděl. Jestli jim začnou hormony zasahovat do práce, tak vstanu a z pozice hlavního kněze superkolosálního boha Moty je oddám."

"Bob tak daleko nezajde. Je trošku puritán, pokud vím."

"Tak potom je to z mého pohledu jakožto šéfa magistrátu téhle vzkvétající vesničky v pořádku. Nebud' nabrečený. Nebo mi pošli opravdového kněze."

"Co kdybych poslal více ženských, majore? Estelle jsem poslal víceméně impulzivně, je tady ale mnohem více mladých žen, které potřebují pomoc stejně jako ona."

Ardmore si dal s odpovědí na čas. "Kapitáne, to je velmi složitá otázka. Jsem velmi neochotně nucen říci, že jsme vojenskou organizací ve válce, ne misí pro záchranu osob. Pokud nebude žena verbována do vojenské funkce, k níž je způsobilá, nesmíte ji odvést, i kdyby ji to mohlo zachránit před panasijskými městy potěšení."

"Ano, pane. Přizpůsobím se. Neměl jsem Estelle posílat."

"Co se stalo, stalo se. Dobře se zapracovává. Nerozpakuj se verbovat vhodné ženské. Tohle bude dlouhá válka a myslím, že s promíchanou organizací udržíme morálku lépe než s čistě mužskou sestavou. Muži se bez žen hroutí; ztrácejí cíl. Ale zkus zajistit, aby tou další byla starší žena, něco mezi matkou představenou a gardedámou. Tím správným typem bude starší vycvičená sestra. Mohla by dělat Brooksovi asistentku v laboratoři a maminku klukům."

"Podívám se, co budu moci najít."

"A pošli sem toho hodináře. Fakt ho potřebujeme."

"Dnes večer mu udělám zkoušku pod injekcí."

"Je to nutné, Jeffe? Pokud mu Panasiati zabili rodinu, můžeš si být jeho smýšlením jistý."

"To říká on. Budu se cítit mnohem bezpečněji, když to řekne pod drogama. Víte, že to může být udavač."

"O.K., jako vždycky máš pravdu. Oba si dělejme to svoje. Kdy budeš schopen přenechat chrám Alekovi, Jeffe?"

Potřebuji tě tu."

"Alek by to mohl vzít hned, alespoň provoz. Ale pokud tomu dobře rozumím, mou hlavní povinností je vyhledat a naverbovat další 'kněze', kteří budou schopní jít do terénu a sami začít s novou buňkou."

"To je pravda, ale nemohl by to dělat Alec? Poslední zkoušky se koneckonců dělají tady. Dohodli jsme se, že pravá povaha toho, co děláme, nebude za žádných okolností odhalena nikomu, koho nebudeme mít uvnitř Citadely a pod palcem. Jestliže Alec při výběru lidí udělá chybu, nebude osudná."

Jeff si promýšlel to, co chtěl říci. "Podívejte, šéfe, z místa, na němž sedíte, to může vypadat jednoduše; odsud to tak jednoduše nevypadá. Já -" Odmlčel se.

"Co se děje, Jeffe? Znervózněl jsi?"

"Asi ano."

"Proč? Mně se zdá, že operace postupuje v souladu s plánem."

"No, ano - možná. Majore, říkal jste, že to bude dlouhá válka."

"Ano?"

"Tak tedy, nemůže být. Pokud bude dlouhá, prohráme ji."

"Ale musí to tak být. Nesmíme se opovážit pohnout, dokud nebudeme mít dostatek prověřených lidí, kteří by udeřili po celé zemi najednou."

"Ano, ano, ale musí to být v nejkratším možném čase. Co byste řekl, že je největším naším nebezpečím?"

"Cože? No přece riziko, že nás někdo může prozradit, ať už omylem nebo záměrně."

"Nesouhlasím, pane - vůbec ne. Tohle je váš názor, protože se na to díváte z Citadely. Já odsud spatřuji zcela jiné nebezpečí a dělá mi starosti celou dobu."

"Nuže, co je to, Jeffe? Pověz."

"Nejhorší hrozbou pro nás je - a visí nám to celou dobu nad hlavami jako Damoklův meč - že panasijské úřady nás můžou začít podezírat. Můžou se usnést, že není možné, abychom byli tím, co předstíráme - jen další nepravou západní církví dobrou k tomu, aby udržovala otroky v klidu. Jestliže je napadne něco takového předtím, než budeme připraveni, je s námi konec."

"Nenech se tím vyvést z rovnováhy, Jeffe. V kostce, máš dostatek materiálu, aby ses probojoval zpátky na základnu. Nemůžou na tebe hodit atomovou bombu v jednom ze svých vlastních hlavních měst - a Calhoun tvrdí, že nový štít na Citadele zastaví dokonce i atomovou bombu."

"O tom pochybuju. Ale jak by nám posloužilo, kdyby ano? Předpokládáme, že můžeme být zalezlí uvnitř, dokud nezemřeme stářím. Když se neopovážíme vystřít nos ven, nemůžeme vyhrát zemi zpátky!"

"Hmmm... ne - ale získali bychom čas k vymyšlení něčeho jiného."

"Nelžete si do kapsy, majore. Pokud uspějí, budeme vyřízení a americký lid přijde o svou poslední šanci v téhle generaci, to nejméně. Pořád je nás velmi málo, bez ohledu na zbraně, které pro nás Calhoun s Wilkiem dokážou spíchnout."

"Předpokládáme, že tvou námitku uznám: když jsi odcházel, tohle všechno jsi věděl. Proč ta panika? Bojové vyčerpání?"

"Můžete to tak nazvat. Ale chci si promluvit o nebezpečích, která vidím odsud z terénu. Kdybychom byli skutečně náboženskou sektou bez vojenské síly, nechali by nás na pokoji, dokud by peklo nezamrzlo. Že?"

"Potvrzuji."

"Pak nebezpečí spočívá ve věcech, které musíme dělat proto, abychom zamaskovali fakt, že máme plno věcí, které bychom mít neměli. Všechna tahle nebezpečí jsou tady v terénu. Prvním -" Thomas vypočítával na prstech, zapomínaje na skutečnost, že ho velící důstojník nemůže vidět, "- je štít chrámu. Musíme ho mít; tohle místo při prohlídce neobstojí. Ale skoro stejně zlé by bylo, kdybychom ho museli použít. Jestliže dostane nějaký vyšší panasijský úředník nápad udělat tady i přes naši imunitu inspekci, bude určitě po legraci; neodvážím se ho zabít a neodvážím se ho ani pustit dovnitř. Dosud jsem je byl díky laskavosti Boha, mnoha blábolů a liberálnímu rozdělování úplatků schopen odehnat."

"Už vědí, že máme na chrámu štíty, Jeffe; vědí to od prvního dne, kdy jsme tady navázali kontakty."

"Opravdu to vědí? Nemyslím. Když zpětně přemýšlím o mém rozhovoru se Zástupcem, jsem přesvědčen, že důstojníkovi, který se pokoušel probít si cestu do mateřského chrámu, nevěřili, když podával hlášení. A můžete si vsadit poslední cent, že už je teď mrtvý; to je způsob, jak fungují. Běžní vojáci, kteří tam byli, se nepočítají. Druhým rizikem je osobní štít, který nosíme my, 'kněží'. Já ten svůj použil jen jednou a mrzí mě, že jsem to udělal. Naštěstí to byl taky jen běžný voják. Ten by to nehlásil; nevěřili by mu a ztratil by tvář."

"Ale, Jeffe, 'kněží' musí nosit štíty; nesmíme připustit, aby zařízení padlo nepříteli do rukou - a to už nemluví o faktu, že ti opičáci by byli schopni nezaštitěného 'kněze' nadrogovat dřív, než by mohl spáchat sebevraždu."

"Neříkejte! Musíme je mít; nesmíme si dovolit je použít - to zní jako rychle vymyšlené blábolení. Dalším rizikem je svatozář; to byl omyl, šéfe."

"Proč tohle říkáš?"

"Jistě, dělá to dojem na pověřivé. Ale ti zpropadení Panasiati nejsou o nic pověřivější než vy. Vezměte si Zástupce - měl jsem ji v jeho přítomnosti. Na něj to dojem neudělalo; bylo mým velkým štěstím, že to zjevně nepovažoval za nic důležitého, jen za nějaké udělátko, které má zapůsobit na moje stoupence. Ale předpokládáme, že by o tom opravdu přemýšlel a rozhodl se, že zjistí, jak to dělám?"

"Možná," řekl Ardmore, "bychom efekt svatozáře měli v dalším městě, do něhož pronikneme, vypustit."

"Příliš pozdě. Naše oficiální označení tady je 'svatí muži se svatozáří'. To je naše obchodní značka."

"Takže? Jeffe, myslím, že jsi vykonal opravdu vynikající práci při vytváření krytí."

"Je tady ještě jedno riziko. Je to pomalá, časovaná bomba."

"Co?"

"Peníze. Mám příliš mnoho peněz. To je podezřelá okolnost."

"Ale peníze potřebuješ, abys mohl fungovat."

"To já dobře vím. Zatím je to jediná věc, která nám umožnila dostat se tak daleko. Tihle lidi jsou ještě více naklonění korupci než Američani, šéfe; u nás je to prohrěšek, nad nímž ohrnujeme nos; u nich je to esenciální součást kultury. To je taky dobrý - teď máme vážené postavení slepice snášející zlatá vejce."

"Tak proč tomu říkáš časovaná bomba? Proč je to vůbec riziko?"

"Vzpomínáte si, co se stalo se slepicí v pohádce? Jednoho dne začne nějaký chytrolín dumat, kde ta slepice všechno to zlato bere, a rozřeže ji, aby to zjistil. Zatím všichni příjemci našich milodarů zavírají nad podezřelými okolnostmi oči a berou tolik, kolik je možné, protože je to fajn. Vsadím se, že každý bude ohledně svých příjmů mlčet, pokud mu to bude procházet. Pochybují, že by Zástupce věděl, že máme neomezený přísun amerických zlatých mincí. Ale jednou na to přijde; to je ta podstata časované bomby. Pokud nebude moci být také podplacen - pochopitelně že zdvořilým způsobem - začne s velmi trapným vyšetřováním. Někde na vrcholku pyramidy narazíme na úředníka, který se bude zajímat více o znalost faktů než o to, jak si ušpinit ruce. Až tento den nadejde, měli bychom být připraveni k úderu!"

"Hmmm... Asi ano. Nuže, Jeffe, udělej, co můžeš, abys nám sem urychleně dodal nějaké 'kněžské' rekruty. Kdybychom měli stovku spolehlivých mužů, stejně nadaných pro jednání s lidmi, jako jsi ty, den, 'D' by mohl být už za měsíc. Může to však trvat roky a jak říkáš, okolnosti nás mohou dostihnout dřív, než udeříme."

"Chápete, proč mám problémy s hledáním 'kněžských' rekrutů? Loajalita nestačí; na balamucení veřejnosti je nezbytné zvláštní nadání. To jsem se naučil jako vandrák. Alec ho skutečně nemá; je příliš upřímný. Přesto teď ale možná mám jednoho rekruta -- chlápek jménem Johnson."

"Ano? Jaký je?"

"Býval prodejcem realit a má velmi přesvědčivé způsoby. Panasiati ho pochopitelně z obchodování vyhodili, takže se dychtivě snaží vyhnout pracovnímu táboru. Proklepl jsem si ho."

"Takže, pokud si myslíš, že bude dobře, pošli ho sem. Možná si ho prohlédnu."

"Cože?"

"Zatímco jsem poslouchal, přemýšlel jsem. Jeffe, já toho o situaci v terénu nevím dost; musím přijet přesvědčit se sám. Jestli mám tohle představení režírovat, musím mu rozumět. Nemůžu to dělat z díry v zemi; dostávám se mimo realitu."

"Já myslel, že tohle už bylo vyřízeno dávno, šéfe."

"Co tím myslíš?"

"Chystáte se zanechat Calhouna jako výkonného velícího důstojníka?"

Ardmore zůstal nějakou chvíli zticha, pak řekl: "Sakra, Jeffe!"

"Takže, chystáte?"

"Dobře tedy! Zapomeňme na to!"

"Nebudte podrážděný, šéfe. Snažím se vám poskytnout ucelený obraz; proto jsem tak dlouho mluvil."

"To jsem rád. Chci, abys to mnohem detailněji zopakoval. Dám ti Estelle a nechám ji, ať udělá záznam všeho, co máš na srdci. Z tvojí přednášky pak vypracujeme instruktážní manuál pro 'kněžské' studenty."

"O.K., ale dovolu mi, ať vám zavolám zpátky. Za deset minut mám bohoslužbu."

"Cožpak Alec nedokáže ani odsloužit mši?"

"Dokáže a je dobrý. Má lepší kázání než já. Ale je to nejlepší doba pro verbování, majore; prostuduji zástup a potom si se všemi jednotlivě promluví." "

"Dobře, dobře - vypínám."

"Nashle."

Na mši už bylo plno. Thomas si nedělal iluze o tom, že by učení velkého boha Moty bylo pravou pozvánkou; dokonce i v průběhu bohoslužby byly na stoly u stěn sálu nakládány hromady jídla nakoupeného za Scheerovo ryzí zlato. Ale Alec předváděl výborné představení. Jeffovi připadalo, když ho při kázání poslouchal, že starý horal nějakým způsobem usmířil svou novou práci se svědomím, a to tak důkladně, že skutečně věřil, že káže vlastní víru, pochopitelně symbolicky a s podivnými rituály - jeho hlas však v sobě přesvědčení měl.

"Pokud to bude takhle pokračovat," říkal si Jeff pro sebe, "začnou nám tady v uličkách ženské omdlívat. Možná bych mu měl říct, aby trochu ubral."

Alec však bez jakýchkoliv incidentů dospěl až k závěrečnému chorálu. Kongregace zpívala s vervou, pak se nahnula ke stolům. Církevní hudba byla nejprve problém, až Jeff vymyslel malý trik a vložil nová slova do nejběžnějších amerických vlasteneckých písní. Sloužilo to dvojímu účelu; kdo poslouchal pozorně, slyšel původní slova, ta skutečná, která někteří odvážnější opravdu zpívali.

Jeff se procházel mezi svým stádem, zatímco jedlo, hladil děti po hlavách, dával požehnání - a poslouchal. Když procházel, nějaký muž vstal z místa a zastavil ho. Byl to Johnson, bývalý prodejce realit. "Na slovíčko, svatý."

"Co se děje, můj synu?"

Johnson naznačil, že si chce promluvit v soukromí; přemístili se do stínu oltáře. "Svatý, dnes večer se neodvažuji vrátit do svého pokoje."

"Proč ne, můj synu?"

"Stále jsem ještě nebyl schopen nechat si potvrdit pracovní kartu. Dnešek byl posledním dnem mé lhůty. Jestliže půjdu domů, čeká mne tábor."

Jeff se tvářil důstojně. "Vždyť víš, že Motovi služebníci nezvěstují odpor vůči světským autoritám."

"Přece byste mě nevydal zatčení!"

"Neodmítáme poskytnutí azylu. Možná to není tak zlé, jak si myslíš, můj synu; možná kdybys tu dnes zůstal, našel bys zítra někoho, kdo tě najme a potvrdí ti kartu."

"Můžu tedy zůstat?"

"Můžeš zůstat." Thomas rozhodl, že by Johnson mohl zůstat ještě déle; pokud se osvědčí, bude poslán do Citadely na poslední zkoušku. Pokud ne, může zůstat jakožto neosvětlený pomocník v chrámu - chrám potřeboval každým dnem více pomocníků, zejména v kuchyni.

Jakmile dav odešel, zamkl Jeff dveře, pak si osobně prošel budovu, aby se ujistil, že nikdo, kromě stále výpomoci a těch, jimž bylo na noc poskytnuto útočiště, nezůstal uvnitř. Byl tam více než tucet uprchlíků; některé z nich si Jeff prohlížel jako možné rekruty.

Když byl hotov s inspekci a vše bylo uklizeno, popohnal Jeff všechny s výjimkou Aleka do pokojů ve stylu ubytovny ve druhém patře; zamkl za nimi dveře ke schodišti. To byla každovečerní rutina; oltář s množstvím báječných přístrojů a vlastním štítem ovládaným vypínačem v přízemí byl před slídily v bezpečí - přesto chtěl Jeff zabránit pokusům dostat se k němu. Oficiálním důvodem nočního zamykání bylo samozřejmě něco na způsob "svatosti" dolního podlaží.

Alec a Jeff šli do přízemí, kde za sebou zamkli těžké, ocelově zabetonované dveře. Jejich pokojem byla velká místnost, v níž byla uskladněná energetická jednotka oltáře, komunikátor se základnou a ta dvě lůžka, která jim sehnal Mrňous Jenkins, když byli v Denveru první den. Alec se svlékl, vykoupal v přilehlé vaně a připravil se do postele. Jeff ze sebe shodil róbu a turban, ale ne vousy; ty už byly jeho vlastní. Navlékl si kombinézu, vzal si cigaretu a zavolal základnu.

Tři následující hodiny přes Alekovo chrápání diktoval. Pak šel také spát.

Jeff se probudil s nepříjemným pocitem. Světla se nezapnula; takže to nebyl ranní budíček, co ho vzbudilo. Chvilí ležel bez hnutí, pak hmátl po podlaze vedle postele a vytáhl berlu.

Někdo byl v místnosti, někdo jiný než Alec, který pořád ještě chrápal na druhém kavalci. Věděl to, přestože v tu chvíli neslyšel žádný zvuk. Jen po hmatu opatrně nastavil štít tak, aby zakrýval obě lůžka. Zapnul světla.

Před komunikátorem stál Johnson. Oči měl zakryté nějakými velmi komplikovanými brýlemi; v ruce držel projektor černého světla.

"Zůstaň, kde jsi," řekl Jeff potichu.

Muž se prudce otočil, načež si posunul brýle nahoru na čelo. Chvilí stála mrkal ve světle.

Ve druhé ruce se mu náhle objevila vortexová pistole. "Nedělej žádné prudké pohyby, taťko," odsekl. "Tohle není hračka."

"Aleku!" zvolal Jeff. "Aleku! Vzbud' se."

Alec se posadil, okamžitě bdělý. Rozhlédl se a skočil po berle. "Mám nás oba kryté," řekl rychle Jeff. "Teď ho chytني, ale nezabíjej ho."

"Jediný pohyb a schytáte to," varoval je Johnson.

"Nebud' blázen, můj synu," odvětil Jeff. "Velký bůh Mota své lidi chrání. Dej dolů tu zbraň."

Aniž by mařil čas mluvením, nastavil Alec na holi ovládání. Chvilku mu to trvalo; nacvičoval jen používání tažných a tlačných paprsků. Johnson ho nervózně sledoval, zatvářil se nejistě a pak na něj vystřelil.

Nic se nestalo; Jeffův štít energií pohltil.

Johnson vypadal udiveně; vypadal tak i o chvíli později, kdy mu Alec pomocí tažného paprsku vyrazil zbraň z ruky.

"Teď," řekl Jeff; "nám pověz, synu, proč jsi byl připraven narušit Motova tajemství?"

Johnson se kolem sebe rozhlédl, v očích měl sice strach, ale také vzdor. "Už toho s tím Motou nechte. Mě jste

neobalamutili."

"Pán Mota není uražen."

"Říkám vám, nechte toho. Jak vysvětlíte tuhle věc?" Ukázal palcem na komunikátor.

"Pán Mota nemusí nic vysvětlovat. Posad' se, synu, a usmíř se s ním."

"Posadit se, ale to ne. Odejdu odsud rovnou pryč. Pokud nechcete, lidičky, aby se to tu hemžilo šikmovocejma, nepokusíte se mě zastavit. Já bílým nic nedělám, pokud mi nezpůsobují problémy."

"Naznačuješ, že jsi jen obyčejný zloděj?"

"Pozor na to, jak mi říkáte. Hoši, rozhazujete všude kolem zlato; každý by se do toho chtěl zapojit."

"Sedni si."

"Odcházím."

Odvrátil se. Jeff řekl: "Čapni ho, Aleku - ale neubliž mu." Tento příkaz Aleka zpomalil. Johnson už byl v půli schodiště, když mu podrazil nohy. Johnson ztěžka dopadl a udeřil se do hlavy.

Jeff se beze spěchu postavil a oblékl si roucho. "Aleku, drž ho berlou. Já se jdu porozhlédnout." Vyšel nahoru, několik minut byl pryč, pak se vrátil. Spící Johnson ležel natažený na Alekově kavalci. "Žádné velké škody," hlásil Jeff. "Zámek na horních dveřích byl otevřený jen paklíčem. Nikdo není vzhůru; znovu jsem zamkl. Zámek na spodních dveřích se bude muset vyměnit; použil něco, co ho rozleptalo. Ty dveře by fakt měly mít štít; musím si o tom promluvit s Bobem." Pohlédl na ležící postavu. "Pořád mimo?"

"Ne tak úplně. Probíral se; dal jsem mu penthotal sodný."

"Dobře! Chci ho vyslechnout."

"To jsem si myslel."

"Anestézie?"

"Ne, jen dávka pro žvanění."

Thomas zajel nehtem na palci Johnsonovi do ušního lalůčku a pomstychtivě s ním otočil. Oběť se pohnula. "Zatraceně blízko k uspání - musel dostat do hlavy pořádnou ránu. Johnstone! Slyšíš mě?"

"Mmm. ano."

Thomas ho trpělivě vyslyšel hodně dlouho. Nakonec ho Alec zastavil. "Jeffe, opravdu to musíme ještě poslouchat? Je to jako pohled do žumpy."

"Taky se mi z toho chce zvracet, ale musíme využít těch drog." Pokračoval. Kdo ho platí? Co Panasiati čekají, že objeví? Jak podává hlášení? Kdy se má ohlásit příště? Kdo další je v organizaci? Co si Panasiati myslí o Motově chrámu? Vědí jeho šéfové, že je dnes v noci tady?

A konečně: co ho přimělo k tomu, aby šel proti vlastním lidem? Droga už vyprchávala. Johnson už si sice téměř uvědomoval okolí, ale autocenzuru měl pořád ještě vypnutou a mluvil bez ohledu na to, co si o něm budou posluchači myslet. "Člověk na sebe musí dávat pozor, ne? Když jste chytří, uspějete kdekoliv."

"Asi prostě nejsme chytří, Aleku," podotkl Thomas. Několik minut seděl bez hnutí a pak řekl: "Myslím, že nám pověděl všechno, co ví. Pokouším se rozhodnout, co s ním uděláme."

"Když mu dám další injekci, možná nám toho řekne ještě víc."

Johnson řekl: "Nepřinutíte mě mluvit!" Zdálo se, že si není vědom toho, že už mluvil.

Thomas ho hřbetem ruky uhodil do tváře. "Drž hubu. Budeš mluvit, kdykoliv ti dáme injekci. Ale právě teď budeš zticha." K Alekovi pokračoval: "Když ho přemístíme na základnu, existuje malá šance, že by z něj mohli vytáhnout víc. Ale nemyslím si to a bylo by to složité a nebezpečné. Kdyby nás s ním chytili nebo kdyby utekl, začal by tanec. Myslím, že nejlíp s ním můžeme naložit tady a hned teď."

Johnson vypadal omámeně a pokusil se posadit, Alekova berla ho však přibíjela k lůžku. "Hej! O čem to mluvíš? To je vražda!"

"Dej mu další dávku, Aleku. Ať nám tady nenadává do Kainů, když pracujeme."

Howe neřekl nic, jen mu rychle vpíchl injekci. Johnson se snažil vykroutit, pak ještě trochu bojoval, než se droze poddal. Howe se narovnal. Výraz v obličeji měl skoro stejně rozrušený jako Johnson. "Myslel's to tak, jak to znělo, Jeffe? Jestli ano, já to nepodepsal, abych vraždil."

"To není vražda, Aleku. Popravujeme špióna."

Howe si kousal ret. "Asi by mi ani trochu nevadilo zabít člověka v rovném boji. Ale svázat ho a porazit jako vepře, z toho se mi obrací žaludek."

"Popravy jsou vždycky takové, Aleku. Viděl jsi někdy umírat člověka v plynové komoře?"

"Ale to je vražda, Jeffe. My nemáme pravomoc ho popravít."

"Já tu pravomoc mám, Aleku. Jsem velícím důstojníkem jednajícím v době války nezávisle."

"Jeffe, rozmysli si to. Vždyť jsi mu neposkytl ani formální plní soud."

"Soud slouží k určení viny, či nevin. Je vinen?"

"Ach, dobře, je vinen. Ale člověk má právo na soudní proces."

Jeff se zhluboka nadechl. "Aleku, býval jsem právník. Celkovým smyslem složité struktury západního trestního práva, jak bylo budováno po staletí, je zabránit tomu, aby nevinní byli omylem odsouzeni a potrestáni. Někdy díky tomu vinní při procesu vyvážnou bez trestu, ale to není záměr. Nemám ani dost lidí, ani dost času k tomu, abych vytvořil vojenský soud a poskytl tomu muži formální proces - jeho vina však byla určena s mnohem větší jistotou, než by to dokázal soud, a já se nechystám ohrozit své velení a riskovat konečný výsledek války tím, že mu dám prostředky obrany vymyšlené k ochraně nevinných.

Kdybych mu mohl odříznout paměť a pustit ho, aby nahlásil, že jediné, co našel, byl praštěný kostel a množství hladových lidí, udělal bych to. Ne abych se vyhnul těžkostem s jeho zabíjením, ale abych zmátl nepřítele.

Pravděpodobně ho nemůžu propustit -"

"Nechci, abys to udělal, Jeffe!"

"Zmlkni, vojine, a poslouchej. Kdybych ho pustil s tím, co se dozvěděl, Panasiati by to z něj dostali stejně, jako jsme ho přinutili mluvit my, i kdyby si to chtěl nechat pro sebe. Nemáme vybavení, abychom ho tady mohli držet; přesunout ho na základnu je nebezpečné. Mám v úmyslu ho hned popravit." Odmlčel se.

Alec ostýchavě řekl: "Kapitáne Thomasi?"

"Ano?"

"Proč nezavoláš majoru Ardmoreovi, abys zjistil, co si o tom myslí on?"

"Protože k tomu není důvod. Kdybych ho žádal, aby za mě rozhodl, nebyl bych dobrý v tom, co dělám. A můžu už dodat jedinou věc. Ty jsi na tuhle práci moc mírný a dobrosrdečný. Zjevně si myslíš, že Spojené státy můžou tuhle válku vyhrát, aniž by byl někdo zraněn. Dokonce ani nemáš žaludek na to, aby ses díval, jak umírá zrádce. Doufal jsem, že ti budu moci předat zdejší velení; namísto toho tě zítra pošlu zpátky do Citadely s hlášením pro velícího důstojníka, že jsi zcela neschopen toho, aby ti bylo možno důvěřovat při činnostech, kdy jsi tváří v tvář nepříteli. Mezitím budeš poslouchat rozkazy. Pomoz mi odtáhnout tělo do koupelny."

Howemu se trásly rty, ale neřekl nic. Oba pak odvěkli bezvědomého muže do sousední místnosti. Než byl chrám "vysvěcen", nechal Thomas mezi toaletami správce a přilehlým prostorem vykopat příčku a nechal na tomto místě postavit klasickou vanu. Tělo hodili do ní.

Howe si navlhčil rty. "Proč ve vaně?"

"Protože tu bude plno krve."

"Cožpak nepoužiješ berlu?"

"Ne, trvalo by mi hodinu, než bych ji rozmontoval a vyndal tlumivku pro pásmové frekvence bílých. A nejsem si jistý, že bych to pak zase správně složil. Dej mi břitvu a vypadni."

Howe šel pro břitvu a vrátil se. Nepodal mu ji. "Porážel jsi někdy prase?" otázel se.

"Ne."

"Pak vím o tom, jak na to, víc." Sklonil se a zvedl Johnsonovu bradu. Ten těžce vzdychl a zachrčel. Howe udělal jeden rychlý pohyb a Johnsonův krk byl rozřiznutý. Pustil mu hlavu, vstal a zíral na rozlévající se rudý proud. Plivl do něj, postavil se k umyvadlu a vyčistil si břitvu.

Jeff řekl: "Asi jsem mluvil moc prchlivě, Aleku."

Alec nevzhledl. "Ne," řekl pomalu. "Ani trochu. Myslím, že chce nějaký čas, než si člověk zvykne na to, co je to válka."

"Jo, asi jo. No, pojďme se téhle věci zbavit."

I přes velmi krátkou noc byl Jeff Thomas vzhůru nezvykle brzy, protože chtěl Ardmoreovi podat před ranní bohoslužbou hlášení. Ardmore pozorně poslouchal, načež řekl: "Pošlu tam Scheera, aby nainstaloval na dveře v přízemí štít. A něco podobného bude odtědka pro chrámová zařízení standardem. Co Howe? Chceš ho poslat zpátky?"

"Ne," rozhodl Thomas. "Myslím, že už překonal krizi. Je přirozeně hodný, ale má dost morální odvahy. Sakra, šéfe, někomu věřit musíme."

"Chceš mu chrám přenechat?"

"Nuže... ano, chci - teď. Proč?"

"Protože potřebuji, aby ses prakticky okamžitě přesunul do Salt Lake City. Skoro celou noc jsem byl vzhůru a přemýšlel o tom, co's mi včera říkal. Ty's mi dal, Jeffe; až jsem z toho přemýšlení zblbl. Kolik máš teď potenciálních rekrutů?"

"Třináct, když je Johnson ze hry. Ne všichni jsou to kandidáti na 'kněze', pochopitelně."

"Chci, abys je sem všechny hned poslal."

"Ale, šéfe, ještě jsem je neprověřil."

"Dělám radikální revizi celé procedury. S výjimkou Citadely vypustíme prověřování pod drogami. Nemáš zařízení k tomu, abys to udělal dokonale. Pověřuji tím Brookse; odtědka to bude všechno dělat on a já pustím dál ty, kteří projdou jeho eliminací. Primární povinností 'kněžích' teď bude vybírání vhodných kandidátů a jejich odesílání do mateřského chrámu."

Thomas se nad tím zamyslel. "A co typy jako Johnson? Určitě nechceme, aby někdo takový pronikl do Citadely."

"To jsem předpokládal - a proto budou prověrky probíhat tady. Kandidát bude nadopován, než půjde do postele, ale nebude o tom vědět. Bude mu dána injekce, povzbuzující, a během noci bude prověřen. Pokud projde, skvěle, výborně. Pokud ne, tak se nikdy nedozví, že byl vyslýchán pod drogami, ale bude si moci myslet, že prošel."

"Cože?"

"To je na tom to krásné. Bude přijat do služeb velkého boha Moty, vzat do přísahy jakožto nekněžský pomocník - a pak z něj sedřeme kůži! Spát bude v holé cele, drhnout podlahy, jíst špatné jídlo, kterého bude zatraceně málo, a denně stráví hodiny na kolenou při modlitbách. Usměrníme ho tak důkladně, že nebude mít nikdy možnost předpokládat, že je pod touhle horou něco jiného než přirozená skála. Když už toho bude mít po krk, s lítostí mu umožníme vzdát se přísahy, aby mohl odcupítat zpátky za svými pány a říct jim, co je mu libo."

Thomas vypadal potěšeně. "To zní skvěle, majore. Zní to jako legrace - a zní to tak, že by to mohlo fungovat."

"Myslím, že bude a jejich agenty to změní v naši výhodu. Až bude po válce, seženeme je dohromady a postřílíme je - tím myslím ty skutečné špióny, ne manipulovatelné slabochy. Ale to je vedlejší záležitost; promluvme si o kandidátech, kteří projdou. Chci rekruty a chci je rychle. Chci jich okamžitě několik set. Z těchhle několika stovek chci alespoň šedesát uspokojivých adeptů na 'kněžství'. Chtěl bych je cvičit současně a hned je všechny poslat do terénu. S tím nebezpečím ohledně čekání jsi mě pěkně dostal, Jeffe; chci ve stejný okamžik proniknout do všech hlavních panasijských center. Přesvědčil jsi mě, že tohle je jediná šance, jak ten cirkus spustit."

Thomas pískl. "Nechcete toho zrovna moc, co, šéfe?"

"Jde to stihnout. Tady máš nové principy pro verbování. Spust' nahrávání."

"Je zapnuté."

"Dobře. Posílej jen takové kandidáty, kteří ztratili nejbližší členy rodiny jakožto důsledek panasijského vpádu nebo kteří mají jiné vnější prima facie známky toho, že by mohli být pod tlakem loajální. Vyluč zjevně nestabilní osoby, ostatní psychologické eliminace však nechej na zaměstnancích Citadely. Posílej jen kandidáty z následujících kategorií: pro ,kněžství' - obchodníky, reklamní a propagační pracovníky, novináře, kazatele, politiky, psychology, karnevalové dohazovače nebo vyvolávače, osobní manažery, psychiatry, právníky od soudu, divadelní manažery; pro práci bez kontaktu s veřejností nebo s nepřítelem - zkušené kovodělníky všeho druhu, techniky přes elektroniku, zlatníky, hodináře, zkušené dělníky z přesného obrábění ve všech strojírenských oborech, kuchaře, stenografy, laboratorní techniky, fyziky, švadleny. Kdokoliv z posledně zmíněného může být žena."

"Žádné farářky?"

"Co myslíš ty?"

"Jsem proti tomu. Tihle hajzlíci považují ženy za nuly nebo ještě méně. Nemyslím, že by bylo možné, aby s nimi byla ženská ,kněž' v kontaktu."

"Vnímám to stejně. Takže, dokáže Alec převzít verbování s těmito principy?"

"Hmmm... šéfe, nerad bych ho už teď házel do vody."

"Však on neuklouzne a neprozradí nás, ne?"

"Ne, ale taky nemusí mít výrazné výsledky."

"Takže ho prostě budeš muset strčit, ať se utopí anebo plave. Potom uspišíme pohyb, Jeffe. Předej chrám Alekovi a hlas se tady. Ty a Scheer ihned odjedete do Salt Lake City, veřejně. Kup další auto a použij svého současného řidiče. Alec může přijmout jiného. Chci, aby se sem Scheer vrátil do osmačtyřiceti hodin, a chci, aby sem tví rekruti mířili už několik dní poté. Za dva týdny někoho pošlu, aby tě vystřídal, buď Grahama, nebo Brookse -"

"Co? Ani jeden z nich na to nemá nátlak."

"Můžou tě nahradit poté, co prolomíš ledy. Jakmile to bude možné, vystřídáme toho, kterého pošlu, někým pořádným. Ty se vrátíš sem a začneš se školou pro ,kněž' - nebo v ní spíš budeš pokračovat a vylepšovat ji. Až budu mít po ruce lidi, hned s ní začnu. To je tvoje práce; neočekávám, že bych tě znovu vyslal do terénu, výjimkou je urovnávání problémů."

Thomas vzdychl. "Určitě jsem se do té práce prokecal, že?"

"Samozřejmě. Pohni se."

"Jen moment. Proč Salt Lake City?"

"Protože si myslím, že je to dobré místo pro verbování. Tihle mormoni jsou chytří, praktičtí lidé a nemyslím, že bys mezi nimi objevil zrádce. Pokud na tom zapracuješ, myslím, že bys mohl jejich Starší přesvědčit, že je dobré mít velkého boha Motu na návštěvě a že to není žádná hrozba jejich víře. Oficiální církve jsme zatím nevyužili ani z poloviny; měly by být páteří dění. Vezmi si mormony - provozují misie; jestli to provedeš dobře, můžeš mezi nimi nabrat množství zkušených, odvážných, zvyklých organizovat na nepřátelském území, dobré řečníky, chytré. Jasný?"

"Jasný. No, určitě to zkusím."

"Ty to dokážeš. Co nejdřív pošleme někoho, aby nahradil Aleka, kterého necháme vyzkoušet si, co umí, v Cheyenne. Není to velké místo; pokud to zvorá, nebude to moc vadit. Ale já se vsadím, že Cheyenne dobude. Ty teď jed' dobýt Salt Lake City."

## Kapitola 8

Denver, Cheyenne, Salt Lake City, Portland, Seattle, San Francisco, Kansas City, Chicago, Little Rock. New Orleans, Detroit, Jersey City, Riverside, Five Points, Butler, Hackettstown, Natick, Long Beach, Yuma, Fresno, Amarillo, Grants, Parktown, Bremerton, Coronado, Worcester, Wickenburg, Santa Anna, Vicksburg, LaSalle, Morganfield, Blaisville, Barstow, Wallkyl, Boise, Yakima, St. Augustine, Walla Walla, Abilene, Chattahoochee, Leeds, Laramie, Globe, South Norwalk, Corpus Christi.

"Pokoj s vámi! Pokoj je báječný! Přijďte, vy všichni nemocní a s těžkým bříměm na bedrech! Přijďte! Přineste své problémy do chrámu Pána Moty. Vstupte do útočiště, kam se vás páni neodvážejí následovat. Zvedněte hlavy jako bílí lidé, protože ,Přichází Řád!'"

"Umírá vaše malá dcerka na tyfus? Přineste ji! Přineste ji! Necht' ji zlaté paprsky Tamary opět uzdraví. Přišli jste o práci a čeká vás pracovní tábor? Přijďte! Přijďte! Spěte na lavicích a jezte u stolu, jenž není nikdy prázdný. Bude pro vás přehršle práce; můžete být poutníky a přinášet slovo ostatním. Musíte jen prospět při výuce."

"Kdo to všechno platí? Pán tě přece miluje, člověče, zlato je darem Moty! Pospěšte! ,Přichází Řád!'"

Hrnuli se dovnitř. Nejprve přicházeli ze zvědavosti, protože tahle nová překvapivá a podivná církev byla vítanou kratochvílí v bolestné a monotónní skutečnosti jejich otrockých existencí.

Ardmoreova instinktivní víra v okázalou reklamu se ve výsledku osvědčila; konvenčnější, uctivější kult by nikdy nezískal takové "obecenstvo" jako tenhle.

Přicházeli, aby byli obveseleni, vraceli se však z jiných důvodů. Jídlo zdarma a žádné otázky - komu by vadilo zazpívat několik neškodných chorálů, když je možné zůstat na večeri? Vždyť tihle kněží si mohli dovolit kupovat přepych, který Američané vidávali na svých stolech zřídka, máslo, pomeranče, dobré libové maso a v císařských skladech za toto zboží platili těžkými zlatými mincemi přinášejícími na tváře asijských trhovců úsměv.

Mimoto bylo vždycky dobré být s místním knězem ve spojení, pokud měl člověk nouzi o nezbytnosti. Proč dělat kolem víry zbytečný povyk? Tady byla církev, která po člověku nežádala, aby se víře upsal; mohli jste přijít a užívat si výhod a nikdy po vás nechtěli, abyste se vzdali původního vyznání - dokonce se vás ani neptali, jestli nějaké máte. Kněží a

jejich ministranti pochopitelně vypadali, že berou toho svého boha se šesti podobami pěkně vážně, ale co? To byla jejich věc. Nevěřili jsme snad vždycky v náboženskou svobodu? Mimoto jste museli uznat, že odváděli dobrou práci. Vezměte si třeba Tamaru, Paní milosti - možná na ní něco bylo. Když jste viděli, jak se dítě se záškrtem smrtelně dusí, a pak jste viděli, jak ho služebník Shaama uspal, načež vytryskly zlaté Tamařiny paprsky a pak jste už viděli, jak dítě o hodinu později zcela zdravé a bez poskvrny odchází, začali jste přemýšlet. S polovinou doktorů mrtvou, s armádou a mnoha dalšími poslanými do koncentračních táborů musel být každý, kdo dokázal léčit choroby, brán vážně. A co na tom, že to vypadalo jako žvatlání pověřivých bab? Nejsme snad praktičtí lidé? Hodnotí se výsledek.

Ale při pohledu sahajícím hlouběji než materiální výhody byl psychologický užitek. Motův chrám byl místem, kde mohl mít člověk hlavu zvednutou, aniž by se bál, což bylo něco, co nemohl udělat ani ve svém vlastním domě. "Cožpak jste to neslyšeli? Říkají, že žádné ploché ksich nikdy nevstoupil do žádného z jejich chrámů, dokonce ani na inspekci. Dokonce se ani nedostanou dovnitř v přestrojení za bílé, něco je úplně zmrazí, hned ve dveřích. Osobně si myslím, že se ti opičáci Moty k smrti bojí. Nevím sice, co to mají, ale v chrámu můžeš volně dýchat. Pojď se mnou - uvidíš!" Reverend dr. David Wood navštívil svého přítele, reverenda otce Doylea. Starší muž jej pustil dovnitř. "Pojď, Davide, pojď," vítal ho. "Je milé tě vidět. Už je to tolik dní, co jsem tě viděl naposledy." Zavedl ho do malé pracovny, usadil ho a nabídl mu tabák. Wood roztržitě odmítl.

Jejich rozmluva těkala od jednoho nedůležitého tématu k druhému. Doyle viděl, že Wood má něco na srdci, starý kněz byl však zvyklý na to být trpělivý. Když začalo být zřejmé, že mladší muž nedokáže, nebo nechce téma navodit, navedl ho. "Vypadáš jako člověk, kterého něco žere, Davide. Mohu se zeptat, co je to?"

David Wood se konečně rozhodl. "Otče, co si myslíte o té partičce, která si říká Motovi kněží?"

"Co si myslím? Co bych měl?"

"Neuhýbejte, Francisi. Cožpak je vám jedno, když si kacírští pohaní rozloží stánek přímo nám pod nosem?"

"Takže tedy, zdá se mi, že vyslovil nějaké body do diskuse, Davide. Jenže, co je to pohanská církev?"

Wood zafuněl. "Vy víte, co myslím! Falešní bohové! Róby a bizarní chrámy a - maskary!"

Doyle se mile usmál. "Právě jsi se chystal říci ‚papeženské maskary‘, že ano, Davide? Ne, nemůžu říci, že bych měl na těch výstřednostech zvláštní zájem. Ale co se týče definice slova ‚pohanský‘ - ze striktně teologického úhlu pohledu jsem nucen kteroukoliv sektu neuznávající autoritu Zástupce na Zemi považovat -"

"Nehrajte si se mnou, člověče! Nemám na to náladu."

"Já si s tebou nehraji, Davide. Chystal jsem se dodat, že i přes striktní logiku teologie najde Bůh ve své milosti a nekonečné moudrosti nějaký způsob, aby vpustil dokonce i někoho, jako jsi ty, do Svatého města. A teď k těm Motovým kněžím, nehledal jsem chyby v jejich hlásání víry, ale zdá se mi, že dělají užitečnou práci; práci, které jsem já nebyl schopen dosáhnout."

"To je přesně to, co mi dělá starosti, Francisi. Ve své kongregaci jsem měl ženu trpící nevléčitelnou rakovinou. Vím o podobných případech, kterým podle všeho bylo pomoheno... těmi šarlatány! Co jsem měl dělat? Modlil jsem se, ale odpověď jsem nenašel."

"Co jsi udělal?"

"Ve chvíli slabosti jsem ji poslal k nim."

"A?"

"Vyléčili ji."

"Pak bych si s tím přílišné starosti nedělal. Bůh má více možností než ty a já."

"Počkejte chvílku. Ke mně do kostela se vrátila jen jednou. Pak zase odešla. Vstoupila do svatyně, jde-li to tak nazývat, kterou zařídili pro ženy. Je pryč, zcela odevzdána těm modlářům! Mučí mě to, Francisi. Čemu prospěje, když vyléčí její smrtelné tělo, ale ohrozí její duši?"

"Byla to dobrá žena?"

"Jedna z nejlepších."

"Pak si myslím, že Bůh na její duši dohlédne bez tvé nebo mé pomoci. Mimoto, Davide," pokračoval, přičemž si znovu naplňoval dýmku, "tihle takzvaní kněží - nepovyšují se nad tvé nebo mé hledání pomoci v duchovních otázkách. Víš, nedělají svatby. Kdybys chtěl použít jejich budovy, jsem si jist, že by bylo snadné -"

"To si neumím ani představit!"

"Možná, možná, ale ve zpovědnici jsem našel ukryté odposlouchávací zařízení -" Farářova ústa se na moment stala tenkou zlobnou čárkou. "Od té doby propůjčuji v kostele jeden roh, aby naši asijské pání mohli poslouchat vše, co by je mohlo pravděpodobně zajímat."

"To ne, Francisi!" A pak mírněji: "Víš o tom biskup?"

"No, víš, biskup je velmi zaneprázdňený člověk -"

"Francisi, opravdu -"

"Ovšem, ovšem - napsal jsem mu dopis vysvětlující celou situaci tak jasné, jak jen to bylo možné. Brzy již najdu někoho, kdo pojede tím směrem a může mu ho doručit. Nerad bych převáděl církevní záležitosti na veřejného překladatele; mohl by to překroutit."

"Takže jste mu to neřekl?"

"Neřekl jsem snad, že jsem mu napsal dopis? Bůh ho viděl; biskupovi neublíží, když si počká, až si jej bude moci přečíst."

O téměř dva měsíce později složil David Wood přísahu do tajné služby armády Spojených států. Byl jen mírně překvapen, když zjistil, že jeho starý přítel, otec Doyle, byl schopen vyměňovat si s ním rozpoznávací signály. Rostlo to a rostlo. Organizace - a komunikace - pod každým z okázalých chrámů zaštitěná před jakoukoliv možnou detekcí ortodoxní vědou, byli operátoři neustále na stráži u pararádiového vybavení, které pracovalo v jednom pásmu

přídavného spektra; operátoři, kteří po celou dobu nespali denní světlo a po celou dobu nespali nikoho jiného než kněží svého chrámu; muži, kteří byli v podkladech asijských vládců zapsáni jako nezvěstní; muži, kteří svou namáhavou rutinu přijali filozoficky jako nezbytnou válečnou potřebu. Měli vysokou morálku, protože byli opět svobodní, svobodní a bojující, a těšili se na den, kdy jejich snaha osvobodí všechny lidi od jednoho pobřeží k druhému.

V Citadele ženy se sluchátky umně přepisovaly všechno, co jim hlásili operátoři pararádia; přepsaly to, roztřídily, zhustily, podtrhaly. Hlídkující komunikační důstojník položil dvakrát denně dvanáctihodinový výtah na stůl majora Ardmorea. Během dne neustále proudily z půldruhého tuctu diecézí zprávy adresované přímo Ardmoreovi a vršily se mu na stole. Navíc k tomuto bezpočtu archů z tenkého papíru, kdy každý z nich vyžadoval jeho osobní pozornost, se u něj hromadila hlášení z laboratoří, protože Calhoun teď měl dostatek asistentů, kteří zaplnili všechny ty přízračné místnosti, a nechával je pracovat šestnáct hodin denně.

Personalistika ho zaplavovala dalšími hlášeními, klasifikacemi osobností, žádostmi o autorizaci, upozorněními, že to nebo ono oddělení požaduje takový nebo makový doplňkový personál; byla by odváděcí služba tak laskavá a zajistila jej? Personál -- to byl pořádný bolehav! Kolik lidí dokáže udržet tajemství? Existovaly tři hlavní personální skupiny: podřízení pro běžnou práci jako třeba ženské sekretářky a úřednice, které byly drženy zcela izolovaně od kontaktu s vnějším světem; místní církevní pracovníci pro styk s veřejností, jimž bylo sdělováno jen to, co potřebovali vědět, a nikdy jim nebylo sděleno, že slouží v armádě; a sami "kněží", u nichž byla nutnost, aby věděli.

Posledně jmenovaní přísahali udržení tajemství, byli jmenováni důstojníky armády Spojených států a bylo jim umožněno zvědět skutečnou podstatu celé struktury. Ale dokonce ani jim nebylo svěřeno tajemství skryté pod povrchem, vědecké principy předváděných zázraků. Byli cvičeni v používání jim svěřeného zařízení, cvičeni s pečlivostí až pedantskou, aby bylo zajištěno, že se smrtelnými symboly svého úřadu budou zacházet bezchybně. Ale pamětliví výpadků původní sedmičky neumohli nikomu, kdo věděl o Ledbetterově efektu a jeho účincích, opustit Citadelu.

Kandidáti na kněžství byli jakožto poutníci posíláni ze všech kostelů do mateřského chrámu blízko Denveru. Tam byli dočasně ubytováni v klášteře umístěném v podzemí mezi budovou chrámu a Citadelou. Tam také byli podrobováni veškerým osobnostním testům, které bylo možné vymyslet. Ti, kteří odpadli, byli posíláni zpět do svých místních chrámů, aby sloužili jako nevysvěcení pomocníci, přičemž nebyli o nic chytřejší, než když opustili domov.

Ti, kdož prošli a přestáli testy, které je měly rozčítit, rozpovídat, vyzkoušet jejich loajalitu, pocuchat nervy, byli vyslechnuti Ardmorem v jeho personě Hlavního kněze Moty, Pána všech. Více jak polovinu z nich vyloučil bez jakéhokoliv důvodu, jen z nejistoty, díky nějakému nejasnému tísnivému pocitu, že to nejsou ti praví.

Navzdory všem těmto opatřením už nikdy nejmenoval nového důstojníka a neposlal ho kázat, aniž by neměl zlé tušení, že možná existuje tenká vazba, která je všechny zničí.

Dohánělo ho vyčerpání. Na jednoho člověka to bylo příliš mnoho zodpovědnosti, příliš mnoho detailů, příliš mnoho rozhodnutí. Zjistil, že je pro něj stále těžší soustředit se na projednávanou záležitost, bylo těžké učinit byt' jednoduché rozhodnutí. Začal si být sám sebou nejistý a příslušně podrážděný. Jeho nálada ovlivnila všechny, kdo s ním byli ve styku, a rozleza se po celé organizaci.

Něco se muselo udělat.

\*

Ardmore byl k sobě dostatečně upřímný na to, aby rozpoznal, ne-li přímo diagnostikoval svou vlastní slabost. Zavolal si do kanceláře Thomase a prozradil mu to. Když skončil, zeptal se: "Co si myslíš, že bych s tím měl dělat, Jeffe? Začala pro mne ta práce být příliš náročná? Měl bych se pokusit vybrat si někoho, aby to vzal za mě?"

Thomas pomalu zakroutil hlavou. "Nemyslím, že byste to měl udělat, šéfe. Nikdo nedokáže pracovat tvrději než vy - den má jen čtyřicet hodin. Mimoto, ať už by vás nahradil kdokoli, měl by bez vaší dokonalé znalosti celého pozadí a imaginativního chápání věcí, které se pokoušíte provádět, ty samé potíže."

"Ale něco udělat musím. Chystáme se přejít na druhou fázi téhle šou, v níž začneme systematicky zkoušet Panasiaty nervově zlomit. Až dojde ke krizi, musíme mít kongregace ve všech chrámech připravené jednat jako vojenské jednotky. To znamená více práce, ne méně. A já nejsem připravený to dirigovat! Můj ty smutku, člověče - myslel by sis, že někdo někde vymyslel nauku o systémové organizaci tak, aby mohla být velká skupina zvládána, aniž by se člověk na vrcholu zbláznil! V uplynulých dvou staletích ti zatracení vědátoři ze svých laboratoří tahali jeden výmysl za druhým, výmysly, pro jejichž použití je prostě potřeba mít velkou organizaci - ale ani slovo o tom, jak tyhle organizace přinutit fungovat." Surově rozlomil zápalku. "To není racionální!"

"Minutku, šéfe, počkejte." Thomas nakrabil obočí v intenzivní snaze vzpomenout si. "Možná se něco takového dělalo - zdá se, že si vybavuji, co jsem kdysi četl, něco o Napoleonovi, který byl posledním generálem."

"Cože?"

"Má to souvislost. Myšlenka toho chlápka byla, že Napoleon byl poslední z velkých generálů, který vykonával přímé velení, pak už to byl moc velký úkol. O několik let později Němci vymysleli princip štábního velení a podle toho chlápka byli generálové prostředníky - jako generálové. Myslel si, že Napoleon by neměl proti armádě vedené generálním štábem šanci. Co asi potřebujete, je štáb."

"Do prkenný vohrady, já štáb mám! Tucet sekretárek a dvakrát tolik úředníků a poslíčků - zakopávám o ně."

"Nemyslím, že by tohle byl ten druh štábu, který měl na mysli. Napoleon měl určitě taky takovýhle štáb."

"A co tedy myslel?"

"Přesně to nevím, ale zjevně to byla standardní představa moderní vojenské organizace. Vy jste negraduoval na válečné akademii?"

"Sakra dobře víš, že ne." Byla to pravda. Thomas si velmi záhy po jejich vzájemném setkání domyslel, že Ardmore je

samouk, který cestou improvizuje, a Ardmore věděl, že to ví; přesto o tom mlčeli.

"Nuže, připadá mi, že by nám absolvent Válečné akademie mohl být schopen poskytnout nějaký návod ohledně organizace."

"Nulová šance. Buď zemřeli v boji, nebo byli po kolapsu zlikvidováni. Pokud někdo unikl, drží se teď hodně při zemi a dělá, co může, aby zakryl svou skutečnou totožnost - což jim nemůžeš mít za zlé."

"Ne, nemůže. Tak na to zapomeňme - asi to nakonec nebyl úplně nejlepší nápad."

"Neukvapuj se. Byl to dobrý nápad. Koukni - armády nejsou jedinými velkými strukturami. Vezmi si velké korporace jako třeba Standard Oil a U.S. Steel a General Motors - ty musely nějaké principy vypracovat."

"Možná. Určitě některé z nich - i když někteří výkonní pracovníci u nich dohoří ve velmi mladém věku. Generálové musí být zabiti sekýrou, myslím si já."

"Přesto někdo z nich musí něco vědět. Zkusíš jich pár pochytat?"

O patnáct minut později selektor děrných štítků rychle projížděl osobními svazky každého muže a ženy, o nichž byla organizaci napsána zpráva. Ukázalo se, že několik mužů s obchodními exekutivními zkušenostmi v té době pracuje v Citadele v zaměstnáních s větší či menší administrativní důležitostí. Ti byli přivoláni a následně byly odeslány depeše povolávající další přibližně tucet, aby "vykonali pout" do mateřského chrámu.

První poradce se ukázal být zahořklým. Byl to muž zvládající enormní stres, který provozoval vlastní podnikání spíše propojené s osobním dohlížením, což Ardmore dělal do této chvíle. Jeho návrhy se týkaly více pracovních postupů a uspořádání a úspory osobní námahy než jakékoliv základní změny principů. Ale časem bylo nalezeno několik klidných neuspěchaných mužů, kteří instinktivně a díky praxi znali principy teoretické administrace.

Jeden z nich, bývalý generální manažer komunikačního trustu, byl také studentem a obdivovatelem moderních metod vojenské organizace. Ardmore jej učinil náčelníkem štábu. S jeho pomocí Ardmore vybral několik dalších: bývalého personálního manažera ze Sears&Roebuck; muže, jenž byl stálým podtajemníkem oddělení veřejných prací v jednom z východních států; výkonného tajemníka pojišťovací společnosti. Další byli připojováni s tím, jak se metoda vyvíjela. Fungovalo to. Ardmore měl nejdříve trochu problémy zvyknout si; celý život dělal jen "one man show" a uvádělo ho do rozpaků, když sám sebe objevil rozpolceného do několikanásobné podoby, z níž každá část hovořila jeho jménem a podepisovala se "z rozkazu". Ale časem si uvědomil, že tihle muži byli skutečně podle situace schopni aplikovat jeho politiku a dojít k rozhodnutí, které by učinil i on sám. Těch, kteří to nedokázali, se na návrh náčelníka štábu zbavil. Bylo však zvláštní mít dostatek času na sledování mužů dělajících JEHO práci JEHO způsobem podle jednoduchých, ale mocných vědeckých principů velení generálního štábu.

Nakonec byl volný natolik, že mohl svou pozornost věnovat vylepšování téhle politiky a svědomitě se zabývat příležitostnými novými situacemi, které mu štáb postoupil k vyřešení a k rozvíjení nové taktiky. A spal hluboce, protože si byl jist, že jeden nebo více jeho "ostatních" možků je v pohotovosti a pracuje. Ted' věděl, že i kdyby byl zabit, jeho prodloužené myšlení bude pokračovat, dokud nebude úkol dokončen.

\*

Bylo by chybou předpokládat, že panasijské úřady sledovaly růst a rozrůstání nového náboženství s naprostou spokojeností, ale v kritické rané fázi jejího rozvoje si prostě neuvědomily, že mají co do činění s něčím nebezpečným. Varování v podobě zkušenosti zesnulého poručíka, který přišel s Motovým kultem poprvé do styku, prošlo bez povšimnutí, prostým faktům z jeho vyprávění nebylo uvěřeno.

Když už si zajistili právo cestovat a pracovat, zděračovali Ardmore s Thomasem na každé misi, jak je důležité být taktičtí, pokorní a ustavit přátelské vztahy s místními orgány. Zlato kněžích bylo Asiaty, kteří vyžadovali, aby deprimovaná a vzpurná země platila dividendy, velmi vítáno a byli díky němu ke kněžům Moty shovívavější než jinak. Cítili, ne bezdůvodně, že otrok pomáhající, aby byly účty v rovnováze, musí být dobrý otrok. Nejprve proto Motovy kněží přispívající ke konsolidaci země povzbuzovali.

Pravda, někteří z panasijských policistů a příležitostně i nižších úředníků měli při jednáních s kněžími velmi znepokojivé zkušenosti, ale od chvíle, kdy tyto incidenty znamenaly pro Panasiaty, jichž se to týkalo, ztrátu tváře, raději s nimi ani nemluvili.

Nějakou dobu trvalo, než se nashromáždil dostatek nesporných dat, která vyšší úředníky přesvědčila, že Motovi kněží, všichni, mají několik znepokojivých - ano, dokonce neopustitelných charakteristik. Nesměli jste se jich dotknout.

Nemohli jste se k nim dokonce ani moc přiblížit - bylo to, jako by je obklopovala hladká průzračná skleněná zeď.

Vortexové pistole na ně neúčinkovaly. Sice se pasivně podvolili zatčení, ale ve vězení nikdy z nějakého důvodu nezůstali. Nejhorší však bylo, že nabyli jistoty, že Motův chrám nemůže být nikdy, za žádných okolností podroben panasijské inspekci.

Tohle se nesmělo tolerovat.

## Kapitola 9

Nebylo to tolerováno. Vládnoucí princ osobně nařídil Ardmoreovo zatčení.

Ale nebylo vykonáno takto hrubě. Do mateřského chrámu byla zaslána nota, že si Vnuk nebes přeje, aby jej Hlavní kněz Pána Moty navštívil. Vzkaz Ardmorea zastihl v kanceláři v Citadele, kdy mu jej doručil náčelník štábu Kendig, který poprvé za dobu jejich vztahu projevil známky neklidu. "Šéfe," vybuchl, "před chrámem přistál válečný křižník a velící důstojník říká, že má rozkaz vás odvést!"

Ardmore odložil papíry, které studoval. "Hmmm," řekl. "To znamená, že se dostáváme do pohybu. O trochu dřív, než jsem počítal." Zamračil se.

"Co s tím hodláte dělat?"

"Znáte mé metody. Co si myslíte, že udělám?"

"No - asi s ním půjdete - ale dělá mi to starosti. Přál bych si, abyste nešel."

"Co mi jiného zbývá? Na otevřený střet ještě nejsme připravení; odmítnutí by nezapadalo do role. Ordonanc!"

"Ano, pane!"

"Pošlete mi sem pucfleka. Řekněte mu, ať donese úplný hábit a vše, co k němu patří. Pak předejte mé pozdravy kapitánu Thomasovi a požádejte ho, aby za mnou okamžitě přišel."

"Ano, pane." Ordonanc už zápasil s videofonem.

Když jej pucflek oblékal, hovořil Ardmore s Kendigem a Thomasem. "Jeffe, nechávám ti kořist - opatruj ji."

"Cože?"

"Jestli se stane něco, díky čemu bych ztratil spojení s velitelstvím, stáváš se velícím důstojníkem. Jmenování najdeš u mne ve stole, s podpisem a pečeti."

"Ale, šéfe -"

"Neříkej mi 'Ale, šéfe'. O tomhle jsem rozhodl už dávno. Kendig o tom ví; stejně jako zbytek štábu. Rád bych tě měl ve štábu už předtím, ale jako náčelníka rozvědky jsem tě tam nepotřeboval." Ardmore pohlédl do zrcadla a pročesal si kudrnatý světlý plnovous. Všichni si nechali narůst vousy, všichni, kteří se objevovali na veřejnosti jako kněží. Záměrem bylo dát ve srovnání s nimi holým Asiátům pocit ženské podřadnosti a zároveň vyvolat nejasný nedefinovatelný odpor. "Možná sis všiml, že žádný z důstojníků ti nebyl nikdy nadřizen. Na tuhle eventualitu jsem myslel."

"Co Calhoun?"

"Ach, ano - Calhoun. Tvé jmenování řadovým důstojníkem z tebe automaticky dělá jemu nadřizeného, samozřejmě. Ale myslím, že to na něho moc neplatí. Prostě se s ním musíš vypořádat, jak nejlépe umíš. Máš k dispozici force majeure, ale nepřeháněj to. Ale to ti říkat nemusím."

\*

Přispěchal poslíček převlečený za ministranta a zasalutoval. "Pane, chrámový strážní důstojník říká, že panasijský velitel začíná být velmi netrpělivý."

"Dobře. Chci, aby byl. Je zapnutý infrazvuk?"

"Ano, pane, všichni jsme z něj velmi nervózní."

"Však to vydržíte; vy víte, co to je. Řekněte strážnímu důstojníkovi, ať nechá technika ve službě měnit proměnlivě úroveň s občasnými úplnými přerušeními. Chci, aby ti Asiati, až k nim přijdu, byli zralí na pověšení."

"Ano, pane. Nějaký vzkaz pro velitele křížníku?"

"Ne přímo. Ať mu strážní důstojník poví, že jsem na pobožnostech a nemohu být rušen."

"Jistě, pane." Poslíček odcupital pryč. Tohle bylo něco! Bude se potulovat někde, kde uvidí tomu skunkovi do obličeje, až tohle vyslechne!

"Jsem rád, že se podařilo sluchátka upravit včas," podotkl Ardmore, když mu pucflek nasazoval na hlavu turban. Turbany byly původně zamýšleny jen k zakrytí mechanismů vytvářejících svatozář, která se vznášela nad hlavami všech Motových kněží. Díky turbanu společně se září vypadal kněz, že je vysoký sedm stop, což mělo následně nepříjemný efekt na asijskou psychiku. Scheer však přišel na možnost, jak pod turban ukrýt také vysílač a přijímač s krátkým dosahem; nyní to bylo standardní vybavení.

Usadil si turban rukama, ujistil se, že má kosti vodivý přijímač upevněný na kostním výčnělku za uchem, a zdánlivě do prázdna řekl přirozeně slabým hlasem: "Velící důstojník - testuji."

Odpověděl mu tlumený, ale jasný hlas, patrně uvnitř v hlavě. "Hlídkující komunikační důstojník - ověření testu."

"Dobře," potvrdil. "Ať jsou na mne namířeny křížující vyhledávače směru, dokud nedám další zprávu. Zajistěte, aby mne okruhy převáděly z nejbližšího chrámu sem na velitelství. Kdykoliv mohu požádat o okruh A."

Okruh A byl hlavním vysílačem do všech chrámů v zemi. "Nějaké zprávy od kapitána Downera?"

"Právě jedna přišla, pane; zrovna jsem ji poslal k vám do kanceláře," informoval ho vnitřní hlas.

"Tak? Ano, rozumím." Ardmore přistoupil ke stolu, stiskl tlačítko, které vypnulo červeně svítící průhledný nápis "prioritní" a z faxu odtrhl arch papíru.

"Řekněte šéfovi," stálo ve vzkazu, "že něco visí ve vzduchu. Nedokážu zjistit, co to je, ale všichni důstojníci se tváří velmi nafoukaně. Všechno sledujte a buďte opatrní." To bylo vše a i ta troška byla pravděpodobně ústním přenosem zkomolená.

Ardmore se zamračil a zatahal se za rty, pak mávl na ordonance. "Pošlete pro pana Mitsuiho."

Když se Mitsui dostavil, podal mu Ardmore vzkaz. "Předpokládám, že jste slyšel, že mě mají zatknout?"

"Rozneslo se to všude," přiznal Mitsui klidně a podal mu vzkaz zpátky.

"Franku, kdybyste byl vládnoucím princem, čeho byste chtěl mým zatčením dosáhnout?"

"Šéfe," protestoval Mitsui s bolestí v očích, "chováte se, jako bych byl jedním z těch... z těch vraždících -"

"Promiňte - přesto stále chci vaši radu."

"No - asi bych měl v úmyslu dát vás k ledu a pak vám zarazit to vaše náboženství."

"Ještě něco?"

"Nevím. Nemyslím, že bych tohle udělal, kdybych si nebyl úplně jist, že mám nějaký způsob, jak obejít vaši ochranu."

"Asi ne." Znovu promluvil do vzduchu. "Komunikační oddělení, priorita pro okruh A."

"Přímo nebo přeneseně?"

"Pošlete to ven. Chci, aby se všichni kněží vrátili do svých chrámů, pokud jsou venku, a chci, aby to udělali rychle."

Priorita: naléhavé, potvrdit a nahlásit." Otočil se k těm, co s ním byli.

"Teď něco zakousnu a půjdu. Náš žlutý přítel tam nahoře by už měl být každou chvíli zralý na oběšení. Měli bychom probrat ještě něco, než odejdu?"

Ardmore vstoupil do hlavního chrámového sálu dveřmi v zadní části oltáře. Jeho příchod k hlavním dveřím, nyní dokořán otevřeným, byl vznešený. Věděl, že ho asijský důstojník vidí přicházet; těch dvě stě yardů urazil s pomalou vznešeností doprovázený zástupem služebníků oděných v červených, zelených, modrých a zlatých róbách. Jeho vlastní roucho bylo bez poskvrnky bílé. Když došli k velkému vchodu, doprovod se rozprchl; ven k zuřícímu Asiatovi vyšel sám. "Tvůj pán si mne přeje vidět?"

Panasiat měl potíže dostatečně se ovládnout natolik, aby mohl promluvit anglicky. Nakonec se mu podařilo ze sebe dostat: "Bylo ti přikázáno hlásit se mi. Jak se opovažuješ -"

Ardmore mu skočil do řeči. "Tak přeje si mne tvůj pán vidět?"

"Rozhodně! Jak to že jsi -"

"Pak mne k němu můžeš přemístit." Prošel kolem důstojníka a scházel dolů po schodech, čímž dal Asiatovi možnost buď se za ním rozběhnout a dohonit ho, anebo se za ním vléct. Velitel křížníku uposlechl prvotní impuls pospíšet si, málem na širokých schodech upadl a za doprovodu stráží pokračoval potupně na chvostu.

\*

Ardmore už ve městě, které si Vládnoucí princ vybral za své hlavní, kdysi byl, ne však od doby, kdy se do něj Asiat nastěhovali. Jakmile se vylodili na městské přistávací plošině, rozhlédl se se skrývanou dychtivostí kolem, aby se podíval, jaké byly udělány změny. Zdálo se, že visuté dálnice jsou v provozu - pravděpodobně díky mnohem vyššímu procentu přítomné asijské populace. Jinak zde bylo málo viditelných změn. Napravo byl v dálce vidět dóm státního kapitolu; věděl, že je to palác vládce. Něco provedli s jeho exteriérem; nedokázal tu změnu popsat, ale už to nevypadalo jako západní architektura.

Dalších několik minut byl příliš zaneprázdněn, aby se rozhlížel po městě. Jeho stráž, které s ním teď držely krok a obklopovaly jej, s ním došly k eskalátoru a dolů do městského podzemí. Prošli mnoha dveřmi, u všech stála vojenská stráž. Každý strážný při průchodu zvedl k Ardmoreovu vězniteli ruku. Ardmore vážně každé zaslutování vracel gestem požeňání, jakoby byl pozdrav myšlen jen a jen pro něj. Jeho průvodce byl rozhořčený a bezmocný; brzy se z toho stal závod o to, kdo si salutování všimne dříve. Velitel vyhrál, ale cenou za to bylo, že salutoval podřízeným jako první. Ardmore využil dlouhého nerušeného průchodu k prověření spojení. "Velký Pane Moto," řekl, "slyšíš-li svého služebníka?" Velitel se na něj podíval, ale neřekl nic.

Tlumený vnitřní hlas ihned odpověděl: "Mám vás, šéfe. Jste propojení přes chrám v hlavním městě." Byl to Thomasův hlas.

"Pán Mota hovoří, služebník naslouchá. Pravdivě jest napsáno, že malé džbánky mají velké uši -"

"Tím myslíte, že vás ti opičáci můžou odposlouchávat?"

"Ano, vpravdě, teď a navždy. Bude Pán Mota rozumět ochlupacené atinle?"

"Jasně, šéfe - latině chlupatých. Mluvte pomalu, jestli můžete."

"Kat je bodře. Zovu se opozděj." Spokojeně toho nechal. Možná jej Panasiati i teď odposlouchávali. Doufal, že ano, protože předpokládal, že je z toho bude pořádné bolet hlava. Člověk musí v jazyce vyrůst, aby mu rozuměl, když je zakódovaný.

\*

Vládnoucí princ, když nařídil zatčení Hlavního kněze Moty, byl hnán stejně tak zvědavostí jako zájmem. Bylo pravdou, že se věci nevyvíjely zcela k jeho spokojenosti, ale měl pocit, že poradci jsou hysterické staré báby. Kdy otrocké náboženství dělalo něco jiného, než že pomáhalo dobyvateli? Otroci musí mít zeď nářků; chodili do svých kostelů, modlili se ke svým bohům, aby je osvobodili od utlačování, a vraceli se do zaměstnání na polích a v továrnách, díky emoční katarzi motliteb uvolnění a neškodní.

"Ale," podotkl jeden z poradců, "vždy je předpoklad, že bohové neudělají nic, aby tyto motlitby vyslyšeli."

To byla pravda; nikdo od boha nečekal, že sestoupí ze svého piedestalu a bude opravdu konat. "Co, pokud vůbec něco, tenhle bůh Mota udělal? Viděl ho snad někdo?"

"Ne, Jasnosti, ale -"

"Tak co potom udělal?"

"To je těžké říci. Do jejich chrámů není možné vstoupit -"

"Nedal jsem snad příkaz nevyrušovat otroky v jejich uctívání?" Princův hlas byl nebezpečně příjemný.

"Pravda. Pravda, Jasnosti," byl spěšně ujištěn, "a ani nebyli. Ale vaše tajná policie byla zcela neschopná vstoupit dovnitř, aby to pro vás mohla prověřit. Bez ohledu na to, jak chytře byli přestrojeni."

"Takže? Možná byli nešikovní. Co je zastavilo?"

Poradce zakroutil hlavou. "V tom to je, Jasnosti. Nikdo si nemůže vzpomenout, co se stalo."

"Co to říkáš? - ale to je směšné. Přihrajte mi jednoho z nich k výslechu."

Poradce rozhodil rukama. "Je mi to líto, pane -"

"Cože? Jistě, jistě - klid jejich duším." Pohladil zdobený hedvábný vzor, který měl vyšitý na hrudi. Zatímco přemýšlel, zachytil pohledem šperky vykládanou a nádherně vyřezávanou šachovou figurku postavenou na stolku vedle své ruky. Lenivě zkusil přesunout pěšce na jiné políčko. Ne, tohle nebylo řešení; bílý je na tahu a mat ve čtyřech tazích - tohle by vyžadovalo pět. Obrátil se zpět. "Mohlo by být dobré chtít po nich daně."

"To už jsme zkusili -"

"Bez mého svolení?" Princův hlas byl milejší než předtím. Na tváři druhého bylo vidět pot.

"Kdyby to byla chyba, Jasnosti, přáli jsme si, aby byla naše."

"Ty si myslíš, že jsem schopen omylu?" Princ byl autorem standardního textu týkajícího se administrace podřízených ras, který napsal, když byl mladým guvernérem provincie v Indii. "Dobrá tedy, přejdeme to. Uvalili jste na ně daně, doufám, že tvrdé - co pak?"

"Zaplatili je, pane."

"Ztrojnásobte je."

"Jsem si jist, že je zaplatí, protože -"

"Udělejte je desetinásobné. Nastavte je tak vysoko, že je nebudou moci zaplatit."

"Ale, Jasnosti, v tom to je. Zlato, kterým platí, je chemicky čisté. Naši doktoři se světskou moudrostí tvrdí, že toto zlato je vyrobeno, transmutováno. Neexistuje daňová sazba, kterou by nemohli zaplatit. Vlastně," pokračoval uspěchaně, "jsme toho názoru, který může být kdykoliv předmětem úprav ze strany nadřazené moudrosti" - rychle se poklonil - "že to vůbec není církev, ale vědecké síly neznámého druhu!"

"Naznačuješ snad, že tihle barbaři mají lepší vědecké znalosti než vyvolená rasa?"

"Prosím, pane, něco mají a to něco demoralizuje vaše lidi. Rozsah čestných sebevražd se vyšplhal do alarmující výše a objevilo se příliš mnoho žádostí o návrat do země našich otců."

"Nepochybně jsi našel způsob, jak podobné požadavky zastavit?"

"Ano, Jasnosti, ale výsledkem byl jen ještě větší počet čestných sebevražd mezi těmi, kdo byli přinuceni setkat se s Motovými kněžími. Bojím se to říci, ale podobná setkání se zdají oslabovat duše vašich dětí."

"Hmmm. Myslím, ano, myslím, že se s tím Hlavním Motovým knězem setkám."

"Kdy se s ním Jeho Jasnost sejde?"

"To ti teprve řeknu. Mezitím příkazuji, že učení doktoři, pokud už nežili příliš mnoho let a nepromarnili svou užitečnost, budou schopni napodobit a zmařit jakoukoliv dovednost, kterou by barbaři mohli mít."

"Jeho Jasnost promluvila."

Vládnoucí princ se díval s velkým zájmem, jak k němu Ardmore přichází. Ten muž šel beze strachu. A ten muž, jak byl princ nucen přiznat, měl v sobě určitou důstojnost, na to, že byl barbar. Tohle bude zajímavé. A co to měl kolem hlavy za svítící věc? - zábavná domýšlivost.

Ardmore se před ním zastavil a s vysoko zdviženou hlavou vyslovil požehnání. Pak - "Požádal jste mne, abych vás navštívil, pane."

"To ano." Cožpak si ten muž nebyl vědom toho, že by měl pokleknout?

Ardmore se rozhlédl. "Přiměje pán svého sluhu, aby mi přisunul křeslo?"

Opravdu, ten muž byl báječný - politováníhodné, že musí zemřít. Nebo by snad bylo možné držet si ho pro rozptýlení v paláci? Jistě, to by zapříčinilo smrt všech, kdo tuto scénu sledují - a možná ještě další podobně vhodná úmrtí později, pokud by tyto rozkošné vrtochy pokračovaly. Princ došel k názoru, že by to nebyl jednorázový náklad, ale trvalejší stav.

Pozvedl ruku. Dva pohoršení sluhové přispěchali s židlí. Ardmore se posadil. Pohled mu spočinul na šachovnici vedle prince. Princ jeho pohled sledoval a otázel se: "Hraješ bojovou hru?"

"Trošku, pane."

"Jak bys vyřešil tento problém?"

Ardmore vstal a postavil se nad šachovnici. Chvilku ji studoval, zatímco jej Orientálec pozoroval. Dvořani byli stejně tiší jako figurky na stole - čekali.

"Jel bych tímhle pěšcem - tak," ohlásil nakonec Ardmore.

"Takto? To je velmi neortodoxní tah."

"Ale nutný. Odtud je to mat ve třech tazích - ale pán to pochopitelně vidí."

"Pochopitelně. Ano, jistě. Ale nepřitáhl jsem tě sem kvůli šachům," dodal a otočil se. "Musíme hovořit o jiných záležitostech. Se smutkem se dozvídám, že na tvé následovníky byly stížnosti."

"Smutek pána je i mým smutkem. Může se služebník zeptat, jakým způsobem jeho děti pochybily?"

Princ však opět studoval šachovnici. Zvedl prst; vedle něj klečel sluha s psací tabulkou. Namočil štětec do inkoustu a rychle vytvořil skupinu znaků, načež dopis zapečetil prstenem. Sluha se odklaněl pryč a posel s depeší odspěchal.

"Co to bylo? Ach ano - je hlášeno, že jim chybí zdvořilost. Jejich chování je při jednání s Vyvolenými neslušné."

"Pomohl by pán pokornému knězi a řekl mu, které z jeho dětí se provinily chybami ve slušnosti a v jakém ohledu by je mohl napravit?"

Tento požadavek, přiznal si princ, byl trapný. Těhle neotesané kreatuře se nějak povedlo dostat ho do defenzívy. Nebyl zvyklý, že ho někdo žádá o podrobnosti; bylo to nepatřičné. Kromě toho zde neexistovala odpověď; chování Motových kněží bylo bez poskvrny, bezchybné v každém možném ohledu.

Přesto tady byl jeho dvůr, čekající, aby si vyslechl, jakou odpověď vymyslí na tuhle hrubou nestoudnost. Jak byly ty starodávné verše? "... Kung F'tze se vyslýcháním tupce zmýlil!"

"Není přijatelné, aby se sluha ptal pána. V tuto chvíli děláš chybu stejně jako tví následovníci."

"Promiňte mi, pane. I když se otroci nesmí ptát, není snad psáno, že se mohou modlit za smilování a pomoc? Jsme prostí sluhové, nevlastníci moudrost Slunce a Měsíce. Nejste snad naším otcem i matkou? Cožpak nás nepovedete ze svých výšin?"

Princ upustil od kousání se do rtů. Jak se tohle stalo? Ten barbar ho nějakým překroucením dostal zase na špatnou stranu. Nebylo bezpečné nechat toho muže otevřít ústa! Přesto - tohle musí být splněno; když otrok prosí o milost, čest si žádá dát mu odpověď.

"Souhlasíme, že tě v jednom detailu poučíme; dobře si tu lekci zapamatuj a ostatní aspekty milosti k tobě přijdou samy." Odmlčel se a zvážil svá slova. "Způsob oslovení užívaný tebou a tvými nižšími kněžími při zdravení Vyvolených není náležitý. Veřejně kazí morálku všech, kdo jej vidí."

"Mám snad uvěřit, že vyvolená rasa pohrdá požehnáním Pána Moty?"

Znovu to překroutil! Současná politika vyžadovala, aby vládce uznal, že bohové otroků jsou autentičtí. "Požehnání

není odmítáno, ale způsob pozdravu musí být takový, jaký náleží pánovi od sluhy."

\*

Ardmore si náhle uvědomil, že jej někdo naléhavě volá. Tím zvoněním v hlavě byl Thomasův hlas. "Šéfe! Šéfe! Slyšíte mě? U každého chrámu je policejní oddíl dožadující se kapitulace kněží - dostáváme hlášení z celé země!"

"Pán Mota slyší!" To bylo adresováno princ; porozumí tomu také Jeff?

Jeff znovu - "Bylo to na mne, šéfe?"

"Dohlédni na to, aby jeho následovníci porozuměli." Princ odpověděl moc rychle, takže Ardmore nedokázal vymyslet další dvojsmysl, kterým by promluvil na Thomase. Ale věděl něco, o čem princ nevěděl, že to ví. Jak to teď použít - "Jak mohu své kněží instruovat, když je zrovna teď zatýkáte?" Ardmoreův přístup se náhle změnil z poníženosti na obviňování. Princův obličej byl nehybný, jen oči prozradily údiv. Vyvodil si snad ten muž povahu vzkazu? "Hovoříš vzrušeně."

"To ne! Zrovna v době, kdy jste mne nabádal, že musím instruovat své kněží, klepali vaši vojáci na vrata Motových chrámů. Počkejte! Mám pro vás od Pána Moty vzkaz: Jeho kněží se nebojí světské moci. V zatýkání jste neuspěl a ani neuspějete, pokud jim Pán Mota nepřikáže, aby se vzdali. Za třicet minut, až se kněží duchovně očistí, opáší se k těžké zkoušce, každý se na prahu svého chrámu vzdá. Do té doby, běda vojákovi, který se pokusí znesvětit Motův příbytek!"

"Povím jim to, šéfe! Povím! Myslíte tím, aby to každý kněz odkládal dalších třicet minut a pak se vzdal - je to tak? A at' na sebe naloží celý náklad: pohonné jednotky, komunikátory a všechny ty poslední vymoženosti. Potvrďte, jestli můžete."

"Jeff je v kondici." Musel to riskovat - pro Prince to je pět slabik bez významu, ale Jeff to pochopí.

"O.K, šéfe. Nevím, co máte za lubem, ale my vás budeme z tisíce procent provázet!"

Princův obličej byla zmrzlá maska. "Odved'te ho."

Několik minut poté, co byl Ardmore pryč, zírala Jeho Jasnost na šachovnici a tahala se za spodní ret.

Ardmorea umístili do podzemní místnosti s ocelovými zdmi a masivními zámky na dveřích. A to nebylo vše, protože ještě nebyl ani pořádně uvnitř, když uslyšel mírně syčivý zvuk a viděl, jak se místo na hraně dveří barví do ruda.

Svařování! Zjevně měli v úmyslu zajistit, aby žádná možná lidská slabost stráží nevedla k jeho útěku. Zavolal Citadelu.

"Pane Moto, poslyš služebníka!"

"Ano, šéfe."

"Mrknutí je stejně dobré jako přikývnutí."

"Chápu, šéfe. Pořád jste někde, kde vás můžou odposlouchávat. Zkomolte to. Já vás pochopím!"

"Hlavní čarodějka doktorka touží žvýkat koberec se zbytkem nebeských pilotů."

"Chcete okruh A?"

"Nejtělesněji."

Nastala krátká pauza, načež Thomas odpověděl: "O.K, šéfe, máte ho. Zůstanu na drátě, abych mohl překládat - asi to nebude nutné, vzhledem k tomu, že se kluci v těchto dvojsmyslech cvičili. Do toho - máte pět minut, pokud se mají vzdát včas."

Kterýkoliv kód může být rozluštěn nebo ohrožen. Ale ani nejexaktnější akademická znalost jazyka nedává klíč ke slang, k jeho hovorovým narážkám, polovičním vyjádřením, přehánění a opačným významům. Ardmore si byl logicky jist, že mu Panasiati umístili do cely mikrofon. Dobře tedy, protože byli nuceni poslouchat jeho části konverzace, ať jsou z ní popletení a zmatení a at' si nejsou jistí, zda blábolí hantýrkou ke svému bohu nebo zda přišel o rozum.

"Podívejte, cherubíni - maminka chce, aby děťátko odešlo k hodnému člověku. Je to všechno žůžo, dokud má mimčo pěkné nové chrastítko. Ano, vpravdě, chrastítko je heslo - ty ne a oni ano. Zacházej s tímhle studeným balíkem, jakoby byl hezký, a mládenci s jídelními hůlkami budou ukamenováni a diskombobulováni. Pevný horní ret to zvládne."

"Zkontrolujte mě, jestli to mám správně, šéfe. Chcete, aby se kněží vzdali a aby Panasiaty zmátli svým zjevným nezájmem. Chcete, aby to udělali stejně jako vy, neteční jako okurka a drzí, jako by tu byli pány. Taky to chápu tak, že po nich chcete, aby si podrželi berly, ale aby je nepoužívali, dokud jim neřeknete. Je to správně?"

"Jak prosté, milý Watsone!"

"Co se stane potom?"

"Žádných třicet."

"Co je to? Ach, 'Žádných třicet' - více se dozvíme; řeknete nám to později. Dobře, šéfe - je čas!"

"Dobře bobře!"

Ardmore počkal, dokud si nebyl dostatečně jistý, že všichni Panasiati, kterých se přímo netýkalo hlídání vězňů, spí, nebo že jsou alespoň v ubytovnách. To co se chystal udělat, bude zcela účinné jen tehdy, pokud nikdo nebude přesně vědět, co se stalo. Šance byly vyšší během noci.

Zapískáním několika veršů z "Anchors Aweigh" zavolal Thomase. Ten odpověděl okamžitě - neodešel ze služby, ale zůstal u pararádia, aby mohl s vězni občas bojově pohovořit a přehrát jim nahrávky vojenské hudby. "Ano, šéfe?"

"Přišel čas na zásyp. Holá, holá, svoboda volá!"

"Únik z vězení?"

"Podle zvyku příslovečného Araba - určitého zvyku."

O téhle technice už mluvili dříve; Thomas předal podrobné instrukce a pak řekl: "Řekněte kdy, šéfe."

"Kdy!" Skoro viděl, jak Thomas přikývl. "PÓ-zor! O.K, vojsko, vpřed!" Ardmore vstal a protáhl si ztuhlý údy. Přešel k jedné zdi svého vězení a postavil se tak, že prosté světlo vrhlo na stěnu stín. To bude asi ono - tady! Nastavil ovladač na berle na maximální dosah primárního Ledbetterova efektu, zkontroloval, zda frekvenční pásmo pokrývá celou mongolskou rasu, a upravit je tak, aby omráčilo a ne zabilo. Pak zapnul energii.

O několik okamžiků později ji vypnul a znovu si prohlédl svůj stín na zdi. Tohle vyžadovalo úplně jiné nastavení, přímé a s jemným rozlišením. Zapnul červený paprsek Dise, aby jej při práci vedl, dokončil nastavení a znovu zapnul energii. Atomy kovu se tiše a bez rozruchu přeskupily a vyšly jako dusík, který se neškodně smíchal se vzduchem. Tam, kde byla solidní stěna, byl teď otvor o velikosti a tvaru vysokého muže oblečeného v kněžském hávu. Podíval se na něj a jako dodatečný nápad pedantsky načrtl nad hlavou podobizny elipsu, která měla tvar i velikost jeho svatozáře. Když byl hotov, přenastavil ovládání berly tak, jak bylo předtím, zapnul energii a prošel otvorem. Byl to těsný stříh; po stranách se musel vytočit.

Venku bylo nutné, aby překročil nakupená těla více jak tuctu panasijských vojáků. Tohle nebyla strana, na níž byl svařený vstup; domníval se, že stráže nalezne za každou ze čtyř stěn, pravděpodobně i za podlahou a za stropem. Bylo tam více dveří, jimiž musel projít, více těl, přes která musel přelézt, než zjistil, že je venku. Když se tak stalo, zjistil, že je naprosto dezorientován. "Jeffe," zavolal, "kde jsem?"

"Chvilíčku, šéfe. Jste - ne, nedokážeme vás zaměřit, ale jste v linii mířící skoro jižně od nejbližšího chrámu. Jste pořád ještě u paláce?"

"Před ním."

"Pak zamířte severně - je to asi devět bloků."

"Kterým směrem je sever? Jsem celý přetočený. Ne, počkej právě jsem našel Velký vůz, je to dobrý."

"Pospěšte, šéfe."

"Jasně." Dal se do rychlého poklusu, běžel tak pár stovek yardů, pak polevil na rychlou chůzi. Sakra, pomyslel si, při téhle kancelářské práci člověk vyjde z kondice.

Ardmore potkal několik asijských policistů, ti však nebyli ve stavu, aby si ho všimli; měl stále zapnutý primární efekt. Nikde kolem nebyli bílí - zákaz vycházení byl přísný - s výjimkou páru vyplašených metařů. Napadlo ho, že by je mohl přimět, aby s ním šli do chrámu, ale rozhodl se, že to neudělá; nebyli v o nic větším nebezpečí než sto padesát miliónů dalších.

Tady je chrám! - jeho čtyři stěny zářily barvami podob. Dal se do běhu a vtrhl dovnitř. Za patami měl místního kněze přibíhajícího z jiného směru.

Srdečně kněze přivítal, přičemž si náhle uvědomil, jak je příjemné promluvit si s člověkem svého druhu - se soudruhem. Oba zalezli zezadu za oltář a sešli dolů do kontrolní a komunikační místnosti, kde byli operátor pararádia a jeho protějšek štěstím z toho, že je vidí, téměř hysteričtí. Nabídl mu černou kávu, kterou vděčně přijal. Pak řekl operátorovi, ať zruší okruh A a nastaví přímé dvojsměrné spojení s velitelstvím s obrazem konvertovaným na tomto okruhu.

Thomas málem vyskočil z obrazovky. "Whitey!" zaječel. Bylo to poprvé od Zhroucení, kdy někdo Armorea oslovil jeho přezdívkou. Dokonce ani nevěděl, že ji Thomas zná. Ale to přefeknutí ho zahřálo.

"Ahoj, Jeffe," zvolal na obraz, "rád tě vidím. Už jsou nějaká hlášení?"

"Něco ano. Přicházejí celou dobu."

"Přejdi na přenos přes úřady diecézí; okruh A je moc nemotorný. Chci rychlé hlášení."

Už bylo na cestě. Poslední diecéze se ohlásila do dvaceti minut. Všichni kněží byli zpět ve svých chrámech. "Dobře," řekl Thomasovi. "Teď chci, aby každý vlastník chrámu vyrazil do protiakce a ty opičáky probudil. Měli by být schopní použít mířenou koncentraci po dráze, po které se každý kněz vracel, a dosáhnout čistě až do místního vězení."

"O.K, když to říkáte, šéfe. Můžu se zeptat, proč je prostě nenecháte probudit se, až efekt odezní?"

"Protože," vysvětloval, "když prostě přijdou k sobě dřív, než je kdokoliv najde, bude výsledkem mnohem větší záhada, než kdyby byli objeveni zdánlivě mrtví. Cílem všeho toho skotačení bylo zlomit Asiátům morálku. Tohle ten efekt zvyšuje."

"Pravda - jako vždycky, šéfe. Rozkaz už jde."

"Fajn. Až to bude hotové, ať si zkontrolují štíty na chrámech, zapnou čtrnácticyklové tóny a jdou do postele - všichni, kdo nejsou ve službě. Dokážu si představit, že zítra budeme mít nabitý den."

"Ano, pane. Nevrátíte se sem, šéfe?"

Ardmore zakroutil hlavou. "Je to zbytečný risk. Přes televizi na to můžu dohlížet stejně účinně, jako kdybych stál hned vedle tebe."

"Scheer je připravený zaletět za vámi a vyzvednout vás. Může to posadit přímo na chrámové střeše."

"Poděkuj mu, ale zapomeňte na to. Teď to předej štábnímu důstojníkovi ve službě a jdi se vyspat."

"Jak poroučíte, šéfe."

S místním knězem si dal půlnoční oběd, trochu si promluvili a pak knězi řekl, ať ho zavede do podzemního soukromého pokoje.

## Kapitola 10

Ardmore byl probuzen operátorem pararádia mimo službu, který s ním prudce třásl. "Majore Ardmore! Majore! Vzbud'te se!"

"Uhh... Hmmm... S...se děje?"

"Vzbud'te se - volá vás Citadela - naléhavě!"

"Kolik je hodin?"

"Kolem osmé. Rychle, pane!"

Když došel k telefonu, byl už dostatečně vzhůru. Na druhém konci byl Thomas, který okamžitě po spatření Ardmorea začal mluvit. "Nový vývoj, šéfe - a špatný. Panasiati provádějí zátahy na každého člena naší kongregace - systematicky."

"Hmmm - domnívám se, že to byl zjevný další tah. Jak daleko se dostali?"

"Nevím. Zavolaal jsem vám, když přišlo první hlášení; teď už chodí plynule z celé země."

"Dobrá, myslím, že bychom se měli dát do toho." Pro kněze, ozbrojeného a chráněného, bylo nebezpečí zatčení něčím jiným; tihle lidé byli zcela bezbranní.

"Šéfe - vzpomínáte, co udělali po první revoltě? Vypadá to špatně, šéfe - bojím se!"

\*

Ardmore Thomasův strach chápal; sám ho cítil. Ale nedovolil, aby se projevil.

"V klidu, synku," řekl milým hlasem. "Naším lidem se ještě nic nestalo - a nemyslím, že dovolíme, aby se jim cokoli stalo."

"Ale šéfe, co s tím hodláte dělat? Není nás dost na to, abychom je zastavili dřív, než pozabíjejí mnoho lidí."

"Možná ne dost, abychom to udělali přímo, ale existuje způsob. Drž se sbírání dat a upozorni všechny, aby nevěšeli hlavu. Zavolám ti zpátky asi za patnáct minut." Než mohl Thomas odpovědět, zmáčkl tlačítko přerušující spojení.

Bylo třeba nad tím trochu zapřemýšlet. Kdyby mohl každého člověka vybavit berlou, bylo by to snadné. Štít z hole by člověka teoreticky ochránil před skoro čímkoliv; snad s výjimkou atomové bomby a otravou jedovatým plynem. Ale konstrukční a opravárenské oddělení bylo už tak velmi vytíženo výrobou dostatečného počtu berel pro vybavení každého nového kněze; o jedné pro každého člověka nemohla být ani řeč, vzhledem k tomu, že jim chyběla masová tovární výroba. Přesto je teď potřeboval - dnes ráno.

Kněz mohl rozšířit svůj štít, aby zahrnul jakékoliv území nebo množství lidí, ale na velké vzdálenosti byl tak tenký, že by jím prošla i dobře mířená sněhová koule. K sakru!

Náhle si uvědomil, že o tomto problému zase přemýšlí v přímé rovině, přestože si byl vědom, že takový přístup je bezvýsledný. Co chtěl, bylo psychologické džíu-džitsu - nějaký způsob, jak proti nim obrátit jejich vlastní sílu.

Zavádění - to byl ten nápad! Ať už očekávají, že udělá cokoli, on to neudělá! Udělá něco jiného.

Ale co jiného? Když nabyt dojmu, že nalezl na tuto otázku odpověď, zavolaal Thomasovi. "Jeffe," řekl ihned, "dej mi okruh A." Chvilí mluvil se svými kněžími, pomalu a detailně, přičemž některé body zdůraznil. "Nějaké otázky?" zeptal se pak a dalších několik minut strávil jejich zodpovídáním, jak k němu přicházely z diecézních stanic.

\*

Ardmore a místní kněz upustili chrám společně. Kněz se je snažil přesvědčit, aby zůstal v zadu, on však tuhle námitku smetl ze stolu. Kněz měl pravdu; v hloubi srdce věděl, že by neměl osobně riskovat, když se tomu šlo vyhnout, bylo však luxusem dostat se zpod kontrolující autority v podobě Jeffa Thomase.

"Co plánujete, abyste zjistil, kam naše lidi odvedli?" zeptal se kněz. Byl to bývalý obchodník s nemovitostmi jménem Ward, muž se značnou přirozenou inteligencí. Ardmore jej měl rád.

"Tak co bys udělal ty, kdybych nebyl s tebou?"

"Nevím. Asi bych vešel na policejní stanici a pokusil se tu informaci vytřískat ze sloužícího plochého ksichta."

"To zní dobře. Kde je nějaká?"

Ústřední policejní stanice panasijské policie stála ve stínu paláce, něco mezi osmi a devíti bloky na jih. Na cestě potkali mnoho Panasiatů, nebyli však obtěžováni. Asiati vypadali zaraženě, když viděli dva kněže Moty, kterak si vykračují se zjevným nezájmem. Dokonce i ti, kteří byli oblečení jako policisté, se zdáli být nejistí tím, co by měli dělat, jakoby pro podobné okolnosti nedostali instrukce.

Přesto je na ně někdo upozornil; na schodech byli přivítáni nervózním asijským důstojníkem, který nárokoval: "Vzdejte se! Jste zatčeni!"

Šli přímo k němu. Ward zvedl jednu ruku k požeňání a zaintonoval: "Mír! Vezmi mě k mým lidem."

"Nerozumíte, co říkám?" vyjel Panasiat, hlas začínal být ječivý. "Jste zatčeni!" Rukou nervózně sjížděl k pouzdru na zbraň.

"Svých pozemských zbraní nepoužiješ," řekl klidně Ardmore, "při jednání s velkým Pánem Motou. Nařizuje ti, abys mne zavedl za mémi lidmi. Varuj se!" Přistupoval stále blíž, až jeho osobní clona narazila do mužova těla.

To - beztělesný tlak neviditelné clony - bylo více, než dokázal Panasiat snést. O krok ustoupil, uvolnil zbraň a vystřelil přímo před sebe. Vortexový kruh neškodně narazil do štítu a byl jím absorbován.

"Pán Mota je netrpělivý," poznamenal mírným tónem Ardmore. "Veď jeho služebníky, než ti Pán Mota vysaje duši z těla." Přepnul na jiný efekt, který nikdy dřív při styku s Panasiaty nepoužili.

Jeho princip byl velmi prostý; byla promítnuta válcovitá tažnětlačná stáze, která vytvořila efekt trubice. Ardmore jej nechal spočinout na mužově obličejí, načež aplikoval tažný paprsek procházející trubicí dolů. Nešťastný Panasiat lapal po vzduchu ve vakuu a drápal si po obličejí. Když mu začala téct z nosu krev, Ardmore ho pustil. "Kde jsou mé děti?" zeptal se znovu stejně mírně jako předtím.

Policejní důstojník, pravděpodobně čistě reflexivně, se pokusil utéct. Ardmore ho přimáčkl tlačným paprskem ke dveřím a znovu na chvíli aplikoval sací trubicí, tentokrát na bránicí. "Kde jsou?"

"V parku," lapal muž po dechu a mohutně chrčel.

S pomalou vážností se otočili a zamířili po schodech dolů. Ty, kteří se k nim dostali příliš blízko, pomocí tlačného paprsku nedbale odhazovali z cesty.

Park obklopoval budovu dřívějšího státního kapitolu. Kongregaci objevili natlačenou do narychlo vystavěné ohrady, kolem níž bylo mnoho asijských vojáků různých šarží. Na blízké plošině instalovali technici televizní přenos. Bylo snadné si odvodit, že nevolníkům bude dána další veřejná "lekce". Dost objemný přístroj na epileptogenní záření Ardmore neviděl; buď ještě nebyl přivezen, anebo měla být použita nějaká jiná metoda - možná byli přítomni vojáci obrovskou popravčí četou.

Momentálně měl nutkání použít berlu k tomu, aby zlikvidoval všechny přítomné vojáky - stáli v pohovu se založenými rukama a snad by bylo i možné to tak udělat, než by mohli způsobit újmu, ne Ardmoreovi, ale bezbranným příslušníkům

kongregace. Ale rozhodl se proti; měl pravdu, když dával rozkazy kněžím - tohle byla hra blufování; nemohl porazit všechny vojáky, které by sem mohly panasijské úřady dopravit, přesto musí tenhle zástup dostat bezpečně dovnitř chrámu.

Lidé nahromaděni v ohradě poznali Warda a možná také hlavního kněze, když ne jeho, tak alespoň jeho autoritu. V jejich tvářích mohl číst náhlou naději nahrazující beznaděj - v očekávání se zavlnili. Ale prošel kolem nich jen s pozhledem, Warda v patách, a naděje uvolnila cestu pochybnostem a rozčarování, když jej viděli, jak kráčí k panasijskému veliteli a dává mu to samé pozhledání.

"Mír!" vykřikl Ardmore. "Přišel jsem vám pomoci."

Panasiat vyštěkl rozkaz ve svém vlastním jazyce. Dva Panasiati přiběhli k Ardmoreovi a pokusili se ho popadnout. Sklouzli po Štítu, zkusili to znovu a pak zůstali stát a čekali na instrukce svého nadřízeného, jako psi zmatení nesplnitelným příkazem.

Ardmore je ignoroval a postupoval v cestě, až stál přímo před velitelem. "Bylo mi řečeno, že mi lidé zhřešili," zvolal.

"Pán Mota se s nimi vypořádá."

Aniž by čekal na odpověď, otočil se ke zmazenému důstojníkovi zády a zakřičel: "Ve jménu Shaama, Pána pokoje!" a zapnul na berle zelené světlo.

Přejel s ním po vězněné kongregaci. Padali, jakoby to záření bylo silným vichrem podtínajícím obilné lány. Za několik sekund leželi všichni muži, ženy i děti bezvládně na zemi, podle všech známek mrtví. Ardmore se otočil zpátky k panasijskému důstojníkovi a uklonil se. "Služebník žádá, aby bylo toto pokání přijato."

Říci, že byl Orientálec vyvedený z konceptu, by bylo jazykově značně nepřiměřené. Věděl, jak si poradit s odporem, ale tahle nadšená spolupráce mu všechny nápady vzala; to v pravidlech nebylo.

Ardmore mu neposkytl žádný čas, aby vymyslel nějaký plán. "Pán Mota není spokojen," informoval ho, "a nařizuje mi, abych tobě a tvým mužům dal dar - zlatý dar!"

S tím zapnul oslnivé bílé světlo, kterým přejel po založených rukách vojáků po své pravici. Ward ho napodobil, obrátí svou pozornost k levému křídlu. Malé založené ručky pod paprsky zářily a jiskřily. Kdekoliv se dotkl, svítil kov s novým třpytem, bohatě a zrzavě. Zlato! Ryzí zlato!

Běžný panasijský voják nebyl o nic lépe placený, než jsou normální vojáci. Jejich zástup se neklidně vrtěl jako závodní koně na startu. Seržant přistoupil ke zbraním, jednu prozkoumal a zvedl ji. Zavolal něco ve svém jazyce, v hlase měl vzrušení.

Vojáci se utrhli ze řetězu.

Křičeli a hemžili se a tančili. Bili se mezi sebou o nepoužitelné, drahocenné zbraně. Důstojníkům nevěnovali pozornost; ne že by důstojníci byli od zlaté horečky osvobozeni.

Ardmore pohlédl na Warda a kývl. "Ať si to nechají!" nařídil a otočil uspávací paprsek na panasijského velitele.

Asiat se překotil, aniž by věděl, co jej zasáhlo, protože veškerou svou agonizovanou pozornost věnoval demoralizované jednotce. Ward odešel pokračovat v práci na ostatních důstojnících.

Americké vězně Ardmore probudil protieffektem, zatímco Ward rozložil velká vrata ohrady. Zde se objevil nejméně očekávaný oříšek celého úkolu - přímět na tři stovky omámených a dezorganizovaných lidí poslouchat a pohnout se společně jedním směrem. Ale dva silné hlasy a soustředěné odhodlání to zvládly. Bylo nezbytné uvolnit mezi zápasícími, z bohatství zblázněnými Orientálci cestu pomocí tažných a tlačných paprsků. Ardmoreovi to vniklo nápad; používal paprsky na své stoupence jako husopaska popohánějící proutkem hejno hus.

Devět bloků do chrámu zvládli za deset minut, pohybovali se poklusem, díky čemuž mnozí lapali po dechu a nadávali. Ale povedlo se, povedlo se jim to bez nějakého zásadního přerušení, i když Ward s Ardmorem považovali za nutné zlikvidovat po cestě nahodilé Panasiaty.

Když konečně vklopýtal do chrámových dveří, otřel si Ardmore z tváře pot, který nebyl úplně zaviněn spěšným postupem. "Warde," zeptal se s povzděchnutím, "máš tady něco k pití?"

Znovu ho volal Thomas, a to ani neměl čas, aby si stihl dokouřit cigaretu. "Šéfe," řekl. "Začínáme dostávat nějaká hlášení. Myslel jsem, že byste to chtěl vědět."

"Pokračuj."

"Vypadá to úspěšně - zatím. Dosud se přes své biskupy ohlásilo asi dvacet procent kněžích, že jsou i s kongregací zpátky."

"Nějaké oběti?"

"Ano. Přišli jsme o celou kongregaci v Charlestonu v Jižní Karolině. Zemřeli dřív, než se k nim kněz dostal. Vrhli se na Panasiaty s berlou nastavenou na plný výkon a pozabíjel těch opičáků dvakrát až třikrát víc, než oni zabili našich, pak si probil cestu do chrámu a nahlásil se."

Ardmore nad tím zakroutil hlavou. "Moc špatné. Jeho kongregace je mi líto, ale více je mi líto, že ztratil nervy a zabil hejno Panasiatů. Moc mi to nepomůže, protože ještě nejsem připravený."

"Ale, šéfe, nemůžete mu to mít za zlé - v davu byla jeho žena!"

"Já mu to za zlé nemám. Každopádně, stalo se - dříve či později budeme muset sundat rukavičky; tohle znamená jen to, že budeme muset pracovat o trochu rychleji. Někaké další potíže?"

"Nic moc. Na několika místech se při cestě do chrámu potýkali s něčím na způsob zadního voje a ztratili nějaké lidi."

Ardmore na obrazovce viděl poslíčka předávajícího Thomasovi svazek průklepáků. Thomas na ně pohlédl a pokračoval: "Další várka hlášení, šéfe. Chcete je slyšet?"

"Ne. Až přijdou všechna, dej mi jejich výtah. Nebo až přijde většina z nich, ne později než za hodinu. Končím."

Výtah ukázal, že přes devadesát sedm procent členů Motova kultu bylo bezpečně dopraveno do chrámů. Ardmore svolal schůzi štábu a načrtl bezprostřední plány. Schůze probíhala tváří v tvář, protože Ardmoreovo místo u

konferenčního stolu zaujala kamera a monitor přijímače. "Teď jsme nuceni jednat," řekl jim. "Jak víte, neočekávali jsme ještě další dva týdny, že bychom měli z vlastní vůle začít s akcí, možná tři. Teď však nemáme na výběr. Já to vidím tak, že musíme jednat, a to tak rychle, abychom byli vždycky o krok před nimi."

Otevřel situaci všeobecné diskusi; v tom, že je okamžitá akce nezbytná, existovala shoda, mírná neshoda však panovala, co se metod týče. Poté, co si vyslechl několik názorů, vybral Ardmore Dezorganizační plán IV a řekl jim, ať se dají do příprav. "Pamatujte si," varoval je, "když už jednou začneme, bude příliš pozdě to otočit. Tohle se pohybuje stále rychleji. Kolik bylo poskytnuto základních zbraní?"

"Základní zbraní" byl ten nejjednodušší Ledbetterův projektor, který byl zkonstruován. Byl velmi podobný pistoli a měl být také podobně používán. Vysílal přímý paprsek primárního Ledbetterova efektu ve frekvenčním pásmu, které bylo smrtelné jen těm, kdo měli mongolskou krev, a nikomu jinému. Po třiminutové instrukci jej mohl používat i amatér, protože stačilo zbraň namířit a stisknout spoušť, byla téměř blbcům odolná - uživatel s ní doslova nemohl ublížit mouše, o to méně člověku kavkazské rasu. Pro Asiaty znamenala okamžitou smrt.

Problém s výrobou a distribucí velkého množství zbraní, které měly být použity v rozhodujícím konfliktu, byl složitý. O berlách užívaných knězi nemohlo být řeči; každá byla precizním nástrojem srovnatelným se švýcarskými hodinkami. Scheer většinu z jemných součástek každé berly pracně modeloval vlastníma rukama, a přesto potřeboval pomoc mnoha dalších zkušených obráběčů a nástrojářů, aby udržel s požadavky krok. Všechno to byla ruční práce; hromadná výroba nebyla možná, dokud nebudou Američané opět ovládat své fabriky.

Mimoto bylo nezbytné dát knězi detailní instrukce a houževnatý trénink pod dohledem, aby byl při používání pozoruhodných sil své berly ještě obratnější.

Základní zbraň byla pragmatickým řešením. Byla jednoduchá a hrubá a neobsahovala žádné pohyblivé součástky s výjimkou aktivního spínače nebo spouště. I tak je nebylo možné ve velkém množství vyrábět v Citadele, jelikož neexistoval způsob, jak zbraně distribuovat do široce rozdělených částí země, aniž by to přilákalo nezdravou pozornost panasijských úřadů. Každý kněz měl v kostele jeden vzorek základní zbraně; pak už bylo na něm, aby u sebe v komunitě našel a naverboval pracovníky s nezbytnými dovednostmi v kovodělné práci, kteří by vyráběli shodně jednoduché zařízení.

Na tajných místech v podzemí každého chrámu na tomto úkolu tvrdě pracovalo mnoho lidí po celé týdny - brousili, vyhlazovali, tvarovali a ručně kopírovali řady a řady těch smrtících malých vynálezů.

Požadovanou informaci Ardmoreovi poskytl zásobovací důstojník štábu. "Dobře tedy," kvitoval to Ardmore. "Je to sice méně zbraní, než máme v kongregacích členů, ale bude to muset stačit. Stejně bude hodně odpadu. Tenhle zatracený kult přilákal každého cvoka a pomatence v zemi - všechny ty dlouhovlasé chlapy a krátkovlasé ženské. Až je vyeliminujeme, možná nám několik základních zbraní zbude. Což mi připomíná - pokud něco zbude, v každé kongregaci by měly být nějaké ženy, které jsou dostatečně silné a psychicky odolné na to, aby byly v boji užitečné. Vyzbrojíme je. A co se týče těch pomatenců - v hlavním ideologickém plánu najdete upozornění, jak má každý kněz svému stádu šetrně oznámit zprávu, že celá věc je opravdu jen smyšlenka pro vojenské účely. Chci k tomu dodat: devět z deseti lidí bude uchváćeno radostí, že slyší pravdu, a bude velmi spolupracovat. Ten desátý může způsobit potíže, zhysteričtět, možná se pokusí upláchnout z chrámu. Varování každému knězi: proboha, buďte opatrní; tu novinku jim sděluje šetrně v malých skupinách najednou a buďte připraveni zasáhnout uspávacím paprskem každého, kdo vypadá jako zdroj problémů. Toho pak zakašlete, dokud zábava neskončí - nemáme čas, abychom ty slabší přeorientovali.

Takže pojďme na to. Knězi budou potřebovat zbytek dne, aby proškolili své kongregace a zorganizovali je do něčeho, co aspoň trochu připomíná vojenské jednotky. Thomasi, dnes večer chci, aby průzkumné vozidlo určené na práci týkající se Vládnoucího prince zastavilo nejprve tady a vyzvedlo mne. Ať jsou v něm Wilkie a Scheer."

"Dobře, pane. Ale já jsem počítal, že budu v tom autě taky. Máte proti této mírné změně námitky?"

"To víš, že mám," řekl Ardmore suše. "Pokud se podíváš do Dezorganizačního plánu IV, uvidíš, že je nutné, aby velící důstojník zůstal v Citadele. A když už jsem já tady, mimo Citadelu, zůstaneš na mém místě."

"Ale šéfe -"

"Nebudeme dávat v sázku nás oba, ne v téhle fázi hry. Teď zavěs."

"Ano, pane."

Později toho rána byl Ardmore zavolán ke komunikátoru zpátky. Z obrazovky na něj zíral hlídkující komunikační důstojník z velitelsví. "Ach - majore Ardmore, Salt Lake City se k vám pokouší dostat s naléhavou zprávou."

"Dejte mi je."

Obličej uvolnil místo knězi ze Salt Lake City.

"Šéfe," začal, "máme velmi neobvyklého vězně. Jsem toho názoru, že byste ho měl asi vyslechnout vy sám."

"Mám málo času. Proč?"

"Nuže, je to Panasiat, ale prohlašuje, že je běloch a že vy ho znáte. Legrační na tom je, že prošel naší clonou. Myslel jsem, že to není možné."

"Taky že není. Nechejte mě se na něj podívat."

Byl to Downer, jak Ardmore předpokládal. Ardmore ho představil místnímu knězi, kterého ujistil, že clony nezklamaly.

"Takže, kapitáne, ven s tím -"

"Pane, rozhodl jsem se přijít a nahlásit vám to osobně, protože se něco blíží."

"To vím. Řekni mi veškeré podrobnosti, které znáš."

"Ano, pane. Přemýšlím, jestli máte ponětí, kolik škody už jste nepříteli způsobili - morálka se jim hroutí jako tající led.

Jsou celí nervózní, nejistí sami sebou. Co se stalo?"

Ardmore v krátkosti načrtl události uplynulých čtyřadvaceti hodin, své zatčení, zatčení kněží, zatčení celého

Motova kultu a následné vysvobození. Downer přikývl. "To to vysvětluje. Opravdu jsem nedokázal určit, co se stalo;

obyčejnému vojákovi nikdy nic neřeknou - ale viděl jsem, jak se všichni hroutí, a myslel jsem, že o tom budete něco vědět."

"Co se stalo?"

"No - domnívám se, že bych vám měl spíše říct jen to, co jsem viděl, a nechat vás, ať si uděláte vlastní obrázek. Druhý prapor Dračího pluku v Salt Lake City je zatčený. Slyšel jsem zvěsti, že všichni jeho důstojníci spáchali sebevraždu. Předpokládám, že se jedná o tu partu, která nechala místní kongregaci utéct, ale nevím to."

"Pravděpodobně. Pokračuj."

"Všechno, co vím, je to, co jsem viděl. Nad ránem byli nastoupeni se svěšenými zástavami a uvěznění do kasáren se silnými strážemi kolem budovy. Ale to není všechno. Jde o víc než jen o prapor pod zámek. Šéfe, vy víte, jak se celý pluk rozpadne, když se začne plukovníkovi vymýkat z rukou?"

"Vím. Chovají se tak?"

"Ano - alespoň velitelství umístěné v Salt Lake City. Jsem si setsakra jistý, že se ten lampasák tam bojí něčeho, čemu nerozumí, a jeho strach už nakazil i jednotky až k obyčejným vojákům. Sebevraždy, hodně, dokonce i mezi obyčejnými vojáky. Chlap se asi na den zachmuří, pak se posadí čelem k Pacifiku a rozřeže si střevo."

Ale je tady varování, věc, která dokazuje, že je morálka špatná po celé zemi. Vládnoucí princ vydal jménem Nebeského císaře hlavní rozkaz, kterým zakazuje další čestné sebevraždy."

"Jaký měl dopad?"

"Příliš brzy na to, aby to šlo zhodnotit - přišel teprve dneska. Ale šéfe, vy nehodnotíte, co to znamená. Abyste to ocenil, musel byste mezi těmi lidmi žít, jako já. U Panasiatů je tvář všechno. Starají se mnohem více o to, jak co vypadá, než můžou Američani asi rozumět. Říci muži, který ztratil tvář, že nemůže bilancovat a spácháním sebevraždy se vyrovnat s předky, je jako vyrvat mu srdce z těla. To ohrožuje to nejvzácnější, co má."

Taky nemůžete počítat s tím, že je Vládnoucí princ vystrašený, protože on by se nikdy k podobnému hodnocení nesnížil. V poslední době musel přijít o neuvěřitelné množství důstojníků, aby na takovou věc vůbec pomyslel."

"To je uklidňující. Než skončí tahle noc, myslím, že jejich morálku poškodíme alespoň tak, jak se nám to povedlo dosud. Takže myslíš, že jsme s nima vyběhli?"

"To netvrdím, majore - nikdy jsem si to nemyslel. Tihle zatracení žlutí paviáni" - mluvil celkem vážně, evidentně zapomínal na svou vlastní dokonalou fyzickou podobnost s Asiaty - "jsou při současném stavu myslí asi čtyřikrát vražednější, než když byli těmi, kolem kterých se točil svět. S malou pomocí by mohli snadno zešít a začít mlátit všude kolem sebe - děti, ženy - bez rozdílu!"

"Hmmm. Doporučuješ něco?"

"Ano, šéfe. Co nejdříve je zasáhněte vším, co máte k dispozici, než začnou s velkým vyvražďováním. Teď je máte zdemoralizovaný - nandějte jim to! - než budou mít čas přemýšlet o obyvatelstvu. Jinak budete mít takový krveprolití, že Zhroucení proti němu bude vypadat jako čajový dýchánek."

To je další důvod, proč jsem přišel," dodal. "Nechtěl jsem, aby mi dali rozkaz a já musel vraždit své vlastní lidi."

Díky Downerovu hlášení měl Ardmore o čem přemýšlet. Uznal, že Downerův úsudek týkající se orientálské myslí bude asi správný. Věc, proti níž je Downer varoval, odplata na civilním obyvatelstvu, byla celou dobu klíčem celého problému - proto byla založena Motova církev; protože z obavy ze systematické likvidace bezmocných se neodvažovali udeřit přímo. Teď - pokud to mohl Downer posoudit - při nepřímém útoku se hysterická odvěta zdála být skoro stejně pravděpodobná.

Má snad odvolat Plán IV a zaútočit dnes?

Ne - prostě to nebylo proveditelné. Kněží musí dostat alespoň několik málo hodin, aby mohli muže ze svých stád zorganizovat jakožto guerrillové bojovníky. V takovém případě mohli v Plánu IV pokračovat a zdecimovat válečné magnáty ještě více. Až to bude v chodu, budou Panasiati příliš zaneprázdnění, než aby plánovali masakry.

\*

Malé elegantní hlídkové vozidlo sestoupilo z výšky a posadilo se jemně a bezhlučně na střechu chrámu v hlavním městě Vládnoucího prince. Když se jeho široké dveře otevřely a vylezl z nich Wilkie, přistoupil Ardmore k němu. Wilkie zasalutoval. "Jak je, šéfe?"

"Ahoj, Bobe. Přesně načas, vidím - je právě půlnoc. Myslíš, že vás zachytili?"

"Nemyslím; alespoň na nás nikdo nenamířil radar. A křižovali jsme vysoko a rychle; tohle ovládání gravitace je skvělá věc." Když se vyšplhali dovnitř, počastoval Scheer svého VD krátkým kývnutím doprovázeným: "Brej večír, pane," přičemž ruce měl stále na ovladačích. Jakmile měli zapnuté bezpečnostní pásy, vystřelil s vozidlem vertikálně do vzduchu.

"Rozkazy, pane?"

"Střecha paláce - a buďte opatrný."

Bez světla, za vysoké rychlosti, bez zdroje pohonu zaměřitelného nepřitelem se malé vozidlo sneslo na určenou střechu. Wilkie začal otevírat dveře. Ardmore ho zarazil. "Nejdřív se rozhlídní kolem."

Asijský křižník na rutinní obhlídce nad rezidencí královského zástupce změnil kurz a rozsvítil prohledávací světlo. Radarem naváděný paprsek se usadil na hlídkovém voze.

"Můžeš ho zasáhnout na tuhle vzdálenost?" otázal se Ardmore, přičemž zbytečně šeptal.

"Není nic jednoduššího, šéfe." Na cíli se seběhly nitkové kříže; Wilkie zatlačil palcem. Vypadalo to, že se nic nestalo, ale paprsek světla z nich sklouznul pryč.

"Jsi si jistý, že's ho trefil?" pochybovačně se zeptal Ardmore. "Jasně. Ta loď bude pokračovat na automatické řízení, dokud jí nedojde palivo. Ale u kormidla je mrtvola."

"O.K., Scheere, zaujměte Wilkieho místo u projektoru. Nestřílejte, pokud nebudete zaměřeni. Jestliže se do třiceti minut

nevrátíme, zamiřte zpátky do Citadely. Pojď, Wilkie - trochu si zahrajeme."

Scheer sice vzal rozkaz na vědomí, ale ze způsobu, jak se pohybovaly jeho silné čelistní svaly, bylo zřejmé, že se mu nelíbí. Ardmore s Wilkiem, oba odění v kompletním úboru kněžích, vyšli napříč střechem a hledali cestu dolů. Ardmore měl berlu nastavenou a vysílající ve vlnovém pásmu, na něž byli Mongolové citliví, ale bylo to spíše energetické anestetikum než smrtící zbraň. Celý palác byl ozářen kuzelem těchto frekvencí ještě předtím, než přistáli, na což byl použit silnější projektor přimontovaný k vozu. Dalo se předpokládat, že všichni Asiati v budově jsou v bezvědomí. Ardmore zbytečně neriskoval.

Našli přístupové dveře na střechu, a proto nemuseli vyřezávat otvor. Po ocelovém schodišti jen pro údržbáře a opraváře slezli dolů. Když už byli uvnitř, měl Ardmore problémy s orientací a bál se, že bude nucen najít nějakého Panasiata, oživit ho a velmi nevybíravým způsobem z něj vytřískat umístění princových osobních komnat. Ale přálo jim štěstí; ocitli se ve správném patře a díky velikosti a druhu stráží zhroutených venku správně odhadli vstup do princova apartmá.

Dveře nebyly zamčené; princ se spoléhal více na držené vojenské hlídky než na klíče a západky - nikdy v životě klíčem neotočil. Našli ho, jak leží v posteli, kniha mu vypadla z ochablých prstů. V každém ze čtyř rohů rozlehlého pokoje ležel zhroutený jeden osobní sluha.

Wilkie si prince se zájmem prohlížel. "Tak tohle je Jeho Vrchnost. Co uděláme teď, majore?"

"Jdi z jedné strany postele; já půjdu z druhé. Chci, aby musel rozdělovat pozornost na dvě strany. A postav se tak blízko, aby k tobě musel vzhlížet. Já to celé odmluvím, ale ty chvilka nahod' jednu dvě poznámky, abychom ho přinutili roztříštit pozornost."

"Jaké poznámky?"

"Jenom nějaké kněžské blábolení. Působivé, ale bez významu. Dokážeš to?"

"Myslím, že ano - kdysi jsem prodával předplatné časopisů."

"O.K. Tenhle chlap je tvrděj oříšek - opravdu tvrděj. Pokusím se ho dostat na dvě základní vrozené obavy, které mají společně všichni: strach z rozmačkání a strach z pádu. Dokázal bych to sice jen s pomocí své berly, ale bude snazší, když to uděláš ty tou svojí. Myslíš, že svedeš sledovat mé pohyby a zachytit, co dělám?"

"Můžete to o trochu víc objasnit?"

Ardmore to podrobně vysvětlila pak dodal: "Dobře -- dejme se do toho. Zaujmi místo." Zapnul čtyřbarevná světla na své holi. Wilkie to udělal rovněž. Ardmore prošel napříč pokojem a zhasl světla.

Jakmile se panasijskému Vládnoucímu princovi, vnukovi Nebeského a vládci Západní císařské říše vrátily smysly, spatřil v temnotě nad sebou stát dvě impozantní postavy. Ta větší byla oděna do třeptící se jemně světélkující róby. Také její turban zářil měkkým bílým světlem - svatozáří.

Berla v jeho levé ruce vyzařovala světlo ze všech čtyř stran krychlové hlavice - rubínové, zlaté, smaragdové a safírové. Druhá postava byla jako ta první, až na to, že její róba planula červeně jako železo na kovadlině. Tváře obou byly částečně osvětlené paprsky z jejich holí.

Postava v zářivě bílé zvedla pravou ruku v nikoliv laskavém, ale ve velitelském gestu. "Opět se setkáváme, ó nešťastný princ!" Princ byl vycvičen správně a dobře; strach mu nebyl vrozený.

Chtěl se posadit, ale neviditelná síla mu zatlačila na hrud' a postrčila jej zpět na postel. Chtěl promluvit.

Z krku mu něco vysálo všechnu vzduch. "Mlč, dítě hříchu! Přese mne promlouvá Pán Mota. Budeš naslouchat v klidu." Wilkie odhadl, že je načase odvrátit Asiátovu pozornost. Zanotoval: "Pán Mota je velký!"

Ardmore pokračoval. "Tvé ruce jsou potřísněny krví nevinnosti. To musí skončit!"

"Pán Mota je spravedlivý!"

"Utlačoval jsi jeho lid. Opustil jsi zemi svých otců a přinesl s sebou oheň a meč. Musíš se vrátit!"

"Pán Mota je trpělivý!"

"Ty jsi však jeho trpělivost podrobil zkoušce," souhlasil Ardmore. "Teď se na tebe hněvá. Přináším ti varování; hleď je mít na zřeteli!"

"Pán Mota je milosrdný!"

"Vrať se na místo, odkud jsi přišel - vrať se okamžitě a vezmi s sebou všechny své lidi - a už se nevracej!" Ardmore vystrčil ruku a pomalu ji sevřel. "Neuposlechněš-li tohoto varování - bude ti dech vytlačen z těla!" Tlak na Orientálcových prsou nesnesitelně narůstal, oči měl vyvalené a lapal po dechu.

"Neuposlechněš-li tohoto varování - budeš svržen ze svého vysokého místa!" Princ se najednou cítil lehký; byl vyzdvížen do vzduchu a přitlačen k vysokému stropu. Stejně náhle jej to, co jej drželo, pustilo; ztěžka dopadl zpátky na postel.

"Tak praví můj Pán Mota!"

"Rozumný jest člověk, který mu naslouchá!" Wilkiemu už docházely repliky.

Ardmore byl připravený skončit. Pohledem přejel po pokoji a všiml si něčeho, co už viděl dřív - princova všudypřítomného šachového stolku. Byl postaven v hlavách postele, jakoby se měl princ šachy obveselovat za bezesných nocí. Ten muž hře zjevně přikládal velkou váhu. Ardmore ještě přidal doušku: "S mým Pánem Motou je konec - ale pamatuj si radu starce: muži a ženy nejsou figurkami ve hře!" Neviditelná ruka smetla drahé, nádherné šachové figurky na podlahu. I přes kruté zacházení měl v sobě princ dostatek života na to, aby vrhl zlostný pohled.

"A teď tě můj Pán Shaam vyzývá ke spánku." Zelené světlo se rozhořelo jasněji; princ znehybněl.

"Fi!" vydechl Ardmore. "Jsem rád, že je to za námi. Dobrá spolupráce, Wilkie - nikdy jsem nepřestal chtít být hercem." Pozvedl jednu stranu hábitu a z kapsy u kalhot vydoloval balíček cigaret. "Raději si jednu dej," nabídl. "Čeká nás pěkně špinavá práce."

"Díky," řekl Wilkie, přijímaje nabídku. "Heleďte, šéfe - je fakt nutné všechny je tady pozabíjet? Moc se mi to nelíbí."

"Nebud' zbabělec, synu," pokáral ho Ardmora ostrým hlasem. "Tohle je válka - a válka není žádná sranda. Neexistuje nic takového jako humánní válka. Teď jsme ve vojenské pevnosti; pro naše plány je nezbytné zcela ji zredukovat. Nemohli jsme to udělat ze vzduchu, protože podle plánu má princ zůstat naživu."

"Proč stejně tak nepostačí, když je necháme jen v bezvědomí?"

"Moc oponuješ. Součástí dezorganizačního plánu je ponechat prince naživu a ve velení, ale odříznout ho od obvyklých pomocníků. Tím vznikne mnohem větší zmatek, než kdybychom ho prostě zabili a nechali velení přejít na jejich muže číslo dvě. Ty to víš. Takže do práce."

Se smrtícím zářením z holí zapnutým na maximum přejeli po stěnách, po podlaze a po stropě a zapříchli tak smrt Asiátů na vzdálenost stovek stop - skrz skálu i kov, omítku i dřevo. Wilkie vykonával svou práci se semknutými rty.

O pět minut později už se hnali stratosférou k domovu - do Citadely.

Nocí pospíchalo dalších jedenáct hlídkových vozidel. V Cincinnati, Chicagu, Dallasu, v hlavních městech po šířce celého kontinentu vyplouvala ze tmy, tlumila odpor tam, kde na něj narazila, a vyloďovala malé jednotky dychtivých a rezolutních mužů. Procházeli kolem spících stráží a protahujících se místních asijských vyšších úředníků - guvernérů provincií, vojenských velitelů, mužů ve vedení. Každého uneseného bezvědomého Orientálce hodili na střechu místního chrámu, kde byl přijat a za ruce odveden knězem v róbě a s plnovousem.

A pak do dalšího města všechno to zopakovat, dokud noc neskončila.

## Kapitola 11

Calhoun odchytil Ardmora téměř okamžitě po jeho návratu do Citadely. "Majore Ardmora," oznámil se zakašláním. "Čekal jsem, až s vámi budu moci probrat pro vás důležitou záležitost."

Tenhle chlap, pomyslel si Ardmora, si dokáže pro porady zvolit tu nejpřítomnější dobu. "Ano?"

"Věřím, že očekáváte rapidní kulminaci událostí."

"Věci se dávají do pohybu, ano."

"Předpokládám, že o výsledku bude velmi brzy rozhodnuto. Z toho vašeho Thomase jsem nebyl schopen dostat žádné detaily, které jsem chtěl - příliš nespolupracuje; nepochopil jsem, proč jste ho protlačil do pozice, kdy za vás mluví ve vaší nepřítomnosti - ale to sem nepatří," zakončil Calhoun s velkodušným gestem. "Chtěl jsem říci toto: přemýšlel jste už o formě vlády, až vytlačíme asijské nájezdníky?"

K čemu se to, u všech ďáblů, chtěl ten chlap dostat? "Nijak zvlášť - proč bych měl? Samozřejmě, že bude muset být nějaké prozatímní období, jistý druh vojenské vlády, dokud nenajdeme všechny původní vládní úředníky, kteří zůstali naživu, nedostaneme je zpět do jejich funkcí a nezorganizujeme národní volby. To by však nemělo být těžké - cestu budou razit místní kněží."

Calhounovo obočí vyletělo vzhůru. "Opravdu mi chcete říct, přáteli, že vážně uvažujete o návratu k nemoderní neúčinnosti s volbami a vším tím podobným?"

Ardmora na něj zíral. "Co jiného navrhuje?"

"Zdá se to být zjevné. Máme jedinečnou příležitost vyrovnat se s těmi nesmysly minulosti a nahradit je skutečně vědeckou vládou vedenou mužem vybraným spíše pro jeho inteligenci a vědeckou výchovu než pro zdatnost zásobovat majetek davu."

"Diktatura, což? A kde bych takového muže našel?" Ardmoraův hlas byl nebezpečně milý.

Calhoun nepromluvil, jen samolibým sebeodmítavým gestem naznačil, že Ardmora nemusí toho pravého člověka hledat. Ardmora si raději Calhounem naznačené ochoty posloužit nevšímal. "Nevadí," řekl a hlas už neměl mírný, ale ostrý. "Plukovníku Calhouně, nerad vám připomínám vaše povinnosti - ale pochopte jedno: vy i já jsme vojáci. A úkolem vojáků není šaškovat v politice. Oba jsme důstojníci díky laskavosti ústavy a naší jedinou povinností je této ústavě sloužit. Pokud si lid Spojených států bude přát svou vládu zmodernizovat, dá nám vědět! V mezidobí máte vojenské povinnosti stejně jako já. Pokračujte v těch svých."

Calhoun už už vypadal, že mu skočí do řeči. Ardmora ho utnul. "To je vše. Splňte rozkaz, pane!"

Calhoun se stroze otočil a odešel.

Ardmora si k sobě povolal šéfa rozvědky. "Thomasi," řekl. "Chci těsné, ale diskrétní sledování pohybu plukovníka Calhouna."

"Ano, pane."

\*

"Poslední z hlídkových vozů jsou zpátky, pane."

"Dobře. Jak jsme na tom s úspěšností?" zeptal se Ardmora.

"Momentik, pane. Bylo to asi šest nájezdů s každým vozidlem s tím posledním se to rovná... uf... devět a dva je jedenáct sedmdesát jeden vězeň na šedesát osm nájezdů. Někteří z nich se složili."

"Nějaké oběti?"

"Jen Panasiati -"

"Sakra - to je to, co jsem myslel! Ne, samozřejmě jsem měl na mysli naše muže."

"Žádné, majore. Jeden muž si zlomil ruku, když ve tmě spadl ze schodů."

"Myslím si, že to přežijeme. Zanedlouho bychom měli dostat nějaká hlášení ohledně místních demonstrací - alespoň z měst na Východním pobřeží. Dejte mi vědět."

"Dám."

"Byl byste tak laskav a řekl mému ordonanci, aby přišel, až budete odcházet? Chci si poslat pro nějaké kofeinové tablety taky byste si měl jednu dát; tohle bude dlouhý den."

"Dobrá rada, majore." Komunikační pomocník odešel.

V šedesáti osmi městech po celé zemi byly v chodu přípravy na demonstrace ustavené fázi 2 Dezorganizačního plánu IV. Kněz z chrámu v Oklahoma City pověřil částí svého místního úkolu dva muže, taxikáře Patricka Minkowského a obchodníka v malém Johna W. (Jatka) Smythe. Bylo jim přiděleno upevňování legované oceli na kotníky Zástupcova hlasu, panasijského administrátora pro Oklahoma City. Bezvůlné nahé tělo Orientálce leželo na dlouhém stole v dílně pod chrámem.

"Tak tohle," prohlásil Minkowski, "je to nejlepší nýtování, které zvládnou bez zahřívacích nástrojů. Stejně mu bude nějakou dobu trvat, než to sundá. Kde je šablona?"

"Vedle tvého lokte. Kapitán Isaacs říkal, že až skončíme, svaří mu ty spoje berlou; moc starostí bych si s ním nedělal. No řekni, zní to divně říkat knězi kapitán Isaacs, že jo? Myslíš si, že jsme fakt v armádě - teda legálně?"

"Po tom bych nepátral - a pokud mám díky tomu možnost těm opičákům s plochejma ksichtama zavařit, tak je mi to jedno. Přesto si myslím, že jsme - když připustíš, že je Isaacs armádní důstojník, tak si myslím, že může nabírat rekruty. Heleď - dáme mu tu šablonu na záda nebo na břicho?"

"Já bych ji dal na obě strany. Ale to s tou armádou, to není sranda, fakt. Jeden den jdeš do kostela, druhý ti řeknou, že je to vojenský zařízení a vezmou tě do přísahy."

"Osobně se mi to líbí," poznamenal Minkowski. "Seržant Minkowski - to zní dobře. Kvůli srdci mě dřív nevzali. Co se týká té věci s vírou, nikdy jsem stejně tomu humbuku s velkým bohem Motou ani za mák nevěřil; přišel jsem se zadarmo najíst a za možností svobodně dechat." Odstranil šablonu z Asiatových zad; Smyth začal načrtnutý obrazec ideografu vyplňovat rychle schnoucí nesmazatelnou barvou. "Nevíš, co ty pohanské čmáranice znamenají?"

"Copak jsi to neslyšel?" zeptal se Smyth a pověděl mu to.

Po Minkowského obličej přeběhl potěšený úšklebek. "To mě teda podrž," řekl. "Kdyby mi takhle někdo řekl, vůbec by mu nepomohlo, kdyby se přitom na mě usmíval. Neděláš si srandu?"

"Ne, fakt. Když ten nákras dostávali z mateřského chrámu tedy z hlavního velitelství, byl jsem zrovna v komunikační kanceláři. Je tu ještě jedna legrační věc. Na monitoru jsem viděl toho chlápka, kterej posílal náčrt, a byl to stejnej Asiat jako tahle opice" - Smyth ukázal na bezvědomý Zástupcův hlas - "ale říkali mu kapitán Downer a zacházeli s ním jako s jedním z nás. Co si o tom myslíš?"

"To ti nepovím. Musí být na naší straně, protože jinak by ho nenechali volně chodit po velitelství. Co uděláme se zbytkem barvy?"

Mezi sebou pak našli způsob jejího využití, kterého si kapitán Isaacs všiml okamžitě, když se přišel podívat, jak jim to jde. Potlačil úsměv. "Vidím, že jste trochu zapracovali na instrukcích," podotkl a snažil se udržet rozvázně oficiální hlas.

"Byla by škoda tu barvu promrhát," vysvětloval bezelstně Minkowski. "Mimoto, tak jak byl, vypadal moc nahatě."

"To je věc názoru. Osobně bych řekl, že naze vypadá teď. Nechejme toho; pospěšte si a oholte mu hlavu. Chci co nejdříve skončit."

O pět minut později čekali Minkowski se Smythem u dveří chrámu, mezi nimi ležel na podlaze zabalený do prostěradla Zástupcův hlas. Viděli, jak k obrubníku před chrámem přirazil hladký dvoukolový stejn a na místě zastavil. Zatroubil a v okýnku na straně řidiče se objevila tvář kapitána Isaace. Minkowski odhodil špačka cigarety a popadl zahalenou postavu ležící mu u nohou za ramena; Smyth ji vzal za nohy a oba nemotorně a těžkopádně pajdali k autu.

"Hoďte ho dozadu," nařídil kapitán Isaacs.

Udělali to, a zatímco se Smythem s objektem probíhající demonstrace krčili vzadu, Minkowski se chopil volantu. "Chci, abyste někde našel důležité shromáždění Panasiatů," přikazoval kapitán. "Pokud tam budou přítomni také Američani, bude to jen dobře. Jeďte rychle a nikoho si nevšímejte. O potíže se postarám berlou." Usadil se, aby mohl Minkowskému přes rameno sledovat ulici.

"Rozkaz, kapitáne! Ale že je to pěkná buginka," dodal, když auto vystřelilo kupředu. "Jak jste ji tak rychle sehnal?"

"Zlikvidoval jsem několik orientálských přátel," odpověděl stručně Isaacs. "Pozor na signalizaci!"

"Jasně!" Auto uhnulo a přešlo před nosem blížící se městské dopravě. Za sebou nechalo marně mávajícího panasijského policistu.

O několik vteřin později se Minkowski otázel: "A co to místo nahoře před náma, kapitáne?" a pokynul bradou daným směrem. Jednalo se o náměstí městského centra.

"O.K." Naklonil se nad tichou postavou na podlaze auta a něco udělal berlou.

Asiat sebou začal mlátit. Smyth se do něj pustil a připevnil prostěradlo kolem hlavy a ramen oběti mnohem pevněji.

"Vyberte si místo. Až zastavíte, budeme připraveni."

Auto zastavilo se zakymácením, z něhož se zhoupl žaludek. Smyth s bouchnutím otevřel přední dveře; on a Isaacs popadli prostěradlo za rohy a vykutáleli asijského úředníka, který už byl při vědomí, na ulici. "Jedeme, Pate!"

Auto vyskočilo kupředu a nechalo na polekaných a pohoršených Asiitech, aby se se zcela potupnou situací vyrovnali nejlépe, jak budou moci. Za dvacet minut byl Ardmoreovi přinesen do kanceláře v Citadele krátký, ale sdělný popis jejich činu. Přelétl ho pohledem a podal jej Thomasovi. "Tohle je posádka s představitostí, Jeffe."

Thomas si hlášení vzala přečetl si je, nato souhlasně přikývl. "Doufám, že to všichni udělají stejně. Možná jsme jim měli dát detailnější instrukce."

"Nemyslím. Detailní instrukce znamenají smrt iniciativě. Takhle je alespoň necháváme namáhat se při vymýšlení nějakého opravdu rozčilujícího způsobu, jak se našim šikmookým pánům dostat pod kůži. Očekávám některé velmi veselé a duchaplné výsledky."

\*

V devět hodin ráno velitelského času byl každý ze sedmdesáti a něco hlavních panasijských úředníků vrácen svým rasovým bratrům živý, ale navždy a nesnesitelně ponížený. Ve všech případech, jak sdělovaly informace, které měli k dispozici, neexistoval důvod, proč by Asiati spojovali své nejnovější potíže přímo s Motovým kultem. Byla to prostě

katastrofa, psychologická katastrofa nejhoršího druhu, která v noci udeřila bez jakéhokoliv náznaku.

"Majore, pořád jste ještě neurčil čas pro fázi 3," připomněl Thomas Ardmoreovi, když už přišla všechna hlášení.

"Já vím. Neočekávám, že by se to mělo venku odehrát za více než dvě hodiny. Musíme jim dát trochu času, aby ocenili to, co se jim stalo. Síla demoralizace bude ještě mnohokrát větší, pokud budou mít čas na porovnání zpráv z celé země a až si uvědomí, že všichni jejich hlavouni byli veřejně poníženi. Tohle a skutečnost, že jsme jejich kontinentální velitelství skoro úplně ochromili, by mělo vytvořit nádherný příklad masové hysterie. Ale musíme jí dát možnost se rozrůst. Je tady Downer?"

"Je na příjmu v hlídkové komunikační kanceláři."

"Řekněte jim, ať mi ho dají na přenosovém okruhu do kanceláře. Chci si poslechnout, co má."

Thomas zavolal interkomem a krátce něco řekl. Velmi brzy se na obrazovce nad Ardmoreovým stolem objevila Downerova pseudoasijská podoba. Ardmore na něj promluvil. Downer si z jednoho ucha sundal sluchátko a tázavě se na něj podíval.

"Ptal jsem se, jestli už něco máš?" zopakoval Ardmore.

"Něco ano. Mají v tom celkem slušný zmatek. To, co mám, je promíchané." Palcem poklepal na mikrofon, který mu visel před obličejem. V očích se mu objevil zaneprázdněný, naslouchající pohled, a dodal: "San Francisco se pokouší vzbudit palác -"

"Nebudu tě přerušovat," řekl Ardmore a vypnul vysílač.

"- je hlášeno, že císařský Zástupce je mrtvý. San Francisco chce nějakou autorizaci - počkejte minutku; komunikační chce, abych zkusil jinou vlnovou délku. Tady je to - používají signál Vládnoucího prince, ale je to na frekvenci guvernéra provincie. Nedokážu zjistit, co říkají; buď je to kódované, nebo dialekt, nevím. Hlídkový důstojníku, zkuste jiné vlnové pásmo - na tomhle jen marním čas... To je lepší." Downer zpozorněl, pak se najednou rozzářil. "Šéfe, poslechněte si tohle: někdo říká, že guvernér zálivu přišel o rozum a žádá, aby byl nahrazen! Tady je další - chce vědět, co se děje s palácovými obvodů a jak se do paláce dovolat - chce nahlásit zvedající se -"

Ardmore mu do toho znovu skočil. "Kde?"

"Nedokázal jsem to zachytit. Všechny frekvence jsou přehlacené a asi polovina je nesouvislá. Nedávají si navzájem dost času na to, aby se to vyčistilo - přichází další zpráva."

Ozvalo se jemné zatřepání na dveře Ardmoreovy kanceláře. Otevřely se na několik palců a objevil se dr. Brooks. "Mohu vejít?"

"Ach - jistě, doktore. Pojd' dál. Posloucháme, co dokáže kapitán Downer zachytit z rádia."

"Škoda, že nemáme tučet takových - tím myslím překladatelů."

"Ano, ale nezdá se, že by zachytil něco víc než jen obecný dojem." Větší část hodiny poslouchali, co dokáže Downer zachytit, což byly většinou vytržené z kontextu nebo částečné zprávy, bylo však stále jasnější, že sabotáž v palácové organizaci společně s obrovským emočním dopadem způsobeným zneuctěním klíčových úředníků si pořádně pohrály s normálním, hladkým fungováním panasijské vlády. Nakonec Downer řekl: "Vydávají všeobecný rozkaz - počkejte - nařizují rádiové ticho u všech čistě mluvených poselství; všechno se musí kódovat."

Ardmore pohlédl na Thomase. "Hádám, že tohle bude asi ono, Jeffe. Někdo rozvázný se zdravým rozumem se pokouší dostat je zpátky do formy - pravděpodobně náš starší kámoš princ. Čas, abychom ho zahnali do úzkých." Zavolal do komunikačního. "O.K, Steevesi," řekl obličejí hlídkového důstojníka, "dejte jim plnou moc!"

"Budeme je rušit?"

"Jasně. Upozorněte všechny chrámy na okruhu A, ať to ihned udělají."

"Už jsou připraveni, pane. Provést?"

"Dobře tedy - proved'te!"

Wilkie vyvinul jednoduchý prostředek k usměrnění strašlivé síly chrámových projektorů, pokud je to třeba, na nediferencované elektromagnetické záření na rádiových frekvencích - na statiku. Tato síla se teď uvolnila, podobná slunečním skvrnám, elektrickým bouřím a polární záři dohromady.

Bylo vidět Downera, jak si strhnul sluchátka z uší. "Pro lásku, proč mě někdo nevaroval?" Opatrně přiblížil jedno sluchátko zpět k uchu, nato zakroutil hlavou. "Hlučné. Vsadím se, že jsme vypálili každý přijímač v zemi."

"Možná ano," poznamenal Ardmore k přítomným v kanceláři. "Přesto budeme v tom rušení pokračovat." V tu chvíli v celých Spojených státech nezůstal žádný všeobecný komunikační systém, jen pararádio Motova kultu. Asijští vládcí se dokonce ani nemohli vrátit ke kabelovým telefonům; zastaralé pozemní vedení bylo už dávno kvůli mědi rozebráno.

\*

"Jak dlouho ještě, šéfe?" zeptal se Thomas.

"Už ne moc. Nechali jsme je mluvit dostatečně na to, aby zjistili, že se po celé zemi děje něco pekelného. Pak jsme je odstříhali. To by mělo vytvořit pocity strachu. Chci téhle panice dát čas, aby uzrála a rozlezla se ke každému Panasiatovi v zemi. Až usoudím, že už jsou dost zralí, praštíme je!"

"Jak to budete vědět?"

"Nebudu. Mezi námi, bude to nahnutý. Necháme ty miláčky, ať chvíli běhají po zdech, ne déle než hodinu, a pak jim to dáme sežrat."

Dr. Brooks se nervózně pokoušel vést konverzaci. "Určitě to bude úleva, až tuhle záležitost vyřešíme jednou provždy. Chvilka to bylo velmi vyčerpávající -" Jeho hlas odezněl.

Ardmore se k němu otočil. "Nikdy si nemysli, že můžeme věci vyřešit 'jednou provždy'."

"Ale jistě - pokud Panasiaty porazíme na hlavu -"

"To je to, v čem se mýlíš." Nervové vypětí, pod nímž byl, se projevilo jeho příkrým vystupováním. "Takhle jsme si to zavařili proto, že jsme si mysleli, že dokážeme věci vyřešit jednou provždy. Vůči asijské hrozbě jsme se postavili

Smlouvou o nevměšování a mohutnou obranou Západního pobřeží - tak na nás vltli od severního pólu! Měli jsme to vědět; v historii je mnoho poučení. Stará Francouzská republika se pokusila události zmrazit Versailleským mírem. Když to nefungovalo, postavili Maginotovu linii a uložili se za ní k spánku. Co jim to přineslo? Konečné zatemnění!

Život je dynamický proces a nemůže být statický. - a žili šťastně a spokojeně až do smr-! Přerušilo jej zvonění zvonku a blikání nouzového ukazatele.

Na videofonní obrazovce se objevil obličej hlídkového komunikačního důstojníka. "Majore Ardmore!"

Jeho tvář nahradily rysy Franka Mitsuiho sužované obavami. "Majore!" vyhrkl. "Plukovník Calhoun - on se zbláznil!"

"Klid, chlape, klid! Co se stalo?"

"Vyklouzl mi - šel nahoru do chrámu. Myslí si, že je bůh Mota!"

## Kapitola 12

Ardmore Franka utnul tím, že přepojil na hlídkového komunikačního důstojníka. "Dejte mi ovládací panel velkého oltáře - rychle!"

Dostal ho, ale nebyl to hlídkující operátor, koho Ardmore spatřil. Místo něj tam byl Calhoun naklánějící se nad ovládací konsolou. Operátor ležel zhroucený v křesle s hlavou svěšenou na pravou stranu. Ardmore spojení okamžitě ukončil a vydal se ke dveřím.

Thomas s Brooksem závodili o druhé místo, nechávající ordonance beznadějně čtvrtého. Trojice vyjela s maximální akcelerací gravitační propustí do chrámového patra a rozplácla se na chrámové podlaze. Oltář stál sto stop před nimi. "Dal jsem Frankovi za úkol, ať ho hlídá," snažil se objasnit Thomas, když Ardmore vystrkoval hlavu nad horní obrubu oltáře. "Zůstaňte, kde jste!"

Zůstali. Brooks zašeptal: "Míří na nás silným projektorem. Opatrně, majore!"

"Já vím," odpověděl Ardmore a nechával slova vyklouznout koutkem úst. Odkášlal si. "Plukovníku Calhoun!"

"Já jsem velký Pán Mota. Dávejte si pozor, jak se mnou mluvíte!"

"Ano, jistě, Pane Moto. Řekni však něco svým služebníkům - není snad plukovník Calhoun jednou z tvých podob?"

Calhoun se nad tím zamyslel. "Někdy," odpověděl nakonec, "někdy si myslím, že je. Ano, je."

"Pak si přeji mluvit s plukovníkem Calhounem." Ardmore o několik kroků postoupil.

"Zůstaň stát!" Calhoun se za projektorem strnule přikrčil. "Mé blesky jsou nastaveny na bělochy - opatrně!"

"Pozor, šéfe," zašeptal Thomas, "tou věcí může vyhodit do vzduchu celý tohle místo."

"Jako bych to nevěděl!" odvětil bezhlesně Ardmore a pokračoval v chůzi po verbálním provazochodeckém laně. Něco však odvrátilo Calhounovu pozornost. Viděli, jak obrací hlavu, pak chvatně otáčí těžký projektor a oběma rukama mačká ovládání. Téměř okamžitě zvedl hlavu, zdálo se, že provádí na projektoru nějaké úpravy, a znovu mačká ovládání. Skoro souběžně jej zasáhlo nějaké těžké těleso; upadl z dohledu za obrubu.

Našli ho bojujícího na podlaze podstavce oltáře. Ale ruce měl drženy a nohy obtočené končetinami malého zavalitého hnědého muže - Franka Mitsuiho. Frankovy oči byly skelné a bez života, svaly ztuhlé.

Bylo třeba čtyř mužů, aby Calhouna dostali do improvizované svěrací kazajky a odvedli na ošetřovnu. "Jak tomu rozumím," řekl Thomas, pozoruje pracovní četou odklizející psychotické břemeno, "měl dr. Calhoun nastavený projektor na zabíjení bělochů. První zásah Frankovi neublížil, proto se musel zastavit a přenastavit ovládání. To nás zachránilo."

"Ano - ale Franka ne."

"No - znáte jeho příběh. Ta druhá rána ho musela zasáhnout, když už byl ve vzduchu - plnou silou. Sáhli jste mu na ruce? Okamžitě zkoagulovaly - jako vajíčka natvrdo."

\*

Nebyl však čas, aby prodlévávali u konce tragického života malého Mitsuiho; uplynuly další minuty. Ardmore se svou společností pospíchal zpět do kanceláře, kde našel Kendiga, náčelníka štábu, jak s klidem zvládá hustý provoz depeší. Ardmore si vyžádal rychlé slovní resumé.

"Jedna změna, majore - pokusili se svrhnout atomovku na chrám v Nashvillu. Těsně vedle, ale rozmlátilo to městský obvod na jihu. Už jste určil hodinu nula? Několik diecézí se dotazovalo?"

"Ještě ne, ale už velmi brzy. Pokud pro mne nemáte nějaké další informace, dám jim hned teď konečné instrukce na okruhu A."

"Nemám, pane, můžete se do toho pustit."

Jakmile bylo ohlášeno, že je okruh A připraven, Ardmore si odkášlal. Najednou se cítil být nervózní. "Pánové, akce za dvacet minut," začal. "Chci si znovu projít hlavní body plánu."

Přelétl je; dvanáct hlídkových vozidel bylo určeno dvanácti největším městům, čili, což bylo vlastně to samé, dvanácti místům s největší koncentrací panasijských vojenských sil. Útok hlídkových vozů bude signálem k pozemnímu útoku na tyto lokality.

Hlídková vozidla byla s jednou výjimkou, i v průběhu jeho projevu, držena ve stratosféře nad svými objekty.

Silné projektory namontované na vozidlech měly za úkol způsobit pokud možno co největší okamžité poškození pozemních vojenských objektů, zejména kasáren a letišť. Kněží, téměř nezranitelní, je budou podporovat ze země, stejně jako projektory v chrámech. "Jednotky" sestavené v kongregacích budou ničit a štvát. "Když se budou zdráhat vystřelit, přesvědčte je a vystřelte první. Nečekejte, až uvidíte bělmo v očích. Základní zbraně stačí na tisíce aktivací bez nabíjení a vlastně jimi není možné ublížit bělochovi. Střílejte po všem, co se hýbe!"

Taky," dodal, "jim řekněte, ať se nepozastavují nad ničím zvláštním. Pokud to bude vypadat jako nemožné, je za to zodpovědný někdo z našich; specializujeme se na zázraky!"

To je vše - dobrý lov!"

Jeho poslední varování naráželo na speciální úkol pro Wilkieho, Grahama, Scheera a Downera. Wilkie s Grahamovou uměleckou výpomocí pracoval na nějakých zvláštních efektech. V bitvě ten úkol vyžadoval čtyřčlenný tým, nebyl však součástí řádného plánu. Sám Wilkie nevěděl, jak dobře to bude fungovat, ale Ardmore jim přidělil hlídkové vozidlo a dal jim v celé záležitosti volnou ruku.

Když mluvil, pucflek ho navlékal do róby. Nasadil si turban, zkontroloval propojení osobního pararádia s komunikačním a otočil se, aby se rozloučil s Kendigem a Thomasem. Všiml si zvláštního pohledu v Thomasových očích a cítil se velmi nesvůj. "Ty bys chtěl jít, že, Jeffe?"

Thomas neodpověděl. Ardmore dodal: "Jasně - jsem sketa. Vím. Ale na tenhle večírek může jít jenom jeden z nás a budu to já!"

"Špatně jste mne pochopil, šéfe - nerad zabíjím."

"A? Nevím o tom, že já bych to rád měl. Přesto jdu ven dokončit za Franka Mitsuiho jeho účetnictví." S oběma si potřásl rukama. Prováděcí signál Thomas vydal předtím, než Ardmore doletěl do panasijského hlavního města. Pilot ho vysadil na střeše místního chrámu poté, co začal ve městě boj, načež s vozidlem odletěl za vlastními přidělenými úkoly. Ardmore se rozhlédl. V bezprostředním okolí chrámu byl klid; na to dohlédne velký chrámový projektor. Zatímco přistávali, viděl spadnout jeden panasijský letoun, ale které malé rychlé hlídkové vozidlo to spáchalo, už si nestačil všimnout. Vešel do chrámu.

Vypadal opuštěně. Vedle dvoukolového auta zaparkovaného garážovým způsobem na chrámové podlaze stál nějaký muž. Ten k němu přišel a ohlásil: "Seržant Bryan, pane. Kněz - teda poručík Rogers - mi řekl, ať na vás počkám."

"Dobře tedy - pojďme." Vylezl do auta. Bryan přiložil ke rtům své malé prstíky a ostře zapískal.

"Joe!" zvolal. Zpoza vrchu oltáře se vynořila mužská hlava. "Jedeme ven, Joe." Hlava zmizela; velké dveře chrámu se otevřely. Bryan vylezl dovnitř vedle Ardmorea a zeptal se: "Kam?"

"Najděte nejtěžší boje - nebo raději Panasiaty, hodně Panasiatů."

"To je to samé." Auto se převalilo přes široké chrámové schody, odbočilo doprava a nabralo rychlost.

Ulice vedla na širokou silnici posázenou keři. Za nimi se krčila čtveřice nebo pětice postav a jedna se plazila čelem k zemi. Když auto zpomalilo, uslyšel Ardmore ostré cink! vortexové pušky nebo pistole - to nedokázal určit - a jedna z krčících se postav nadskočila a padla.

"Jsou tam v té kancelářské budově," zaječel mu Bryant do ucha. Nastavil berlu tak, aby vyzařovala úzký, tenký klín a přešel jím nahoru a dolů po budově. Cinkavý zvuk ustal. Jeden Asiat vyrazil dveře, kterých se Ardmore ještě nedotkl, a prchal ulicí. Ardmore paprsek zrušil a použil jiné nastavení, kdy na utíkající postavu namířil tenkým jasným světelným paprskem. Světlo se muže dotklo; ozvalo se tupé, silné zadunění a muž zmizel. Na jeho místě zůstal velký olejnatý mrak, který se zvedl a rozptýlil.

"Panenko skákává! Co to bylo?" zeptal se Bryan.

"Koloidní exploze. Uvolnil jsem povrchové napětí jeho tělesných buněk. To jsme si schovávali na dnešek."

"Ale proč vybuchl?"

"Díky tlaku buněk. Ten může dosáhnout i několika stovek liber. Ale pojďme."

Několik následujících bloků bylo s výjimkou těl pustých; přesto měl Ardmore projektor stále zapnutý a přejížděl po budovách, které měly, tak systematicky, jak jen to rychlost dovozovala. Klidu využil k tomu, aby zavolal na velitelství.

"Nějaká hlášení, Jeffe?"

"Zatím nic moc, šéfe. Je moc brzy."

Vyrazili k otevřenému prostranství a Ardmore si uvědomil, kam jej Bryan veze. Byly to koleje Státní univerzity na okraji města, v současnosti využívané jakožto kasárna císařské armády. Přilehlý atletický ovál a golfové hřiště byly přeměněny v letiště.

Tady si poprvé zřetelně uvědomil, jak bídně málo je Američanů, které vyzbrojil, aby zničili Panasiaty. Vypadalo to, že napravo je nějaká potýčka: viděl oběti z řad Asiátů. Ale byly jich tam tisíce, dost na to, aby Američany pohltili jen díky svému množství. Sakra, proč určené hlídkové vozidlo tohle místo ještě nezredukovalo? Mělo snad nehodu?

Došlo mu, že posádka hlídkového vozidla byla asi zaneprázdněna letectvem, příliš na to, aby tahle kasárna vyčistila.

Nyní si pomyslel, že měli bojovat město po městě, použít všechna dostupná vozidla ve formě jednotky a věřit rušení rádia, což by jim dovolilo to tak udělat. Bylo už příliš pozdě to změnit? Ano - rukavice byla hozena, bitva probíhala po celé zemi. Teď musí být vybojována.

Měl napilno, když se pomocí berly snažil otočit výsledek. Vletěl do řad Asiátů s primárním efektem nastaveným na maximum, čímž způsobil dostatečnou jatku. Pak se rozhodl změnit taktiku - koloidní exploze. Byla sice pomalejší a neohrabaná, ale dopad na morálku by měl být výhodou.

Výnechal doprovodný paprsek, který činil celý proces záhadnějším, a namířil přímo hlubokým otvorem hole. Tam! A z krysy zbyl kouř! Teď je měl na dostřel - dva! Tři! Čtyři! Zas a znovu tucet nebo ještě víc.

Na Orientálce to bylo příliš. Byli to odvážní vyzrálí vojáci, ale nemohli bojovat s něčím, čemu nerozuměli. Vzali nohy na ramena a utíkali zpět do kasáren. Ardmore uslyšel od roztroušených Američanů provolávání slávy, jemuž dominoval nefalšovaný odbojný pokřik. Z úkrytů se vynořovaly postavy vybíhající za dezorganizovanými Asiaty.

Ardmore opět zavolal velitelství. "Okruh A!" Několikavteřinová odmlka a dostal odpověď: "Máte ho."

"Všichni důstojníci, pozor! Používejte v co nejvyšší možné míře organické exploze. Děsí je to k smrti!" Zopakoval vzkaz a odpojil okruh.

Nařídil Bryanovi, aby se více přiblížil k budově. Bryan přešel přes obručník a učinil tak, proplétaje se mezi stromy.

Ozvala se strašlivá exploze; auto vylétlo několik stop do vzduchu a kymácivě dopadlo na bok. Ardmore se sebral a pokusil se vstát. V té chvíli si uvědomil, že má berlu pořád zapnutou.

Dveře nad ním byly zaseknuté. Holí si vypálil cestu a vylezl ven. Ohlédl se na Bryana. "Jsi zraněný?"

"Moc ne." Bryan se otřepal. "Možná jsem si zlomil levou klíční kost."

"Tady - chyt' se mě za ruku. Dokážeš to? Musím se opírat o berlu." Společnými silami ho vytáhli ven. "Musím tě opustit. Máš zbraň?"

"Ano, pane."

"Dobře. Hodně štěstí." Když odcházel, podíval se na kráter. Je dobře, pomyslel si, že měl zapnutý štít.

Mezi budovami se opatrně pohybovalo několik tuctů za chůze střilejících Američanů. Na Ardmorea dvakrát vystřelili ti, kterým bylo řečeno, ať střílejí první. Hodní hoši! Střílí na všechno, co se hýbe!

Přes okraj koleje si to pomalu namířilo nízkou letící panasijské letadlo. Vleklo za sebou chochol těžké žluté mlhy. Plyn! Otravovali plynem vlastní jednotky, aby mohli zabít hrdku Američanů. Mlžná hradba pomalu sedala k zemi a valila se jeho směrem. Náhle si uvědomil, že tohle je vážné, pro něj i pro ostatní. Proti plynu znamenal jeho štít malou ochranu, protože bylo nezbytné, aby jím procházel vzduch.

Pokusil se letadlo zaměřit, i když dospěl k závěru, že už na něj přišla řada. Letoun zakolísal a zřít se dřív, než na něj mohl vypálit. Takže hlídkové vozidlo se nakonec vrhlo do práce - dobře!

Plyn se přiblížil. Mohl by ho oběhnout? Ne. Možná by mohl zadržet dech, proběhnout skrz a ve všem ostatním důvěřovat štítu. Nepravděpodobné.

Nějaký závit v podvědomí mu poskytl odpověď - transmutace. O několik vteřin později, s berlou nastavenou na široké kuželovité vyzařování, vypaloval do smrtícího mraku díru. Přejížděl kuzelem sem a tam, jakoby kropil proudem vody z hadice, a mlhové částice se měnily v neškodný životodárný kyslík.

"Jeffe!"

"Ano, šéfe?"

"Nějaké problémy s plynem?"

"Dost. V -"

"To je jedno. Tohle odvyšlejší na okruhu A: nastavit berly na -" Pokračoval v popisu toho, jak s touto naprosto nehmotnou zbraní bojovat.

Hlídkový vůz se s jekotem snesl z nebes, vznášel se a začal sem a tam přelétávat nad ubytovnami. Kolej se náhle velmi utišila. Bylo to lepší; pilot toho měl zjevně na práci příliš mnoho najednou. Ardmore se najednou cítil opuštěný, boj se dostal za něj, když zápolil s plynovou hrozbou. Rozhlédl se po dopravním prostředku, který by zabavil, aby to mohl dokola prozkoumat a zkontrolovat boje ve zbytku města. Problém s touhle zatracenou bitvou, pomyslel si, je v tom, že nemá žádnou soudržnost; je všude najednou. Tomu se nedá pomoci; tak už to s problémy chodí. "Šéfe?" volal ho Thomas.

"Do toho, Jeffe."

"Wilkie míří vaším směrem."

"Dobře. Měl úspěch?"

"Ano, ale počkejte si, až to uvidíte! Letmo jsem to zahlédl na monitoru při přenosu z Kansas City. To je prozatím vše."

"O.K." Znovu se rozhlédl po dopravním prostředku. Chtěl být v blízkosti Panasiatů, nějakých živých Panasiatů, až Wilkie dorazí. U obrubníku, asi blok od koleje, stál opuštěný monocykl. Přisvojil si ho.

U paláce bylo, jak zjistil, mnoho Panasiatů - a bitva se pro Američany nevyvíjela příliš dobře. Přidal výkon své hole, a když přijel Wilkie, měl hodně práce s odchyťáváním a explodováním jednotlivců.

Obrovská, neuvěřitelná, gargantuovská, člověku podobná dokonale černá postava - více než tisíc stop vysoká, přikráčela přes budovy a její šlépěje zaplňovaly ulice. Bylo to, jako by si Empire State Building vyšel na procházku obr, trojrozměrný stín Motova kněze, v róbě a s berlou dokonalý.

Mělo to hlas.

Mělo to hlas, který se dunivě valil a byl slyšitelný a jasný na vzdálenost několika mil. "Američané, povstaňte! Ten den je blízko! Přišel Rád! Povstaňte a ztrestejte své pány!"

Ardmore nechápal, jak mohou lidé v autě ten hluk vydržet, a také přemýšlel, jestli poletují uvnitř projekce nebo někde nad ní.

Hlas se změnil na panasijský jazyk. Ardmore sice slovům nerozuměl, znal však obecnou linii, kterou se ubírají. Downer válečným pánům říkal, že nad nimi visí pomsta a kdo si chce zachránit svou žlutou kůži, bude od něj chytrý, pokud ihned uteče. Tohle jim říkal, ale s mnohem větším důrazem a citem pro detail a s pronikavou znalostí jejich psychologických slabín.

Ohromná a děsivá pseudonestvůra se zastavila v parku před palácem, předklonila se a mohutným prstem se dotkla prchajícího Asiata. Ten zmizel. Nestvůra se zase napřímila a znovu promluvila k Panasiatům - ale na náměstí už žádní Panasiaté nebyli.

Boj sporadicky pokračoval ještě hodiny, ale už to nebyla bitva; spíše se to podobalo hubení hmyzu. Někteří Orientálcí se vzdali; další zemřeli vlastní rukou; většina jich zemřela cíleně rukama bývalých nevolníků. Thomasovo sjednocené hlášení Ardmoreovi týkající se stupně pokroku při pročišťování celé země bylo přerušeno komunikačním důstojníkem.

"Naléhavé volání kněze z hlavního města, pane."

"Dejte mi to."

Pokračoval druhý hlas. "Majore Ardmore?"

"Ano. Pokračujte."

"Zajali jsme Královského prince -"

"Co neříkáte!"

"Ano, pane. Žádám vaše svolení, abychom ho mohli popravit."

"Ne!"

"Co to, pane?"

"Ne! Slyšel jste mne. Setkám se s ním na vašem velitelství. Varuji vás, nedovolte, aby se mu cokoliv stalo."

Ardmore si dal načas, aby si oholil plnovous a převlékl se do uniformy. Pak si nechal předvést Vládnoucího prince.

Když už stál panasijský panovník před ním, vzhlédl a bez formalit řekl: "Všichni vaši lidé, které mohu zachránit, budou naloženi a převezeni zpět tam, odkud přišli."

"Jste laskavý."

"Předpokládám, že už víte, že jste byl oklamán, obalamucen díky zručnosti, které se vaše kultura nemůže vyrovnat.

Mohl jste nás kdykoliv vyhladit skoro do posledního."

Orientálec zůstal netečný. Ardmore vroucně doufal, aby ten klid byl jen povrchní. Pokračoval: "Co jsem řekl o vašich lidech, se vás netýká. Vás budu držet jako běžného zločince."

Princovo obočí vylétlo nahoru. "Za způsobení války?"

"Ne - z toho byste se mohl vyhádat. Za masovou vraždu, kterou jste nařídil na území Spojených států - za vaši ,výchovnou' lekci. Budete souzen porotou jako každý jiný běžný zločinec a jak tuším pověšen, dokud nezemřete.

To je vše. Odvedte ho."

"Ještě chvílku, prosím."

"Co je?"

"Vzpomínáte si na ten šachový problém, který jste viděl u mne v paláci?"

"Co s ním?"

"Mohl byste mi říct to řešení ve čtyřech tazích?"

"Ach, tohle." Ardmore se od srdce zasmál. "Vy uvěříte všemu, že? Nemám žádné řešení; prostě jsem blušoval."

Na okamžik bylo zřejmé, že alespoň něco nakonec prolomilo princovo chladné sebeovládání.

Nikdy se před soud nedostal. Druhý den ráno jej našli s hlavou zhroucenou na šachovém stolku, o který požádal.